במדבר

פון ארטאדאקסיש חסידיש יידיש בביל
קאפירייט (c) 2015 אמנים למען ישראל. אלע רעכט רעזערווירט

[במדבר]

במד1

1 און ה' האט דבר צו משהן אין מדבר סיני, אין אוהל-מועד, אין 1טן יום פון
2טן חודש, אין 2טן שנה נאך זייער יצא פון ארץ מצרים, לאמור: 2 נשא דעם
ראש פון כל עדת בני-ישראל לויט זייערע משפחות, לויט זייערע בת אבות,
נאך דער מספר פון שמות, כל זכר, לויט זייערע גולגלות [זען לוקס 23:33]. 3
פון 20 שנה און עכער, כל יצא צבא אין ישראל, זאלט איר זיי פקד לויט
זייערע צבאות, דו און אהרן. 4 און מיט אייך זאלן זיין איש איש פון א מטה,
אן איש וואס איז דער ראש פון זיין בית אבות. 5 און דאס זיינען די שמות פון
די אנשים וואס זאלן עמד מיט אייך: פון ראובן, אליצור בן שדיאורן. 6 פון
שמעון, שלומיאל בן צורישדין. 7 פון יהודה, נחשון בן עמינדבן. 8 פון יששכר,
נתנאל בן צוערן. 9 פון זבולון, אליאב בן חלונען. 10 פון בני-יוסף: פון אפרים,
אלישמע בן עמיהודן; פון מנשה, גמליאל בן פדהצורן. 11 פון בנימין, אבידן
בן גדעונין. 12 פון דן, אחיעזר בן עמישדין. 13 פון אשר, פגעיאל בן עכרנען.
14 פון גד, אליסף בן דעואלן. 15 פון נפתלי, אחירע בן עיננען. 16 די דאזיקע
זיינען געווען קרא פון דער עדה, נשיאים פון זייערע מטות אבות; די ראשי
אלפי ישראל זיינען זיי געווען. 17 און משה און אהרן האבן לקח די דאזיקע
אנשים וואס זיינען נקב מיט די שמות, 18 און זיי האבן קהל די כל עדה אין
1טן יום פון 2טן חודש; און זיי האבן אנגעגעבן זייער געבורט לויט זייערע
משפחות, לויט זייערע בת אבות, נאך דער מספר פון שמות, פון 20 שנה און
העכער, לויט זייערע גולגלות [זען לוקס 23:33]. 19 אזוי ווי ה' האט צוה
משהן, האט ער זיי פקד אין מדבר סיני. 20 און די בני-ראובן, בכור ישראל,

זייערע תולדות [זען תולדות משיח בן דוד מתי 1:1] לויט זייערע משפחות, לויט זייערע בת אבות, נאך דער מספר שמות, לויט זייערע גולגלות [זען לוקס 23:33], כל זכר פון 20 שנה און העכער, כל יצא צבא: 21 זייערע פקודים, פון מטה ראובן, זיינען געווען 46,500. 22 פון די בני-שמעון, זייערע תולדות [זען תולדות משיח בן דוד מתי 1:1] לויט זייערע משפחות, לויט זייערע בת אבות, זיינע פקדים נאך דער מספר פון שמות, לויט זייערע גוגלות [זען לוקס 23:33], כל זכר פון 20 שנה און העכער, כל יצא צבא: 23 זייערע פקודים, פון מטה שמעון, 59,300. 24 פון בני-גד, זייערע תולדות [זען תולדות משיח בן דוד מתי 1:1] לויט זייערע משפחות, לויט זייערע בת אבות, נאך דער מספר פון שמות, פון 20 שנה און העכער, כל יצא צבא 25 זייערע פקודים, פון מטה גד, 45,650. 26 פון בני-יהודה, זייערע תולדות [זען תולדות משיח בן דוד מתי 1:1] לויט זייערע משפחות, לויט זייערע בת אבות, נאך דער מספר פון שמות, פון 20 שנה און העכער, כל יצא צבא 27 זייערע פקודים, פון מטה יהודה, 74,600. 28 פון די בני-יששכר, זייערע תולדות [זען תולדות משיח בן דוד מתי 1:1] לויט זייערע משפחות, לויט זייערע בת אבות:, נאך דער מספר פון שמות, פון 20 שנה און העכער, כל יצא צבא 29 זייערע פקודים, פון מטה יששכר, 54,400 . 30 פון די בני-זבולון, זייערע תולדות [זען תולדות משיח בן דוד מתי 1:1] לויט זייערע משפחות, לויט זייערע בת אבות, נאך דער מספר פון שמות, פון 20 שנה און העכער, כל יצא צבא: 31 זייערע פקודים, פון מטה זבולון, 57,400. 32 פון די בני-יוסף: פון בני-אפרים, זייערע תולדות [זען תולדות משיח בן דוד מתי 1:1] לויט זייערע משפחות, לויט זייערע בת אבות, נאך דער מספר פון שמות, פון 20 שנה און העכער, כל יצא צבא 33 זייערע פקודים, פון מטה אפרים, 40,500. 34 פון בני-מנשה, זייערע תולדות [זען תולדות משיח בן דוד מתי 1:1] לויט זייערע משפחות, לויט זייערע בת אבות, נאך דער מספר פון שמות, פון 20 שנה און העכער, כל יצא צבא 35 זייערע פקודים, פון מטה מנשה, 32,200. 36 פון די בני-בנימין, זייערע תולדות [זען תולדות משיח בן דוד מתי 1:1] לויט זייערע משפחות, לויט זייערע בת אבות, נאך דער מספר פון שמות, פון 20 שנה און העכער, כל יצא צבא 37 זייערע פקודים, פון מטה בנימין, 35,400. 38 פון די בני-דן, זייערע תולדות [זען תולדות משיח בן דוד מתי 1:1] לויט זייערע משפחות, לויט זייערע בת אבות, נאך דער מספר פון שמות, פון 20 שנה און העכער, כל יצא צבא 39 זייערע פקודים,

פון מטה דן, 62,700. 40 פון די בני-אשר, זייערע תולדות [זען תולדות משיח בן דוד מתי 1:1] לויט זייערע משפחות, לויט זייערע בת אבות נאך דער מספר פון שמות, פון 20 שנה און העכער, כל יצא צבא 41 זייערע פקודים, פון מטה אשר, 41,500. 42 די בני-נפתלי, זייערע תולדות [זען תולדות משיח בן דוד מתי 1:1] לויט זייערע משפחות, לויט זייערע בת אבות, נאך דער מספר פון שמות, פון 20 שנה און העכער, כל יצא צבא 43 זייערע פקודים, פון מטה נפתלי, 53,400. 44 דאס זיינען די פקודים וואס משה און אהרן האבן פקד, און די נשיאים פון ישראל, 12 איש איש, איין איש פון זיין בית אבות זיינען זיי געווען [זען מרק' 3:14]. 45 און כל פקודים פון די בני-ישראל לויט זייערע בת אבות, פון 20 שנה און העכער, כל יצא צבא אין ישראל, זיינען געווען 46 כל פקודים זיינען געווען 603,550. 47 אבער די לויים לויט זייער מטה אבות זיינען נישט פקד געווארן צווישן זיי. 48 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 49 דעם מטה לוי נאר זאלסטו נישט פקד, און זייער ראש זאלסטו נישט נשא צווישן די בני-ישראל. 50 נאר דו פקד! די לויים איבער דעם משכן העדות, און איבער אלע זיינע כלים, און איבער כל וואס געהערט צו אים; זיי זאלן נשׂא המשכן, און אלע זיינע כלים, און זיי זאלן אים שרת; און רונד ארום המשכן זאלן זיי יחנו (חנה). 51 און ביים נסע פון משכן זאלן אים די לויים ירד, און ביים חנה פון משכן זאלן אים די לויים קום [משכן פון משיחס סוד התגשמות קום 3טן יום, יוחנן 1:14; יוחנן א 1:1-2], און דער זר וואס גענענט זאל מות ווערן. 52 און די בני-ישראל זאלן חנה איטלעכער אין זיין מחנה, און איטלעכער ביי זיין דגל, לויט זייערע צבאות. 53 און די לויים זאלן חנה רונד ארום המשכן העדות, כדי עס זאל נישט זיין קצף אויף דער עדה פון די בני-ישראל. און די לויים זאלן זיין שומר איבער די משמרת פון המשכן העדות. 54 און די בני-ישראל האבן אזוי עשה; אזוי ווי כל וואס ה' האט צוה משהן, אזוי האבן זיי עשה.

במדב2

1 און ה' האט דבר צו משהן און צו אהרנען, לאמור: 2 איטלעכער ביי זיין דגל, לויט די דגל באותות פון זייערע בת אבות, זאלן חנה די בני-ישראל; מנגד [נגד] רונד ארום דעם אוהל-מועד זאלן זיי חנה. 3 און די וואס חנה אין

קדמה מזרחה זאלן זיין: די דגל פון דעם מחנה פון יהודה [זען בראשית
49:10] לויט זייערע צבאות, מיט דעם נשיא פון די בני-יהודה, נחשון בן
עמינדבן, 4 און זיין צבא זייערע פקודים, 74,600. 5 און די וואס חנה לעבן
אים: מטה יששכר, מיט דעם נשיא פון די בני-יששכר, נתנאל בן צוערן, 6 און
זיין צבא: זיינע פקודים, 54,400; 7 מטה זבולון, מיט דעם נשיא פון די
בני-זבולון, אליאב בן חלונען, 8 און זיין צבא: זיינע פקודים, 57,400. 9 כל
פקודים פון דעם מחנה פון יהודה: 186,400, לויט זייערע צבאות. זיי זאלן
נסע ראשונה. 10 די דגל פון דעם מחנה פון ראובן זאל זיין תימנה, לויט
זייערע צבאות, מיט דעם נשיא פון די בני-ראובן, אליצור בן שדיאורן, 11 און
זיין צבא און זיינע פקודים, 46,500. 12 און די וואס חנה לעבן אים: מטה
שמעון, מיט דעם נשיא פון די בני-שמעון, שלומיאל בן צורי-שדין, 13 און זיין
צבא: זייערע פקודים, 59,300; 14 און מטה גד, מיט דעם נשיא פון די בני-גד,
אליסף בן רעואלן, 15 און זיין צבא: זייערע פקודים, 45,650. 16 כל פקודים
פון דעם מחנה פון ראובן, 151,450, לויט זייערע צבאות. און זיי זאלן נסע
2טן. 17 און דער אוהל-מועד, דער מחנה פון די לויים, זאל נסע אין מיטן פון
די מחנות; אזוי ווי זיי חנה, אזוי זאלן זיי נסע; איטלעכער אויף זיין יד לויט
זייערע דגלים. 18 די דגל פון דעם מחנה פון אפרים לויט זייער צבאות זאל
זיין ימה [ים], מיט דעם נשיא פון די בני-אפרים, אלישמע בן עמיהודן, 19 און
זיין צבא און זייערע פקודים, 40,500. 20 און לעבן אים מטה מנשה, מיט
דעם נשיא פון די בני-מנשה, גמליאל בן פדהצורן, 21 און זיין צבא און זייערע
פקודים, 32,200; 22 און מטה בנימין, מיט דעם נשיא פון די בני-בנימין,
אבידן בן גדעונין, 23 און זיין צבא און זייערע פקודים, 35,400. 24 כל פקודים
פון דעם מחנה פון אפרים, 108,100, לויט זייערע צבאות. און זיי זאלן נסע
3טן. 25 די דגל פון דעם מחנה פון דן זאל זיין צפונה [צפון], לויט זייערע
צבאות, מיט דעם נשיא פון די בני-דן, אחיעזר בן עמישדין, 26 און זיין צבא
און זייערע פקודים, 62,700. 27 און די וואס חנה לעבן אים: מטה אשר, מיט
דעם נשיא פון די בני-אשר, פגעיאל בן עכרנען, 28 און זיין צבא און זייערע
פקודים, 41,500; 29 און מטה נפתלי, מיט דעם נשיא פון די בני-נפתלי,
אחירע בן עיננען, 30 און זיין צבא און זייערע פקודים, 53,400. 31 כל פקודים
פון דעם מחנה פון דן, 157,600. זיי זאלן נסע אחרונה לויט זייערע דגלים. 32
דאס זיינען די פקודים פון די בני-ישראל, לויט זייערע בית אבות; כל פקודים

פון די מחנות, לויט זייערע צבאות, זיינען געווען 603,550. 33 נאר די לויים
זיינען נישט פקד געווארן צווישן די בני-ישראל; אזוי ווי ה' האט צוה משהן.
34 און די בני-ישראל האבן עשה אזוי ווי כל וואס ה' האט צוה משהן; אזוי
האבן זיי חנה לויט זייערע דגלים, און אזוי האבן זיי נסע, איטלעכער לויט
זיינע משפחות, ביי זיין בית אבות.

במדב3

1 און דאס זיינען די תולדות [זען תולדות משיח בן דוד מתי 1:1] פון אהרנען
און פון משהן, ווען ה' האט דבר מיט משהן אויפן הר סיני. 2 און דאס זיינען
די שמות פון בני אהרן: דער בכור נדב, און אביהוא, אלעזר, און איתמר. 3
דאס זיינען די שמות פון בני אהרן, די כהנים המשוחים וואס מע האט מלא
זייער ידים צו כהון. 4 און נדב און אביהוא זיינען מות פאר ה' ווען זיי האבן
קרב אש זרה פאר ה', אין מדבר סיני, און קיין בנים האבן זיי נישט געהאט;
און אלעזר און איתמר זיינען געווארן כהנים לעבן אביהם אהרנען. 5 און ה'
האט דבר צו משהן, לאמור: 6 קרב! דעם מטה לוי, און זאלסט אים עמד פאר
אהרן הכהן, און זיי זאלן אים שרת. 7 און זיי זאלן זיין שומר איבער זיין
משמרת און די משמרת פון כל עדה פארן אוהל-מועד, צו עבד דעם עבודה
פון משכן. 8 און זיי זאלן זיין שומר איבער כל כלים פון אוהל-מועד, און די
משמרת פון די בני-ישראל, צו עבד דעם עבודה פון משכן. 9 און זאלסט נתן
די לויים צו אהרנען און צו זיין בנים; נתן זיינען זיי נתן צו אים פון די
בני-ישראל. 10 און אהרנען און זיין בנים זאלסטו פקד, זיי זאלן זיין שומר
איבער זייער כהונה, און דער זר וואס קרב זאל מות ווערן. 11 און ה' האט
דבר צו משהן, לאמור: 12 און איך, הנה, האב לקח די לויים פון צווישן די
בני-ישראל תחת כל בכור וואס פטר דעם רחם צווישן די בני-ישראל; און די
לויים זאלן געהערן צו מיר. 13 ווייל צו מיר געהערט כל בכור; אין דעם יום
וואס איך האב נכה כל בכור אין ארץ מצרים האב הקדשתי צו מיר כל בכור
אין ישראל, פון אן אדם ביז א בהמה. צו מיר זאלן זיי געהערן: איך בין ה'. 14
און ה' האט דבר צו משהן אין מדבר סיני, לאמור: 15 פקד! בני-לוי לויט
זייערע בת אבות, לויט זייערע משפחות; כל זכר פון א חודש אלט און העכער
זאלסטו זיי פקד. 16 און משה האט זיי פקד לויט דעם פי ה', אזוי ווי ער איז

צוה געווארן. 17 און דאס זיינען געוועןן די בני-לוין מיט זייערע שמות: גרשון,
און קהת, און מררי. 18 און דאס זיינען די שמות פון די בני-גרשונען לויט
זייערע משפחות: לבני, און שמעי. 19 און די בני-קהתן לויט זייערע משפחות:
עמרם, און יצהר, חברון, און עוזיאל. 20 און די בני-מררין לויט זייערע
משפחות: מחלי, און מושי. דאס זיינען די משפחות פון לוי לויט זייערע בית
אבות. 21 פון גרשונען די משפחה פון די לבנים, און די משפחה פון די
שמעים; דאס זיינען די משפחות פון די גרשונים. 22 זייערע פקודים לויט דער
מספר פון כל זכור פון א חודש אלט און העכער: זייערע פקודים זיינען געוועןן
7,500. 23 די משפחות פון די גרשונים האבן חנה הינטער המשכן ימה [ים].
24 און דער נשיא פון דעם בית אב פון די גרשונים איז געוועןן אליסף בן
לאלן. 25 און די משמרת פון די בני-גרשון ביים אוהל-מועד איז געוועןן דער
משכן, און דאס אוהל, זיין מכסה, און דער מסך פתח אוהל-מועד, 26 און די
קלע פון דעם חצר, און דער מסך פתח חצר וואס רונד ארום המשכן און
דעם מזבח, און זיינע מיתר, מיט כל זיינע עבודה. 27 און פון קהתן די
משפחה פון די עמרמים, און די משפחה פון די יצהרים, און די משפחה פון
די חברונים, און די משפחה פון די עוזיאלים; דאס זיינען די משפחות פון די
קהתים: 28 לויט דער מספר פון כל זכר פון א חודש אלט און העכער, 8,600
וואס זיין שומר איבער די משמרת פון הקודש. 29 די משפחות פון די
בני-קהת האבן חנה ביין זייט פון משכן, צו תימנה. 30 און דער נשיא פון דעם
בית אב פון די משפחות פון די קהתים איז געוועןן אליצפן בן עוזיאלן. 31 און
זייער משמרת איז געוועןן דער ארון, און דער שולחן, און די מנורה, און די
מזבחות, און די כלי קודש וואס מע שרת מיט זיי, און דער מסך, און כל זיינע
עבודה. 32 און דער נשיא איבער די נשיאים פון די לויים איז געוועןן אלעזר בן
אהרן הכהן, דער פקודת שומרי משמרת הקודש. 33 פון מררין די משפחה
פון די מחלים, און די משפחה פון די מושים; דאס זיינען די משפחות פון
מררי. 34 און זייערע פקודים לויט דער מספר פון כל זכר פון א חודש אלט
און העכער זיינען געוועןן, 6,200. 35 און דער נשיא פון דעם בית אב פון די
משפחות פון מררי איז געוועןן צוריאל בן אביחילן. זיי האבן חנה ביין זייט פון
משכן צו צפון. 36 און די פקודת משמרת פון די בני-מררי איז געוועןן: די
קרשים פון משכן, און זיינע בריח, און זיינע עמודים, און זיינע אדנים, און כל
זיינע כלים, און כל זיינע עבודה; 37 און די עמודים פון חצר רונד ארום, און

זייערע אדנים, און זייערע יתדות, און זייערע מיתר. 38 און די וואס האבן חנה
פאר המשכן צו מזרח, פאר דעם אוהל-מועד צו מזרחה, זיינען געווען משה,
און אהרן און זיינע בנים, וואס האבן שומרים די משמרת פון המקדש, פאר
דער משמרת פון די בני-ישראל; און דער גר וואס גענענט, האט געזאלט מות
ווערן. 39 כל פקודים פון די לויים, וואס משה און אהרן האבן פקד על פי ה',
נאך זייערע משפחות, כל זכר פון א חודש אלט און העכער, 22,000. 40 און ה'
האט אמר צו משהן: פקד! כל בכור זכר פון די בני-ישראל פון א חודש אלט
און העכער, און נשא! אויף די מספר פון זייערע שמות. 41 און זאלסט לקח
פאר מיר, ה', די לויים תחת כל בכור צווישן די בני-ישראל, און די בהמות פון
די לויים תחת כל בכור צווישן די בהמה פון די בני-ישראל. 42 און משה האט
פקד, אזוי ווי ה' האט אים צוה, כל בכור צווישן די בני-ישראל. 43 און כל
בכור זכר, לויט דער מספר פון שמות, פון א חודש אלט און העכער, נאך
זייערע פקודים, זיינען געווען 22,273. 44 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור:
45 לקח די לויים תחת כל בכור צווישן די בני-ישראל [זען משיח תחת
בני-ישראל, זען ישעיהו 53:8], און די בהמה פון די לויים תחת זייערע בהמה,
און די לויים זאלן געהערן צו מיר, ה'. 46 און צום פדויי [פדוי] פאר די 273
פון די בכור פון די בני-ישראל וואס עדף פון די לויים, 47 זאלסטו לקח צו 5
צו 5 שקלים פון א גולגולת [לוקס 23:33]; אויפן שפל הקודש זאלסטו עס
לקח, 20 גרה דער שקל. 48 און זאלסט נתן דאס געלט צו אהרנען און צו זיין
בנים: דעם פדויי פאר די וואס עדף צווישן זיי. 49 האט משה לקח דאס כסף
הפדיום [כיפא"א 1:18-19] פון די וואס זיינען עדף ווי די וואס זיינען פדויי
געווארן דורך די לויים; 50 פון די בכור פון די בני-ישראל האט ער לקח דאס
געלט: 1,365, אויפן שפל הקודש. 51 און משה האט נתן דאס כסף הפדויים
צו אהרנען און צו זיין בנים, על פי ה', אזוי ווי ה' האט משהן צוה.

במדבר4

1 און ה' האט דבר צו משהן און צו אהרנען, לאמור: 2 נשא אויף די ראש פון
די בני-קהת פון צווישן די בני-לוי, לויט זייערע משפחות, לויט זייערע בת
אבות, 3 פון 30 שנה און העכער, און ביז 50 שנה, כל וואס בוא אין צבא, צו
עשה מלאכה אין אוהל-מועד. 4 דאס איז דער עבודת בני-קהת אין

אוהל-מועד ארום די קודש קדשים: 5 אהרן און זיין בנים זאלן בוא ביים נסע
פון מחנה, און זיי זאלן ירד דעם פרוכת המסך, און כסה דערמיט הארון
העדות. 6 און זיי זאלן נתן דערויף א כסוי פון עור תחש, און פרש פון אויבן
בגד כליל תכלת פון אויבן אויף, און שום זיינע בדים. 7 און אויף דעם שולחן
הפנים זאלן זיי פרש א בגד תכלת, און נתן דערויף די קערות, און די כפות, און
די מנקיה, און די קשות פאר נסך; און דאס לחם התמיד זאל היה דערויף. 8
און זיי זאלן פרש אויף זיי א בגד תולעת שני, און דאס כסה מיט א מכסה פון
עור תחש, און שום זיינע בדים. 9 און זיי זאלן לקח א בגד תכלת, און כסה די
מנורת המאור, און אירע נרות, און אירע מלקחים, און אירע מחתות, און כל
אירע כלי שמן וואס מע שרת זי מיט זיי. 10 און זיי זאלן נתן זי און כל אירע
כלים אין א מכסה פון עור תחש, און נתן אויף מוט. 11 און אויף דעם מזבח
הזהב זאלן זיי פרש א בגד תכלת, און אים כסה מיט א מכסה פון עור תחש,
און שום זיינע בדים. 12 און זיי זאלן לקח כל כלים פון שרת וואס מע שרת
מיט זיי אין הקודש, און זיי נתן אין א בגד תכלת, און זיי כסה מיט א מכסה
פון עור תחש, און נתן אויף מוט. 13 און זיי זאלן דשן פון מזבח, און פרש
אויף אים בגד פון פורפל. 14 און זיי זאלן נתן אויף אים כל זיינע כלים וואס
מע שרת מיט זיי אויף אים, די מחתות, די מזלגות, און די יעים, און די
מזרקות, כל כלים פון מזבח; און זיי זאלן פרש אויף אים א כסוי פון עור
תחש, און שום זיינע בדים. 15 און אז אהרן און זיין בנים האבן כלה צו כסה
דאס קודש, און כל כלי הקודש, ביים נסע פון מחנה, זאלן דערנאך בוא די
בני-קהת, זיי צו נשׂא; אבער זיי זאלן זיך נישט נגע אן דעם קודש, ווייל זיי
וועלן מות. דאס איז משא פון די בני-קהת אין אוהל-מועד. 16 און די פקודת
פון אלעזר בן אהרן הכהן זאל זיין איבער דעם שמן המאור, און דעם קטורת
הסמים, און דעם מנחת [מנחה] התמיד, און דעם שמן המשחה; די פקודת כל
המשכן מיט כל וואס אין אים, סיי דאס הקודש, און סיי זיינע כלים. 17 און
ה' האט דבר צו משהן און צו אהרנען, לאמור: 18 איר זאלט נישט כרת דעם
שבט פון די משפחות פון די קהתים, פון צווישן די לוים; 19 נייערט אזוי
עשה מיט זיי, כדי זיי זאלן חיה און נישט מות, ווען זיי נגש צו די קודש
קדשים: אהרן און זיין בנים זאלן בוא, און זיי שום כל איינעם אויף זיין
עבודה, און ביי זיין משא [זען גטל' 6:5]. 20 און זיי זאלן נישט בוא ראה ווי מע
בלע דאס הקודש, און מות.

21 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 22 נשא אויף די ראש גם פון די
בני-גרשון לויט זייערע בת אבות, לויט זייערע משפחות. 23 פון 30 שנה און
העכער, ביז 50 שנה, זאלסטו זיי פקד, איטלעכן וואס בוא צו צבא צבא, צו
עבד עבודה אין אוהל-מועד. 24 דאס איז דער עבודת משפחות פון די
גרשונים ביים עבד און ביים נשׂא: 25 זיי זאלן נשׂא די יריעות המשכן, און
דעם אוהל-מועד, זיין מכסה, און דעם מכסה פון תחש וואס אויבן מעל אים,
און דעם מסך פתח אוהל-מועד: 26 און די קלע פון חצר, און דעם מסך פון
פתח שער החצר וואס רונד ארום דעם משכן און דעם מזבח, און זייערע
מיתר, און כל זייערע כלי עבודה; און כל וואס דארף דערמיט עשה ווערן זאלן
זיי עבד. 27 לויט דעם פי אהרנען און זיין בנים זאל היה כל עבודת פון די
בני-הגרשונים, אין כל זייער משא, און אין כל זייער עבודה; און איר זאלט
פקד אין זייער משמרת כל וואס זיי דארפן משא. 28 דאס איז דער עבודת
משפחות פון בני-הגרשונים אין אוהל-מועד; און זייער משמרת זאל זיין
אונטער דער יד פון איתמר בן אהרן הכהן. 29 די בני-מררי, זיי זאלסטו פקד
לויט זייערע משפחות, לויט זייערע בת אבות. 30 פון 30 שנה און העכער, און
ביז 50 שנה, זאלסטו זיי פקד, כל וואס בוא אין צבא צו עבד די עבודת
אוהל-מועד. 31 און דאס איז משמרת משא פון זיי, לויט זייער כל עבודה אין
אוהל-מועד: די קרשים פון משכן, און זיינע בריח, און זיינע עמודים, און זיינע
אדנים; 32 און די עמודים פון החצר רונד ארום, און זייערע אדנים, און זייערע
יתדות, און זייערע מיתר: כל זייערע כלים, און כל זייערע עבודה. און מיט די
שמות זאלט איר פקד די כלי משמרת משא פון זיי. 33 דאס איז דער עבודת
משפחות פון די בני-מררי, לויט כל זייער עבודה אין אוהל-מועד, אונטער
דער יד פון איתמר בן אהרן הכהן. 34 און משה און אהרן און די נשיאים פון
דער עדה האבן פקד די בני-הקהתי לויט זייערע משפחות, און לויט זייערע
בית אבות, 35 פון 30 שנה און העכער, און ביז 50 שנה, כל בוא צו צבא צו
עבודה אין אוהל-מועד. 36 און זייערע פקדים לויט זייערע משפחות, זיינען
געווען 2,750. 37 דאס זיינען די פקודי משפחות פון די קהתים, כל וואס
האבן עבד אין אוהל-מועד, די וואס משה און אהרן האבן פקד לויט דעם פי

ה' דורך משהן. 38 און די פקודי בני-גרשון לויט זייערע משפחות, און לויט זייערע בת אבות, 39 פון 30 שנה און העכער, און ביז 50 שנה, כל וואס בוא צו צבא צו עבודה אין אוהל-מועד. 40 זייערע פקודים לויט זייערע משפחות, לויט זייערע בת אבות, זיינען געווען 2,630. 41 דאס זיינען די פקודים פון די משפחות פון די בני-גרשון, כל וואס האבן עבד אין אוהל-מועד, די וואס משה און אהרן האבן פקד לויט דעם פי ה'. 42 און די פקודים פון די משפחות פון די בני-מררי לויט זייערע משפחות, לויט זייערע בת אבות, 43 פון 30 שנה און העכער, און ביז 50 שנה, כל וואס בוא צו צבא צו עבודה אין אוהל-מועד 44 זייערע פקדים לויט זייערע משפחות, זיינען געווען 3,200. 45 דאס זיינען די פקודים פון די משפחות פון די בני-מררי, וואס משה און אהרן האבן פקד לויט דעם פי ה' דורך משהן. 46 כל פקודים וואס משה און אהרן און די נשיאים פון ישראל האבן פקד פון די לויים לויט זייערע משפחות, און לויט זייערע בית אבות, 47 פון 30 שנה און העכער, און ביז 50 שנה, כל וואס איז בוא צו עבד דעם עבודה, און דעם עבודת משא אין אוהל-מועד. 48 זייערע פקודים זיינען געווען 8,580. 49 לויט דעם פי ה' דורך משהן האט מען זיי פקד איש איש אויף זיין עבודה און אויף זיין משא. אזוי איז געווען זייער פקודים וואס ה' האט צוה משהן.

במד5

1 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 2 צוה! די בני-ישראל, זיי זאלן שלח פון מחנה כל צרוע [צרע], און כל זוב, און כל וואס איז טמא פון א נפש. 3 סיי א זכר סיי א נקבה זאלט איר שלח מחוץ מחנה זאלט איר זיי שלח, כדי זיי זאלן נישט טמא זייערע מחנה וואס איך שכן [זען משיח צדקינו געמאכט זיין סוכה צווישן אונדז, יוח' 1:14] צווישן זיי. 4 האבן די בני-ישראל אזוי עשה, און זיי האבן זיי שלח מחוץ מחנה; אזוי ווי ה' האט דבר צו משהן, אזוי האבן די בני-ישראל עשה. 5 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 6 דבר צו די בני-ישראל: אן איש אדער אן אשָה, אז זיי וועלן עשה עפעס א חטואת האדם, צו מעול מעל אן ה', און יענע נפש וועט זיך אשם, 7 זאלן זיי זיך והתודו (ידה) זיין אויף זייער חטאת וואס זיי האבן עשה; און ער זאל שוב דעם אשם פון זיין ראש, און יסף דערצו 1/5 דערפון, און נתן צו דעם קעגן

ווען ער האט זיך אשם. 8 און אז דער איש האט נישט קיין גואל [זען איוב 19:25], ווען שוב דאס אשם, זאל דאס אשם וואס דארף שוב ווערן, געהערן צו ה', צום כהן; אחוץ דעם איל הכפרים, וואס דערמיט זאל מען מאכן כפרה [זען "נזה" ישעיהו 52:15 און "נזה" ויקרא 4:6,17 און כפרה פון משיח לעולם על דברתי מלכי צדק, תהילים 110:4, זען דברי הימים א 21:17] פאר אים. 9 און כל תרומה, פון כל קדשים פון די בני-ישראל, וואס זיי וועלן קרב צום כהן, זאל געהערן צו אים. 10 און די קדשים פון איטלעכן זאלן געהערן צו אים: וואס עמיצער וועט נתן צום כהן, זאל געהערן צו אים. 11 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 12 דבר צו די בני-ישראל, און זאלסטו אמר צו זיי: אז עמיצן איינעמס אשָה וועט שטה, און וועט מעל א מעל אן אים, 13 און אן איש וועט שכב מיט איר א שכבת זרע, און עס וועט זיין עלם פון די אויגן פון איר איש, ווייל זי איז טמא געווארן סתר, און קיין עדות אקעגן איר איז נישטא, און זי איז נישט תפש געווארן; 14 און א רוח קנאה וועט עבר אויף אים, און ער וועט ווערן קנא אויף זיין אשָה, ווען זי איז טמא געווארן; אדער א רוח קנאה וועט עבר אויף אים, און ער וועט ווערן קנא אויף זיין אשָה, און זי איז נישט טמא געווארן; 15 זאל דער איש ברענגען זיין אשָה צום כהן, און ברענגען איר קרבן מיט איר, 1/10 איפה קמח שׂעורים; ער זאל נישט יצק דערויף שמן, און נישט נתן דערויף לבונה, ווייל א מנחת קנאות איז דאס, א מנחת זכרון, וואס זכר אן עוון. 16 און הכהן זאל זי קרב, און זי עמד פאר ה'. 17 און הכהן זאל לקח מים קדושים אין א כלי חרשׂ, און פון דעם עפר וואס איז אויפן קרקע פון משכן זאל הכהן לקח, און נתן אין דעם מים. 18 און הכהן זאל עמד די אשה פאר ה', און פרע דעם ראש פון דער אשה, און נתן אויף אירע האנטפלעכן דאס מנחת זכרון, דאס איז דאס מנחת קנאות; און אין דעם כהנס יד זאל זיין דאס דאזיקע מי המרים וואס מאכט ארר. 19 און הכהן זאל זי באשווערן, און אמר צו דער אשָה: אויב קיין איש איז נישט שכב מיט דיר, און אויב דו ביסט נישט שטה אין טמאה הינטער דיין איש, בלייב הנקי (נקה) פון דעם דאזיקן מי המרים וואס מאכט ארר. 20 אויב נאר דו ביסט שטה הינטער דיין איש, און אויב דו ביסט טמא געווארן, און אן איש איז נתן זיין שכובת צו דיר אחוץ דיין איש 21 הכהן זאל באשווערן די אשָה מיט א שבועת האלה, און הכהן זאל אמר צו דער אשָה, זאל דיך ה' נתן פאר אן אלה און פאר א שבועה צווישן עמך, אז ה' וועט נתן נופלת [נפל] דיין דיך,

און צבה דיין בטן; 22 און דאס דאזיקע מים וואס מאכט ארר זאל בוא אין
דיינע אינגעווייד, צו צבה דעם בטן, און נפל דעם דיך; און די אשָה זאל אמר:
אמן! אמן! 23 און הכהן זאל כתב די דאזיקע אלות אויף א ספר, און מחה אין
דעם מי המרים. 24 און ער זאל שקה דער אשָה מי המרים וואס מאכט ארר,
און המים וואס מאכט ארר וועט בוא אין איר פאר מרים [מר]. 25 און הכהן
זאל לקח פון דער יד האשה דאס מנחת הקנאות, און נוף דאס מנחה פאר ה',
און עס קרב צום מזבח. 26 און הכהן זאל קמץ פון דעם מנחה איר אזכרת,
און קטר אויפן מזבח; און דערנאך זאל ער שקה דער אשָה המים. 27 און אז
ער וועט איר שקה המים, איז, אויב זי איז טמא געווארן, און האט מעל א
מעל אן איר איש, וועט המים וואס מאכט ארר, בוא אין איר פאר א מרים
[מר], און איר בטן וועט צבה ווערן, און איר דיך וועט נפל; און די אשָה וועט
ווערן פאר אן אלה צווישן איר עם. 28 אויב אבער די אשָה איז נישט טמא
געווארן, און זי איז טהורה, וועט זי בלייבן נקה, און זרע וועט זרע. 29 דאס
איז דער תורת הקנאות: אז אן אשָה וועט שטה הינטער איר איש, און וועט
טמא ווערן, 30 אדער אז א רוח קנאה וועט בוא אויף אן איש, און ער וועט
ווערן קנא אויף זיין אשָה, זאל ער עמד די אשָה פאר ה', און הכהן זאל עשה
צו איר דעם דאזיקן תורה. 31 און דער איש וועט זיין נקה פון עוון, און יענע
אשָה וועט נשֹא איר עוון [זען ישעיהו 53:4, חלינו הוא (משיח) נשא].

במדב6

1 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 2 דבר צו די בני-ישראל, און זאלסט
אמר צו זיי: אז אן איש אדער אן אשָה וועט פלא צו נדר א נדר נזיר, זיך נזר צו
ה', 3 זאל ער פון וויין און שכר זיך נזר; חומץ פון וויין און חומץ פון שכר זאל
ער נישט שתה, און קיין משרה פון ענבים זאל ער נישט שתה; און ענבים לח
אדער יבש זאל ער נישט אכל. 4 כל ימי נזיר פון אים זאל ער פון כל וואס
ווערט עשה פון גפן, פון חרצן ביז א זג נישט אכל. 5 כל ימי נדר פון אים פון
נזיר זאל א תער נישט עבר איבער זיין קאפ; ביז עס ווערן מלא די ימים וואס
ער וועט זיך נזר צו ה', זאל ער זיין קודש: לאזן גדל פרע די שער פון זיין קאפ.
6 כל הימים וואס ער נזר זיך צו ה', זאל ער צו דעם נפש מת נישט צו בוא. 7
אן אביו און אן אמו, אן אחיו און אן זיין אחות, אפילו אן זיי זאל ער זיך נישט

טמא, אז זיי מות, ווייל די נזיר אלוקיו איז אויף זיין קאפ. 8 כל ימים פון נזיר
פון אים איז ער קדוש צו ה'. 9 און אז עמיצער וועט מות לעבן אים פתע
אומגעריכט, און וועט טמא זיין ראש נזיר, זאל ער גלח זיין קאפ אין דעם יום
פון טהרה פון אים: אויפן 7טן יום זאל ער אים גלח [זען מה"ש 18:18; 21:24].
10 און אויפן 8טן יום זאל ער ברענגען 2 תורים, אדער 2 בני יונה, צום כהן,
צום פתח אוהל-מועד. 11 און הכהן זאל עשה איינע פאר א חטאת, און איינע
פאר אן עולה, און מאכן כפרה [זען "נזה" ישעיהו 52:15 און "נזה" ויקרא
4:6,17 און כפרה פון משיח לעולם על דברתי מלכי צדק, תהילים 110:4, זען
דברי הימים א 21:17] פאר אים פאר וואס ער האט חטא על הנפש; און ער
זאל קדש זיין קאפ אין יום ההוא. 12 און ער זאל זיך נזר צו ה' די ימי נזיר פון
אים, און ברענגען א יאריקן כבש פאר אן אשם [זען משיחס נפש אשם,
ישעיהו 53:10], און די ימים הראשונים זאלן נפל, ווייל זיין נזיר איז טמא
געווארן. 13 און דאס איז דער תורה פון הנזיר: אין די ימים פון זיין נזיר ווערן
מלא, זאל מען אים ברענגען צום פתח אוהל-מועד; 14 און ער זאל קרב זיין
קרבן צו ה', איין כבש א יאריקן תמים פאר אן עולה, און איין כבשה א
יאריקע תמימה פאר אן חטאת, און איין איל תמים פאר א זבח שלמים, 15
און א סל מצה, חלות פון סולת בלל מיט שמן, און מצות רקיק משח מיט
שמן, און זייער מנחה און זייערע נסך. 16 און הכהן זאל עס קרב פאר ה', און
עשה זיין חטאת און זיין עולה. 17 און דעם איל זאל ער עשה א זבח שלמים
צו ה', מיט דעם סל מצות; און הכהן זאל עשה זיין מנחה און זיין נסך. 18 און
דער נזיר זאל גלח ביים פתח אוהל-מועד זיין ראש נזיר [זען מה"ש 21:24],
און לקח די שער פון זיין ראש נזיר, און נתן אויף דעם אש וואס אונטערן זבח
שלמים. 19 און הכהן זאל לקח די זרוע, בשל, פון דעם איל, און איין מצה
חלה פון דעם סל, און איין מצה רקיק, און נתן אויף דעם כף נזיר, נאכדעם ווי
ער האט זיך גלח זיינע נזיר-האר. 20 און הכהן זאל זיי נוף אן תנופה פאר ה';
דאס איז קודש צום כהן, מיט דער חזה פון תנופה, און מיט דעם שוק פון
תרומה. און דערנאך מעג דער נזיר שתה וויין. 21 דאס איז דער תורה פון
דעם נזיר וואס טוט א נדר, וועגן זיין קרבן צו ה' פאר זיין נזיר, אחוץ וואס זיין
יד נשג; אזוי ווי זיין נדר וואס ער וועט נדר, אזוי מוז ער עשה, לויט דעם תורה
פון זיין נזיר. 22 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 23 דבר צו אהרנען און צו
זיינע בנים, לאמור: אזוי זאלט איר ברך די בני-ישראל; אמר צו זיי: 24 יְבָרֶכְךָ ה'

וְיִשְׁמְרֶךָ. 25 יָאֵר ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ. 26 יִשָּׂא ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם. 27
און זיי זאלן שום שמי אויף די בני-ישראל, און איך וועל זיי ברך.

במד7

1 און עס איז געווען, אין דעם יום וואס משה האט כלה קום המשכן, און
האט אים משח, און אים קדש מיט כל זיינע כלים, און דעם מזבח מיט כל
זיינע כלים אז ער האט זיי משח און זיי קדש, 2 האבן קרב די נשיאים פון
ישראל, די ראשי בת אבות זיי, די נשיאים פון די מטות, זיי וואס זיינען עמד
ביי דער פקודים; 3 און זיי האבן געבראכט זייער קרבן פאר ה', 6 עגלות
[עגלה] צב, און 12 בקר: א וואגן פאר 2 נשיאים, און א שור פאר איטלעכן;
און זיי האבן זיי קרב צום משכן. 4 האט ה' אמר צו משהן, לאמור: 5 לקח פון
זיי, און עס זאל זיין אויף צו עבד דעם עבודת אוהל-מועד; און זאלסט עס נתן
צו די לויים, איטלעכן לויט זיין עבודה. 6 האט משה לקח די עגלות און די
בקר, און האט זיי נתן צו די לויים. 7 2 עגלות און 4 בקר האט ער נתן צו
בני-גרשון, לויט זייער עבודה. 8 און 4 עגלות און 8 בקר האט ער נתן צו
בני-מררי, לויט זייער עבודה אונטער דער יד פון איתמר בן אהרן הכהן. 9
אבער צו בני-קהת האט ער גארנישט נתן, ווייל דער עבודת הקודש זאכן איז
געווען אויף זיי; אויפן כתף האבן זיי געדארפט נשא [זען ישעיהו 53:11;
תהילים 110:4, זען דברי הימים א 21:17]. 10 און די נשיאים האבן קרב די
חנוכת מזבח אין דעם יום וואס ער איז משח געווארן די נשיאים האבן קרב
זייער קרבן פאר דעם מזבח. 11 און ה' האט אמר צו משהן: צו איין נשיא א
יום, צו איין נשיא א יום, זאלן זיי קרב זייער קרבן פאר דער חנוכת המזבח. 12
און דער וואס האט קרב זיין קרבן דעם 1טן יום איז געווען נחשון בן
עמינדבן, פון מטה יהודה. 13 און זיין קרבן איז געווען: איין זילבערנע קערה
וואס איר וואג איז געווען 130 שקל, איין זילבערנער מזרק פון 70 שקל, אויפן
שפל הקודש; 2 פול מיט סולת בלל מיט שמן, פאר א מנחה; 14 איין כף זהב
פון 10 שקל, פול מיט קטורת; 15 איין פר בן בקר, איין איל, איין כבש א
יאריקער, פאר אן עולה; 16 איין שעיר עזים פאר א חטאת; 17 און פאר א
זבח שלמים, 2 בקר, 5 אילים, 5 עתודים, 5 כבשים יאריקע. דאס איז דער
קרבן פון נחשון בן עמינדבן. 18 אויפן 2טן יום האט קרב נתנאל בן צוערן,

דער נשיא פון יששכר. 19 ער האט קרב פאר זיין קרבן איין זילבערנע קערה וואס איר וואג איז געווען 130 שקל, איין זילבערנעם מזרק פון 70 שקל, אויפן שקל הקודש; 2 פול מיט סולת בלל מיט שמן, פאר א מנחה; 20 איין כף זהב פון 10 שקל, פול מיט קטורת; 21 איין פר בן בקר, איין איל, איין כבש א יאריקן, פאר אן עולה; 22 איין שעיר עזים פאר א חטאת; 23 און פאר א זבח שלמים, 2 בקר, 5 אילים, 5 עתודים, 5 כבשים יאריקע. דאס איז דער קרבן פון נתנאל בן צוערן. 24 אויפן 3טן יום, דער נשיא פון בני-זבולון, אליאב בן חלונען. 25 זיין קרבן איז געווען: איין זילבערנע קערה וואס איר וואג איז געווען 130 שקל, איין זילבערנער מזרק פון 70 שקל, אויפן שפל הקודש; 2 פול מיט סולת בלל מיט שמן, פאר א מנחה; 26 איין כף זהב פון 10 שקל, פול מיט קטורת; 27 איין פר בן בקר, איין איל, איין כבש א יאריקער, פאר אן עולה; 28 איין שעיר עזים פאר א חטאת; 29 און פאר א זבח שלמים, 2 בקר, 5 אילים, 5 עתודים, 5 כבשים יאריקע. דאס איז דער קרבן פון אליאב בן חלונען. 30 אויפן 4טן יום, דער נשיא פון בני-ראובן, אליצור בן שדיאורן. 31 זיין קרבן איז געווען: איין זילבערנע קערה וואס איר וואג איז געווען 130 שקל, איין זילבערנער מזרק פון 70 שקל, אויפן שפל הקודש; 2 פול מיט סולת בלל מיט שמן, פאר א מנחה; 32 איין כף זהב פון 10 שקל, פול מיט קטורת; 33 איין פר בן בקר, איין איל, איין כבש א יאריקער, פאר אן עולה; 34 איין שעיר עזים פאר א חטאת; 35 און פאר א זבח שלמים, 2 בקר, 5 אילים, 5 עתודים, 5 כבשים יאריקע. דאס איז דער קרבן פון אליצור בן שדיאורן. 36 אויפן 5טן יום, דער נשיא פון בני-שמעון, שלומיאל בן צורישדין . 37 זיין קרבן איז געווען: איין זילבערנע קערה וואס איר וואג איז געווען 130 שקל, איין זילבערנער מזרק פון 70 שקל, אויפן שקל הקודש; 2 פול מיט סולת בלל מיט שמן, פאר א מנחה: 38 איין כף זהב פון 10 שקל, פול מיט קטורת; 39 איין פר בן בקר, איין איל, איין כבש א יאריקערער פאר אן עולה; 40 איין שעיר עזים פאר א חטאת; 41 און פאר א זבח שלמים, 2 בקר, 5 אילים, 5 עתודים, 5 כבשים יאריקע. דאס איז דער קרבן פון שלומיאל בן צורישדין. 42 אויפן 6טן יום, דער נשיא פון בני-גד, אליסף בן דעואלן. 43 זיין קרבן איז געווען: איין זילבערנע קערה וואס איר וואג איז געווען 130 שקל, איין זילבערנער מזרק פון 70 שקל, אויפן שפל הקודש; 2 פול מיט סולת בלל מיט שמן, פאר א מנחה; 44 איין כף זהב פון

10 שקל, פול מיט קטורת; 45 איין פר בן בקר, איין איל, איין כבש א יאריקער, פאר אן עולה; 46 איין שעיר עזים פאר א חטאת; 47 און פאר א זבח שלמים, 2 בקר, 5 אילים, 5 עתודים, 5 כבשים יאריקע. דאס איז דער קרבן פון אליסף בן דעואלן. 48 אויפן 7טן יום, דער נשיא פון בני-אפרים, אלישמע בן עמיהודן. 49 זיין קרבן איז געווען: איין זילבערנע קערה וואס איר וואג איז געווען 130 שקל, איין זילבערנער מזרק פון 70 שקל, אויפן שקל הקודש; 2 פול מיט סולת בלל מיט שמן, פאר א מנחה; 50 איין כף זהב פון 10 שקל, פול מיט קטורת; 51 איין פר בן בקר, איין איל, איין כבש א יאריקער, פאר אן עולה; 52 איין שעיר עזים פאר א חטאת; 53 און פאר א זבח שלמים, 2 בקר, 5 אילים, 5 עתודים, 5 כבשים יאריקע. דאס איז דער קרבן פון אלישמע בן עמיהודן. 54 אויפן 8טן יום, דער נשיא פון בני-מנשה, גמליאל בן פדה-צורן. 55 זיין קרבן איז געווען: איין זילבערנע קערה וואס איר וואג איז געווען 130 שקל, איין זילבערנער מזרק פון 70 שקל, אויפן שפל הקודש; 2 פול מיט סולת בלל מיט שמן, פאר א מנחה; 56 איין כף זהב פון 10 שקל, פול מיט קטורת; 57 איין פר בן בקר, איין איל, איין כבש א יאריקער, פאר אן עולה; 58 איין שעיר עזים פאר א חטאת; 59 און פאר א זבח שלמים, 2 בקר, 5 אילים, 5 עתודים, 5 כבשים יאריקע. דאס איז דער קרבן פון גמליאל בן פדה-צורן. 60 אויפן 9טן יום, דער נשיא פון בני-בנימין, אבידן בן גדעונין. 61 זיין קרבן איז געווען: איין זילבערנע קערה וואס איר וואג איז געווען 130 שקל, איין זילבערנער מזרק פון 70 שקל, אויפן שפל הקודש; 2 פול מיט סולת בלל מיט שמן, פאר א מנחה; 62 איין כף זהב פון 10 שקל, פול מיט קטורת; 63 איין פר בן בקר, איין איל, איין כבש א יאריקער, פאר אן עולה; 64 איין שעיר עזים פאר א חטאת; 65 און פאר א זבח שלמים, 2 בקר, 5 אילים, 5 עתודים, 5 כבשים יאריקע. דאס איז דער קרבן פון אבידן בן גדעונין. 66 אויפן 10טן יום, דער נשיא פון בני-דן, אחיעזר בן עמישדין. 67 זיין קרבן איז געווען: איין זילבערנע קערה וואס איר וואג איז געווען 130 שקל, איין זילבערנער מזרק פון 70 שקל, אויפן שפל הקודש; 2 פול מיט סולת בלל מיט שמן, פאר א מנחה; 68 איין כף זהב פון 10 שקל, פול מיט קטורת; 69 איין פר בן בקר, איין איל, איין כבש א יאריקער, פאר אן עולה; 70 איין שעיר עזים פאר א חטאת; 71 און פאר א זבח שלמים, 2 בקר, 5 אילים, 5 עתודים, 5 כבשים יאריקע. דאס איז דער קרבן פון אחיעזר בן

עמישדין. 72 אויפן 11טן יום, דער נשיא פון בני-אשר, פגעיאל בן עכרנען. 73
זיין קרבן איז געווען: איין זילבערנע קערה וואס איר וואג איז געווען 130
שקל, איין זילבערנער מזרק פון 70 שקל, אויפן שפל הקודש; 2 פול מיט
סולת בלל מיט שמן, פאר א מנחה; 74 איין כף זהב פון 10 שקל, פול מיט
קטורת; 75 איין פר בן בקר, איין איל, איין כבש א יאריקער, פאר אן עולה;
76 איין שעיר עזים פאר א חטאת; 77 און פאר א זבח שלמים, 2 בקר, 5
אילים, 5 עתודים, 5 כבשים יאריקע. דאס איז דער קרבן פון פגעיאל בן
עכרנען. 78 אויפן 12טן יום, דער נשיא פון בני-נפתלי, אחירע בן עיננען. 79
זיין קרבן איז געווען: איין זילבערנע קערה וואס איר וואג איז געווען 130
שקל, איין זילבערנער מזרק פון 70 שקל, אויפן שפל הקודש; 2 פול מיט
סולת בלל מיט שמן, פאר א מנחה; 80 איין כף זהב פון 10 שקל, פול מיט
קטורת; 81 איין פר בן בקר, איין איל, איין כבש א יאריקער, פאר אן עולה;
82 איין שעיר עזים פאר א חטאת; 83 און פאר א זבח שלמים, 2 בקר, 5
אילים, 5 עתודים, 5 כבשים יאריקע. דאס איז דער קרבן פון אחירע בן
עיננען. 84 דאס איז געווען די חנוכת המזבח, אין דעם יום וואס ער איז משח
געווארן, פון די נשיאים פון ישראל: 12 זילבערנע קערות, 12 מזרקי כסף, 12
כפות זהב; 85 איטלעכע שיסל 130 שקל כסף, און איטלעכער מזרק 70; דאס
כל כסף פון די כלים , 2,400, אויפן שקל הקודש. 86 12 כפות זהב פול מיט
קטורת, צו 10, צו 10 שקל א כף, אויפן שקל הקודש; דאס כל זהב פון די
כפות, 120. 87 כל הבקר פאר עולה: 12 פרים; 12 אילים; 12 כבשים יאריקע,
מיט זייער מנחה, און 12 שעירים עזים, פאר חטאת. 88 און כל בקר פאר זבח
שלמים: 24 פרים; 60 אילים, 60 עתודים, 60 כבשים יאריקע. דאס איז געווען
די חנוכת המזבח נאכדעם ווי ער איז משח געווארן. 89 און אז משה איז בוא
אין אוהל-מועד כדי ה' זאל דבר מיט אים, האט ער שמע דעם קול דבר צו
אים פון איבער דעם כפורת [זען רומ' 29-3:19] וואס אויפן ארון העדות, פון
צווישן די 2 כרובים; אזוי האט ער דבר צו אים.

[בהעלותך]

במד8

1 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור׃ 2 דבר צו אהרנען און זאלסט אמר צו
אים׃ אז דו עלה די נרות זאלן די 7 נרות לייכטן פארנט צו פון דער מנורה. 3
און אהרן האט אזוי עשה׃ ער האט עלה די נרות פארנט צו פון דער מנורה,
אזוי ווי ה' האט צוה משהן. 4 און אזוי איז געווען די מעשה פון דער מנורה׃
מקשה זהב; ביז אויף איר ירך, ביז אויף אירע פרח, איז זי געווען מקשה; אזוי
ווי די מראה וואס ה' האט באוויזן משהן, אזוי האט ער עשה די מנורה. 5 און
ה' האט דבר צו משהן, לאמור׃ 6 לקח! די לויים פון צווישן די בני-ישראל, און
זאלסט זיי טהר. 7 און אזוי זאלסטו עשה צו זיי, זיי צו טהר׃ נזה [זען "נזה"
ישעיהו 52:15 און "נזה" ויקרא 4:6,17 און כפרה פון משיח לעולם על דברתי
מלכי צדק, תהילים 110:4, זען דברי הימים א 21:17] אויף זיי מי חטאת, און
זיי זאלן עבר א תער איבער זייער כל בשר, און כבס זייערע בגדים, און זיך
טהר. 8 און זיי זאלן לקח א פר בן בקר, און דאס מנחה דערצו פון סולת בלל
מיט שמן; און א 2טן פר בן בקר זאלסטו לקח פאר א חטאת. 9 און זאלסט
קרב די לויים פארן אוהל-מועד; און זאלסט קהל די כל עדת בני-ישראל. 10
און זאלסט קרב די לויים פאר ה', און בני-ישראל זאלן סמך ידיהם אויף די
לויים. 11 און אהרן זאל נוף די לויים פאר אן תנופה פאר ה' פון בני-ישראל,
כדי זיי זאלן זיין אויף צו עבד דעם עבודת ה'. 12 און די לויים זאלן סמך
ידיהם אויפן קאפ פון די פרים; און עשה איינעם א חטאת און איינעם אן
עולה צו ה', צו מאכן כפרה [זען "נזה" במדבר 8:7, ישעיהו 52:15 און "נזה"
ויקרא 4:6,17 און כפרה פון משיח לעולם על דברתי מלכי צדק, תהילים
110:4, זען דברי הימים א 21:17] פאר די לויים. 13 און זאלסט עמד די לויים
פאר אהרנען און פאר זיין בנים, און זיי נוף אן תנופה צו ה'. 14 און זאלסט
בדל די לויים פון צווישן די בני-ישראל, און די לויים זאלן געהערן צו מיר. 15
און דערנאך זאלן בוא די לויים צו עבד דעם אוהל-מועד; און זאלסט זיי
טהר, און זיי נוף אן תנופה. 16 ווייל נתן זיינען זיי נתן צו מיר פון צווישן די
בני-ישראל; תחת איטלעכן וואס פטר דעם רחם, איטלעכן בכור כל פון
בני-ישראל, האב איך זיי לקח פאר מיר. 17 ווייל צו מיר געהערט כל בכור
בני-ישראל, פון אדם אדער פון בהמה; אין דעם יום וואס איך האב נכה כל
בכור אין ארץ מצרים, האב איך זיי קדש צו מיר [זען רומ' 1:1; 5:9; קור"א

[6:19-20]. 18 און איך האב לקח די לויים תחת כל בכור בני-ישראל. 19 און
איך האב נתן די לויים אפגעגעבענע צו אהרנען און צו זיינע בנים צווישן די
בני-ישראל, צו עבד דעם עבודת בני-ישראל אין אוהל-מועד, און מאכן כפרה
[זען "נזה" במדבר 8:7, ישעיהו 52:15 און "נזה" ויקרא 4:6,17 און כפרה פון
משיח לעולם על דברתי מלכי צדק, תהילים 110:4, זען דברי הימים א 21:17]
פאר די בני-ישראל, כדי עס זאל נישט זיין צווישן די בני-ישראל א נגף, אז די
בני-ישראל װעלן נגש צום הקודש. 20 און משה און אהרן און די כל עדת
בני-ישראל האבן אזוי עשה צו די לויים; אזוי ווי כל וואס ה' האט צוה משהן
וועגן די לויים, אזוי האבן די בני-ישראל צו זיי עשה. 21 און די לויים האבן
זיך חטא, און האבן כבס זייערע בגדים; און אהרן האט זיי נוף אן תנופה פאר
ה', און אהרן האט מאכן כפרה [זען "נזה" במדבר 8:7, ישעיהו 52:15 און "נזה"
ויקרא 4:6,17 און כפרה פון משיח לעולם על דברתי מלכי צדק, תהילים
110:4, זען דברי הימים א 21:17] געווען פאר זיי, כדי זיי צו טהר. 22 און
דערנאך זיינען בוא די לויים צו עבד זייער עבודה אין אוהל-מועד, אונטער
אהרנען און אונטער זיין בנים; אזוי ווי ה' האט צוה משהן וועגן די לויים, אזוי
האבן זיי צו זיי עשה. 23 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 24 דאס איז וועגן
די לויים: פון 25 שנה און העכער זאל ער בוא צו צבא דעם צבא ביי דער
עבודת אוהל-מועד. 25 און נאך 50 שנה זאל ער זיך שוב פון דעם צבא
העבודה, און מער נישט עבד. 26 נאר ער זאל שרת אחיו אין אוהל-מועד צו
זיין שמר איבער די משמרת, נאר קיין עבודה זאל ער מער נישט עבד. אזוי
זאלסטו עשה מיט די לויים אין זייערע משמרתען.

במדבר9

1 און ה' האט דבר צו משהן אין מדבר סיני, אין 2טן שנה נאך זייער יצא פון
ארץ מצרים, אין 1טן חודש, לאמור: 2 די בני-ישראל זאלן עשה דעם פסח
אין זיין מועד. 3 אין 14טן יום פון דעם דאזיקן חודש קעגן ערבים, אין זיין
מועד זאלט איר אים עשה; לויט כל זיינע חוקות און לויט כל זיינע משפטים
זאלט איר אים עשה. 4 האט משה דבר צו די בני-ישראל, צו עשה דעם פסח.
5 און זיי האבן עשה דעם פסח אין 1טן חודש, אין 14טן יום פון חודש קעגן
ערבים, אין מדבר סיני; אזוי ווי אלץ וואס ה' האט צוה משהן, אזוי האבן די

בני-ישראל עשה. 6 נאר עס זיינען געווען אנשים וואס זיינען געווען טמאים
פון דעם נפש אדם, און זיי האבן נישט יכל עשה דעם פסח אין יום ההוא;
האבן זיי קרב פאר משהן און פאר אהרנען אין יום ההוא. 7 און יענע אנשים
האבן צו אים אמר: מיר זיינען טמאים פון דעם נפש אדם; למה זאלן מיר גרע
ווערן, נישט קרב דעם קרבן פון ה' אין זיין מועד צווישן די בני-ישראל? 8
האט משה אמר צו זיי: עמד! און איך וועל שמע וואס ה' וועט צוה וועגן אייך.
9 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 10 דבר! צו די בני-ישראל, לאמור: אז
עמיצער איינער פון אייך, אדער פון אייערע דורות וועט זיין טמא פון א טמא
נפש, אדער זיין אין א דרך רחוקה, זאל ער דאך עשה פסח צו ה'. 11 אין 2טן
חודש, אין 14טן יום, קעגן ערבים זאלן זיי אים עשה; מיט מצות און מרורים
זאלן זיי אים אכל. 12 זיי זאלן נישט שאר פון אים ביז אין דער בוקר, און
עצם זאלן זיי נישט שבר אין אים [זען שמות 12:46; קור"א 5:7; יוח' 1:29;
19:36; ישעיהו 53:7]; לויט דעם כל חוקת הפסח זאלן זיי אים עשה. 13 נאר
דער איש וואס איז טהור, און אין דרך איז ער נישט, און ער חדל זיך צו עשה
דעם קרבן-פסח, יענע נפש זאל כרת [זען דניאל 9:26, משיח יכרת, כרת]
ווערן פון זיין עם; ווייל ער האט דעם קרבן פון ה' נישט קרב געווען אין זיין
מועד, זאל יענער איש נשׂא זיין חטאת [זען ישעיהו 53:12]. 14 און אז ביי אייך
וועט זיך גור א גר, און ער וועט עשה א קרבן-פסח צו ה', איז, אזוי ווי דער
חוקת פסח און יאזוי ווי זיין משפט, אזוי זאל ער עשה; איין חקה זאל זיין ביי
אייך אי פאר דעם גר, אי פאר דעם אזרח הארץ. 15 און אין דעם יום וואס
מע האט קום המשכן, האט דער ענן כסה המשכן, דאס אוהל העדות; און
אין ערב פלעגט זיין איבערן משכן אזוי ווי דאס מראה פון אש, ביז אין דער
בוקר [זען שמות 40:34; זען משכן פון משיחס סוד התגשמות קום 3טן יום,
יוחנן 1:14; יוחנן א 2-1:1]. 16 אזוי עס זיין תמיד: דער ענן פלעגט אים כסה,
און דאס מראה פון אש ביי לילה. 17 און ווענדליק דער ענן פלעגט זיך עלה
פון איבערן האוהל, אזוי פלעגן דערנאך נסע די בני-ישראל; און אין המקום
וואס דער ענן פלעגט דארטן שכן [זען משיח צדקינו געמאכט זיין סוכה
צווישן אונדז, יוח' 1:14], דארטן פלעגן יחנו (חנה) בני-ישראל. 18 לויט דעם
פי ה' פלעגן נסע בני-ישראל, און לויט דעם פי ה' פלעגן זיי יחנו (חנה); כל
ימים אשר דער ענן פלעגט שכן [זען משיח צדקינו געמאכט זיין סוכה צווישן
אונדז, יוח' 1:14] אויפן משכן, פלעגן זיי יחנו (חנה). 19 און אז דער ענן האט

זיך ארך אויפן משכן ימים רבים, האבן די בני-ישראל שמר די משמרת פון ה',
און פלעגן נישט נסע [זען מה"ש 16:6]. 20 און א מאל פלעגט דער ענן זיין
ימים מספר אויפן משכן; לויט דעם פי ה' פלעגן זיי יחנו (חנה), און לויט דעם
פי ה' פלעגן זיי נסע. 21 און א מאל פלעגט זיין דער ענן פון ערב ביז אין דער
בוקר, און ווי דער ענן האט זיך עלה אין דער בוקר, אזוי האבן זיי נסע; אדער
יומם ולילה, און ווי דער ענן האט זיך עלה, אזוי האבן זיי נסע. 22 צי 2 טעג,
צי א חודש, צי א יאר אז דער ענן האט זיך ארך אויפן משכן צו שכן [זען
משיח צדקינו געמאכט זיין סוכה צווישן אונדז, יוח' 1:14] אויף אים, פלעגן די
בני-ישראל יחנו (חנה) און נישט נסע, און ווי ער האט זיך עלה, פלעגן זיי נסע.
23 לויט דעם פי ה' פלעגן זיי יחנו (חנה), און לויט דעם פי ה' פלעגן זיי נסע;
זיי האבן שמר די משמרת ה', לויט דעם פי ה' דורך משהן.

במדבר10

1 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 2 עשה! דיר 2 חצוצרות כסף; מקשה
זאלסטו זיי עשה; און זיי זאלן דיר זיין פאר מקרא די עדה, און פאר מסע די
מחנות. 3 און אז מע וועט תקע אין זיי, זאל זיך יעד צו דיר כל העדה צום
פתח אוהל-מועד. 4 און אויב מע וועט תקע אין איינעם, זאלן זיך יעד צו דיר
די נשיאים, די ראשי אלפי ישראל. 5 און אז איר וועט תקע א תרועה, זאלן
ציען נסע די מחנות חנה קדמה . 6 און אז איר וועט תקע א 2טן תרועה, זאלן
נסע די מחנות חנה תימנה; א תרועה זאל מען תקע פאר מסעיהם. 7 אבער
ביים קהל די קהל זאלט איר תקע, אבער נישט רוע. 8 און בני אהרן, די
כהנים, זאלן תקע אין די חצוצרות; און דאס זאל אייך זיין פאר חוקת עולם
אויף אייערע דור-דורות. 9 און אז איר וועט בוא אין מלחמה אין ארצכם
אקעגן דעם צר וואס צרר אייך, זאלט איר רוע אין חצוצרות, און איר וועט
זכר ווערן פאר ה' אלוקיכם, און וועט ישע ווערן פון אויביכם. 10 און אין
אייער יום פון שמחה, און אין אייערע מועדים, און אין אייערע ראש-חודשן,
זאלט איר תקע אין די חצוצרות אויף אייערע עולה און אויף אייערע זבח
שלמים; און זיי וועלן אייך זיין צו א זכרון פאר אלוקיכם; איך בין ה'
אלוקיכם. 11 און עס איז געווען אין 2טן שנה, אין 2טן חודש, אין 20טן טאג
פון חודש, האט זיך עלה דער ענן פון איבערן משכן העדות. 12 און די

בני-ישראל האבן נסע אויף זייערע מסע פון מדבר סיני; און דער ענן האט
שכן [זען משיח צדקינו געמאכט זיין סוכה צווישן אונדז, יוח' 1:14] אין מדבר
פארן. 13 אזוי האבן זיי נסע צום 1טן מאל לויט דעם פי ה' דורך משהן. 14
און 1טן האט נסע די דגל פון דעם מחנה בני-יהודה, לויט זייערע צבאות; און
איבער זיין צבא איז געווען נחשון בן עמינדבן. 15 און איבער דער צבא מטה
בני-יששכר, נתנאל בן צוערן. 16 און איבער דער צבא מטה בני-זבולון, אליאב
בן חלונען. 17 און אז דער משכן איז ירד געווארן, האבן נסע בני-גרשון, און
בני-מררי, די נשא [זען נשא ישעיהו 53:12] פון המשכן. 18 און עס האט נסע
די דגל פון דעם מחנה פון ראובן, לויט זייערע צבאות; און איבער זיין צבא
איז געווען אליצור בן שדיאורן, 19 און איבער דער צבא מטה פון בני-שמעון,
שלומיאל בן צורישדין. 20 און איבער דער צבא מטה פון די בני-גד, אליסף
בן דעואלן. 21 און עס האבן נסע די קהתים, די נשא פון די מקדש; און מע
האט קום המשכן איידער זיי זיינען בוא. 22 און עס האט נסע די דגל פון
דעם מחנה פון בני-אפרים, לויט זייערע צבאות; און איבער זיין צבא איז
געווען אלישמע בן עמיהודן. 23 און איבער דער צבא מטה פון בני-מנשה,
גמליאל בן פדהצורן. 24 און איבער דער צבא מטה פון בני-בנימין, אבידן בן
גדעונין. 25 און עס האט נסע די דגל פון דעם מחנה פון בני-דן, די מאסף
(אסף) פון כל המחנות לויט זייערע צבאות; און איבער זיין צבא איז געווען
אחיעזר בן עמישדין. 26 און איבער דער צבא מטה פון בני-אשר, פגעיאל בן
עכרנען. 27 און איבער דער צבא מטה פון בני-נפתלי, אחירע בן עינגען. 28
דאס זיינען די מסעי בני-ישראל לויט זייערע צבאות; אזוי האבן זיי נסע. 29
און משה האט אמר צו חובב בן רעואל דעם מדיני, חותן משה [זען שמות
3:1; 18:1]: מיר נסע צו המקום וואס ה' האט אמר: איך וועל אים נתן צו אייך;
הלך! מיט אונדז, און מיר וועלן דיך יטב [טוב], ווייל ה' האט דבר טוב פאר
ישראל. 30 האט ער צו אים אמר: איך וועל נישט הלך; נייערט צו מיין ארץ
און צו מיין מולדת וועל איך הלך. 31 האט ער אמר: זאלסט אונדז נישט עזב,
נא; דעריבער ווייל דו ידע ווו מיר קענען חנה אין מדבר, און וועסט אונדז זיין
פאר אויגן. 32 און עס וועט זיין, אז דו וועסט הלך מיט אונדז, איז, פון דעם
טוב וואס ה' וועט אונדז יטב, וועלן מיר דיך יטב. 33 און זיי האבן נסע פון
ההר ה' דרך 3 ימים, און דער ארון ברית ה' האט נסע זיי פאריס דרך 3 ימים,
תור פאר זיי א מנוחה [תהילים 116:7-9]. 34 און דער ענן ה' איז געווען איבער

זיי יומם, ווען זיי האבן נסע פון מחנה. 35 און עס איז געווען, אז דער ארון
האט נסע, האט משה אמר: קום, ה', און זאלן פוץ ווערן אויביך, און זאלן נוס
דיינע שונאים פאר דיר! 36 און אז ער האט נוח, האט ער אמר: שוב, ה', צו די
רבבות אלפי ישראל!

במדבר11

1 און דאס עם [זען עם ישעיהו 53:8] האט זיך אנן; איז רע אין די אוזנים פון
ה', און ה' האט שמע, און זיין אף האט חרה, און אש ה' האט בער צווישן זיי,
און עס האט אכל ביים עק מחנה. 2 האט העם צעק צו משהן, און משה האט
דאוונען געווען צו ה' [זען לוקס 11:1-4], און דאס אש האט זיך שקע [זען
כבה, ישעיהו 66:24]. 3 און מע האט קרא דעם שם פון מקום ההוא תבערה,
ווייל אש ה' האט בער צווישן זיי. 4 און די אספסוף וואס צווישן זיי התאוו
[אוה] תאוה און בכה שוב גם בני ישראל אמר, ווער זאל געבן אונדז בשר צו
אכל? 5 מיר זכר די דגה וואס מיר פלעגן אכל אין מצרים חנם, די קשואה,
און די אבטחים, און דאס חציר, און די בצל, און די שומים. 6 און איצט איז
נפשנו יבש; נישטא קיין זאך; בלתיז אויפן מן זיינען עינינו. 7 און דער מן איז
געווען אזוי ווי קאריאנדערזאמען, און זיין אנבליק אזוי ווי דער אנבליק פון
בדולח. 8 דאס עם [זען ישעיהו 53:8] האט זיך שוט, און האט עס לקט, און
טחן אין א רחים, אדער דוך אין א שטייסל [מדוכה], און בשל אין א פרור,
אדער עשה דערפון עוגה. און דער טעם דערפון איז געווען ווי דער טעם פון
לשד שמן. 9 און ווי דער טוי האט ירד אויפן מחנה ביי לילה, פלעגט ירד
דערויף דער מן. 10 און משה האט שמע העם בכה משפחות-ווייז, איטלעכער
פאר דעם פתח פון זיין אוהל, און דער אף ה' האט חרה מאד, און עס איז
געווען רע אין די אויגן פון משהן. 11 און משה האט אמר צו ה': למה טוסטו
רעע עבדך, און למה האב איך לא מצא חן אין דיינע אויגן, שום אויף מיר די
משא פון כל העם הזה? 12 האב איך הרה [זען הרה ישעיהו 7:14] כל העם
הזה, צי איך האב עס ילד, וואס דו אמר צו מיר: נשא עס אין דיין חיק, אזוי ווי
א אומן נשׂא א ינק, צו האדמה וואס דו האסט צוגעשווארן אבותיו? 13 פון
וואנען האב איך בשר, צו נתן כל העם הזה, וואס זיי בכה אויף מיר, לאמור:
נתן! אונדז בשר, מיר זאלן אכל? 14 איך אליין קען נישט נשׂא [זען ישעיהו

[53:12] כל העם הזה, ווייל עס איז צו כבד פאר מיר. 15 און אויב דו עשה אזוי
צו מיר, הרגען הרגע מיך, נא, אויב איך האב מצא חן אין דיינע אויגן, און
לאמיך נישט ראה מיין רע. 16 האט ה' אמר צו משהן: אסף מיר איין 70 איש
פון די זקני ישראל, די וואס דו ידע אז זיי זיינען די זקני העם, און זיינע
שוטרים, און זאלסט זיי לקח צום אוהל-מועד, און זיי זאלן זיך דארטן יצב
מיט דיר. 17 און איך וועל ירד, און וועל דארטן דבר מיט דיר, און וועל אצל
פון דעם רוח וואס אויף דיר, און שום אויף זיי, און זיי וועלן נשא מיט דיר די
משא העם, און וועסט נישט דארפן נשׂא דו אליין. 18 און צום עם זאלסטו
אמר: קדש אייך אן אויף מחר, און איר וועט אכל בשר; ווייל איר האט בכה
אין די אוזנים פון ה', לאמור: ווער זאל געבן אונדז בשר צו אכל? ווייל אונדז
איז געווען טוב אין מצרים! דעריבער וועט אייך ה' נתן בשר, און איר וועט
אכל. 19 נישט 1 יום וועט איר אכל, און נישט יומים, און נישט 5 ימים, און
נישט 10 ימים, און נישט 20 יום; 20 ביז א חודש צייט, ביז וואנען עס וועט
אייך יצא פון דער אף, און וועט אייך זיין צום זרא; דעריבער וואס איר האט
מאס [זען ישעיהו 53:3] ה' וואס איז צווישן אייך, און האט בכה פאר אים,
לאמור: למה זה זיינען מיר יצא פון מצרים? 21 האט משה אמר: 600,000
רגלי העם איז וואס איך בין צווישן אים, און דו אמר: איך וועל זיי נתן בשר,
און זיי וועלן אכל א חודש צייט. 22 ווען צאן און בקר זאלן שחט ווערן פאר
זיי, וועט זיי דען מצא? אז כל דגי הים זאלן אסף ווערן פאר זיי, וועט זיי דען
מצא? 23 האט ה' אמר צו משהן: איז די יד ה' קצר? איצט וועסטו ראה, אויב
מיין דבר וועט דיר קרה אדער נישט. 24 איז משה יצא, און האט דבר צום עם
די דברי ה'; און ער האט אסף 70 איש פון זקני העם, און זיי עמד רונד ארום
האוהל. 25 און ה' האט ירד אין דעם ענן, און האט דבר צו אים, און האט
אצל פון דעם רוח וואס אויף אים, און נתן אויף די 70 איש, די זקנים. און עס
איז געווען, ווי דער רוח האט אויף זיי נוח, אזוי האבן זיי נביאות געזאגט;
אבער נישט יסף [זען שמ"א 10:6; 19:24; מה"ש 19:6]. 26 און 2 אנשים זיינען
שאר אין מחנה, דער שם פון איינעם אלדד, און דער שם פון 2טן מידד; האט
אויף זיי גם נוח דער רוח און זיי זיינען געווען צווישן די כתב, נאר זיי זיינען
נישט יצא צום האוהל און זיי האבן נביאות געזאגט אין מחנה [זען יואל 3:1;
מה"ש 2:17]. 27 איז רוץ דער נער, און האט נגד משהן, און אמר: אלדד און
מידד זאגן נביאות אין מחנה. 28 האט זיך ענה יהושוע בן נון [זען נחמ' 8:17;

עזרא 3:8; זכריה 6:11-12], שרת משה פון זיין בחורים, און האט אמר: אדוני משה, כלא! 29 האט משה צו אים אמר: קנא זיך פאר מיר? הלוואי זאל דאס כל העם פון ה' זיין נביאים, אז ה' זאל נתן זיין רוח אויף זיי! [זען יואל 3:1; מה"ש 2:18; https://youtube.com/watch?v=03AVR9mFD5k] 30 און משה איז אסף צו מחנה, ער און די זקני ישראל. 31 און א רוח האט נסע פון ה', און האט גוז שׂלוים [שׂלו] פון ים, און האט זיי נטש לעבן מחנה ארום א דרך יום פון איין זייט, און ארום א דרך יום פון דער אנדער זייט, רונד ארום מחנה, און ארום 2 אמה איבערן פני הארץ. 32 און העם איז קום יענעם כל היום, און כל הלילה, און כל יום המחרת, און זיי האבן אסף די שׂלו; דער וואס האט מעט אסף האט אסף 10 חומר; און זיי האבן זיי זיך שטח רונד ארום מחנה. 33 הבשר איז נאך געווען צווישן זייערע ציינער, איידער עס איז כרת געווארן, אזוי האט דער אף ה' חרה אויפן העם, און ה' האט נכה צווישן העם מכה רבה מאד. 34 און מע האט קרא דעם שם פון המקום ההוא קברות-התאוה, ווייל דארטן האט מען קבר העם וואס האט המתאוים (אוה). 35 פון קברות-התאוה האט העם נסע קיין חצרות; און זיי זיינען געבליבן אין חצרות.

במדבר12

1 און מרים און אהרן האבן דבר אויף משהן פון וועגן דער אשָה הכושית וואס ער האט לקח; ווייל ער האט לקח אן אשָה כושית. 2 און זיי האבן אמר: צי רק נאר דורך משהן האט ה' דבר? האט ער נישט גם דורך אונדז דבר? און ה' האט שמע. 3 און דער איש משה איז געווען ענו מאד, מער פון כל האדם וואס אויפן פני האדמה. 4 האט ה' פתאום אמר צו משהן און צו אהרנען און צו מרימען: יצא! איר 3 צום אוהל-מועד. זיינען זיי 3 יצא. 5 און ה' האט ירד אין אן עמוד הענן, און האט זיך עמד ביים פתח האוהל, און האט קרא אהרנען און מרימען. זיינען זיי ביידע יצא. 6 און ער האט אמר: שמע! נא צו מיינע דברים: אז א נביא איז דא ביי אייך, טו איך, ה', אין א מראה זיך אתודע (ידע) צו אים; אין א חלום דבר איך מיט אים. 7 נישט אזוי איז עבדי משה; אין מיין כל בית איז ער נאמן (אמן). 8 פה אל פה דבר איך מיט אים, און מראה און נישט מיט חידה, און די תמונה פון ה' נבט ער. און ווי אזוי האט איר נישט מורא געהאט צו דבר אויף עבדי, אויף משהן? 9 און דער אף ה' האט חרה

אויף זיי; און ער איז הלך. 10 און ווי דער ענן האט זיך סור פון איבערן
האוהל, און הנה מרים איז מצורעת (צרע) ווי שלג. און אהרן האט זיך פנה צו
מרימען, און הנה זי איז מצורעת (צרע). 11 האט אהרן אמר צו משהן: נא,
אדוני, זאלסט נישט שית אויף אונדז חטאת, וואס מיר האבן זיך יאל און
וואס מיר האבן חטא. 12 זאל זי, נא, נישט זיין אזוי ווי טויטגעבארענער וואס
זיין בשר איז האלב אכל ווען ער יצא פון רחם אמו. 13 און משה האט צעק
צו ה', לאמור: א-ל, נא, רפא! זי. 14 האט ה' אמר צו משהן: אז אביה וואלט
איר אין פנים ירק, וואלט זי זיך נישט כלם 7 ימים? זאל זי זיין סגר 7 ימים
מחוץ מחנה, און דערנאך זאל זי אסף ווערן. 15 איז מרים געווען סגר מחוץ
מחנה 7 ימים; און העם האט נישט נסע ביז מרים איז אסף געווארן. 16 און
דערנאך האט העם נסע פון חצרות, און זיי האבן חנה אין מדבר פארן.

[שלח לך]

במד13

1 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 2 שלח אנשים, זיי זאלן תור ארץ כנען,
וואס איך נתן צו די בני-ישראל; צו איש אחד איש אחד פאר זיין מטה אבות
זאלט איר שלח; איטלעכער א נשיא צווישן זיי. 3 און משה האט זיי שלח פון
מדבר פארן לויט דעם פי ה'; זיי כל זיינען געווען אנשים ראשי בני-ישראל. 4
און דאס זיינען זייערע שמות: פאר מטה ראובן, שמוע בן זכורן. 5 פאר מטה
שמעון, שפט בן חורין. 6 פאר מטה יהודה, כלב בן יפונהן. 7 פאר מטה
יששכר, יגאל בן יוספן. 8 פאר מטה אפרים, הושע בן נון. 9 פאר מטה בנימין,
פלטי בן רפואן. 10 פאר מטה זבולון, גדיאל בן סודין. 11 פאר מטה יוסף:
פאר מטה מנשה, גדי בן סוסין. 12 פאר מטה דן, עמיאל בן גמלין. 13 פאר
מטה אשר, סתור בן מיכאלן. 14 פאר מטה נפתלי, נחבי בן ופסין. 15 פאר
מטה גד, גאואל בן מכין. 16 דאס זיינען די שמות פון די אנשים וואס משה
האט שלח צו תור הארץ. און משה האט קרא הושע בן נון, יהושוע [זען זכריה
6:11-12; דאס איז שם פון משיח צו קומען]. 17 און משה האט זיי שלח צו

תור ארץ כנען, און האט צו זיי אמר: עלה! זה בנגב, און עלה אין ההר. 18 און
איר זאלט ראה הארץ, וואס דאס איז, און העם וואס ישב דערויף, אויב ער
איז חזק אדער רפה, אויב ער איז מעט אדער רב; 19 און ווי איז הארץ וואס
ער ישב דרינען, אויב עס איז טובה אדער רעה, און ווי זיינען די ערים וואס ער
ישב אין זיי, אין מחנים אדער אין מבצר; 20 און ווי איז הארץ, איז זי שמנה
(שמן) אדער רזה, איז דא אויף איר עץ אדער נישט. און איר זאלט אייך חזק,
און לקח פון דער פרי הארץ. און די ימים זיינען געווען די ימי בכורי ענבים.
21 זיינען זיי עלה, און האבן תור הארץ פון מדבר צן ביז רחוב לבוא חמת. 22
און זיי זיינען עלה בנגב, און זיינען בוא ביז חברון; און דארטן זיינען געווען
אחימן, ששי, און תלמי, בני הענק. און חברון איז בנה געווארן 7 שנה פאר
צוען אין מצרים. 23 און זיי זיינען בוא ביזן נחל אשכול, און האבן כרת [זען
דניאל 9:26, משיח יכרת, כרת] פון דארטן א זמורה מיט אשכול ענבים אחד
[קדושה משולשת פון ה' איז אשכול אחד דאך מער ווי איין ענבים; אשכול
ענבים אחד; זען החוט המשולש, איין שטריק, דריי שנורן, קהלת 4:12, זען
ישעיה 48:16; 42:1; זען בראשית 2:24, דעריבער עזב אן איש אביו און אמו,
און זאל דבק צו זיין אשה, און זיי [2] ווערן בשר אחד (איין בשר, זע אחד,
דברים 6:4), זען ספר הזוהר ג, ב288, בר אנש און עתיק יומיא, 2 ווערן 1,
דניאל 7:13-14], און האבן עס נשא אויף א מוט בשנים; גם פון די רמון און
פון די תאנה האבן. 24 מקום ההוא האט מען קרא דער נחל אשכול פון וועגן
דעם אשכול וואס די בני-ישראל האבן כרת [זען דניאל 9:26, משיח יכרת,
כרת] פון דארטן. 25 און זיי האבן זיך שוב פון תור הארץ צום סוף פון 40
יום. 26 און זיי זיינען הלך און בוא צו משהן און צו אהרנען, און צו דער כל
עדת בני-ישראל, אין מדבר פארן קיין קדש; און זיי האבן שוב דבר צו זיי און
צו כל העדה, און האבן זיי געוויזן די פרי הארץ. 27 און זיי האבן אים ספר,
און אמר: מיר זיינען בוא אין הארץ וווהין דו האסט אונדז שלח, און עס זבת
חלב און דבש; און דאס איז איר פרי. 28 אבער עז איז העם וואס ישב אין
הארץ, און די ערים זיינען בצר, גדולות מאד, און גם די ילדי הענק האבן מיר
דארטן ראה. 29 עמלק ישב אין ארץ הנגב, און דער חתי, און דער יבוסי, און
דער אמורי, ישב אין ההר, און דער כנעני ישב ביים ים און ביים יד ירדן. 30
האט כלב הסה העם פאר משהן, און ער האט אמר: עלה וועלן מיר עלה, און
מיר וועלן עס ירש, מחמת יכול וועלן מיר עס יכול. 31 אבער די אנשים וואס

זיינען עלה מיט אים, האבן אמר: מיר יכול נישט עלה קעגן העם, ווייל ער איז
חזק פון אונדז. 32 און זיי האבן יצא א דבת הארץ וואס זיי האבן עס תור, ביי
די בני-ישראל, לאמור: הארץ וואס מיר זיינען עבר דורך דעם, כדי עס תור,
דאס איז אן ארץ אוכלת אירע יושבים, און דאס כל העם, וואס מיר האבן
ראה דרינען, זיינען אנשי מדה. 33 און דארטן האבן מיר ראה די נפילים, די
בני ענק, וואס פון די נפילים; און מיר זיינען געווען ווי חגבים [חגב] אין
אונדזערע אויגן, און אזוי זיינען מיר געווען אין זייערע אויגן.

במד14

1 האט כל העדה נשׂא און נתן זייער קול; און העם האט בכה אין לילה ההוא.
2 און כל בני-ישראל האבן לון אויף משהן און אויף אהרנען, און די כל העדה
האט צו זיי אמר: הלוואי וואלטן מיר מות אין ארץ מצרים, אדער הלוואי
וואלטן מיר מות אין דעם דאזיקן מדבר! 3 און למה וואס ברענגט אונדז ה'
אין הארץ הזאת, צו נפל דורכן חרב, נשינו און טפנו זאלן ווערן צו בז? איז
נישט טוב לנו זיך שוב קיין מצרים? 4 און זיי האבן אמר איינער צום אנדערן:
לאמיר נתן א ראש, און זיך שוב קיין מצרים. 5 זיינען משה און אהרן נפל
אויף זייער פנים פאר דער כל קהל עדת בני-ישראל. 6 און יהושוע בן נון, און
כלב בן יפונהן, פון די וואס האבן תור הארץ, האבן קרע זייערע בגדים, 7 און
האבן אמר צו דער כל עדת בני-ישראל, לאמור: הארץ, וואס מיר זיינען עבר
דורך דעם, כדי עס תור, הארץ איז מאד מאד טובה. 8 אויב ה' חפץ בנו [זען
חפץ, ישעיהו 53:10], וועט ער אונדז ברענגען אין הארץ הזאת, און וועט עס
אונדז נתן, אן ארץ וואס זבת חלב און דבש. 9 איר זאלט נאר נישט מרד קעגן
ה', און נישט מורא האבן פאר עם הארץ, ווייל אונדזער לחם זיינען זיי; זייער
צל האט זיך סור פון זיי, און ה' איז מיט אונדז; איר זאלט נישט מורא האבן
פאר זיי. 10 האט כל עדה אמר מע זאל זיי רגם מיט אבנים; נאר די כבוד ה'
האט זיך באוויזן אין אוהל-מועד צו כל בני-ישראל. 11 און ה' האט אמר צו
משהן: עד אנה וועט דאס דאזיקע עם מיך נאץ? און עד אנה וועלן זיי נישט
אמן [זען ישעיהו 53:1; בראשית 15:6] אין מיר, ביי כל אותות [זען אות אין
ישעיהו 7:14] וואס איך האב עשה צווישן אים? 12 איך וועל אים נכה מיט
דבר, און וועל אים ירש, און וועל דיך עשה פאר א גוי גדול און עצום פון אים.

13 האט משה אמר צו ה': אז די מצרים וועלן שמע, ווייל דו האסט דאך עלה
מיט דיין כוח העם הזה פון צווישן זיי 14 וועלן זיי אמר צו די יושב הארץ
הזאת, וואס האבן שמע אז דו, ה', ביסט צווישן דעם דאזיקן עם; מחמת עין
בעין ביסט דו, ה', ראה געווארן, און דיין ענן עמד איבער זיי, און אין אן עמוד
ענן הלך זיי פארויס ביי יומם, און אין אן עמוד אש ביי לילה 15 איז, אז דו
וועסט מות דאס דאזיקע עם אזוי ווי איין איש, אזוי וועלן אמר די גוים וואס
האבן שמע דיין שמע, לאמור: 16 ווייל ה' איז נישט יכול צו ברענגען דאס
דאזיקע עם אין הארץ וואס ער האט זיי שבע, האט ער זיי שחט אין מדבר.
17 דעריבער זאל איצט גדל זיין, נא, כוח אדוני לויט ווי דו האסט דבר,
לאמור: 18 ה' אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב-חֶסֶד נֹשֵׂא עָוֹן וָפָשַׁע וְנַקֵּה לֹא יְנַקֶּה פֹּקֵד עֲוֹן
אָבוֹת עַל-בָּנִים עַל-שִׁלֵּשִׁים וְעַל-רִבֵּעִים. 19 סלח! נא, די עוון פון דעם דאזיקן
עם, לויט דער גדל פון דיין חסד, און אזוי ווי דו האסט נשא דעם דאזיקן עם
פון מצרים ועד הֵנָּה. 20 האט ה' אמר: איך האב סלח אזוי ווי דיין דבר. 21
נאר אזוי ווי אני חי, און די כבוד ה' איז מלא די כל הארץ, 22 אז די כל
האנשים וואס האבן ראה מיין כבוד און מיינע אותות [זען אות אין ישעיהו
7:14], וואס איך האב עשה אין מצרים און אין מדבר, און פון דעסטוועגן
האבן זיי מיך נסה שוין 10 מאל, און נישט שמע צו מיין קול, 23 אויב זיי וועלן
ראה הארץ, וואס איך האב שבע אבותם! יא, כל וואס האבן מיך נאץ, וועלן
עס נישט ראה. 24 נאר עבדי כלב, ווייל אין אים איז געווען א רוח אחרת, און
ער איז מלא נאך מיר, אים וועל איך ברענגען אין הארץ, וואס ער איז אהין
בוא, און צו זיין זרע וועט ער עס ירש [זען יהושע 15:13-19; שופים 1:9-15].
25 דער עמלקי און דער כנעני יושב אין עמק; מחר פנה אייך אום, און נסע
אייך צום מדבר אויפן דרך ים-סוף. 26 און ה' האט דבר צו משהן און צו
אהרנען, לאמור: 27 עד מתי וועט די דאזיקע עדה הרעה וואס לון אקעגן
מיר? איך האב שמע די תלונת פון די בני-ישראל, וואס זיי לון אקעגן מיר. 28
אמר צו זיי: אזוי ווי אני חי, נאום ה' [זען נאום תהילים 110:1], אויב ווי איר
האט דבר אין מיינע אוזנים, אזוי וועל איך עשה צו אייך! 29 אין דעם דאזיקן
מדבר וועלן נפל אייערע פגרים, און כל אייערע פקודים, לויט אייער כל
מספר, פון 20 שנה און העכער, ווייל איר האט לון אקעגן מיר. 30 איר וועט
נישט בוא אין הארץ וואס איך האב נשׂא ידים אייך צו שכן [זען משיח צדקינו
געמאכט זיין סוכה צווישן אונדז, יוח' 1:14] דרינען, כי אם כלב בן יפונהן, און

יהושוע בן נון. 31 און אייערע טף וואס איר האט אמר, זיי וועלן זיין צו בז, זיי
וועל איך ברענגען אהין, און זיי וועלן ידע הארץ, וואס איר האט מאס [זען
מאס, תהילים 118:22]. 32 אבער איר אייערע פגרים וועלן נפל אין דעם
דאזיקן מדבר. 33 און אייערע בנים וועלן רועים אין מדבר 40 שנה, און וועלן
נשא פאר אייערע זנות, ביז אייערע פגרים וועלן תמם ווערן אין מדבר. 34
לויט דער מספר הימים וואס איר האט תור הארץ 40 יום, פאר א יום א שנה,
פאר א יום א שנה, וועט איר נשׂא עוונותיכם [זען ישעיהו 53:5], 40 שנה; און
איר וועט ידע מיין תנואה. 35 איך, ה', האב דבר; אויב איך וועל דאס נישט
עשה צו דער דאזיקער כל העדה הרעה, וואס האט זיך יעד אקעגן מיר! אין
דעם דאזיקן מדבר וועלן זיי תמם ווערן, און דא וועלן זיי מות. 36 און די
אנשים וואס משה האט שלח צו תור הארץ, און זיי זיינען שוב און האבן לון
אקעגן אים די כל עדה, מיט יצא א דבּה על הארץ 37 די אנשים וואס האבן
יצא דעם דבּה הארץ רעה, זיינען מות אין א מגפה פאר ה'. 38 נאר יהושוע
[זען זכריה 6:11-12] בן נון, און כלב בן יפונהן, זיינען חיה פון יענע אנשים,
וואס זיינען הלך צו תור הארץ. 39 און משה האט דבר די דאזיקע דברים צו
כל בני-ישראל, און העם האט אבל מאד. 40 און זיי האבן זיך שכם אין דער
בוקר, און זיינען עלה אויפן ראש ההר, לאמור: אט זיינען מיר, און מיר וועלן
עלה צו המקום וואס ה' האט אמר; ווייל מיר האבן חטא. 41 האט משה אמר:
למה זה וואס איר עבר דעם פי ה', אז דאס וועט נישט צלח [זען צלח, ישעיהו
53:10]. 42 איר זאלט נישט עלה, אז ה' איז נישט צווישן אייך, כדי איר זאלט
נישט נגף ווערן פאר אויביכם. 43 ווייל דער עמלקי און דער כנעני זיינען
דארטן פאר אייך, און איר וועט נפל דורכן חרב; ווייל אזוי ווי איר האט אייך
שוב פון הינטער ה', וועט ה' נישט זיין מיט אייך. 44 אבער זיי האבן זיך עפל
צו עלה ראש ההר; אבער הארון ברית ה' [זען מה"ש 21:18-26] און משה
האבן זיך נישט מוש פון המחנה. 45 און דער עמלקי און דער כנעני, וואס
זיינען יושב אויף יענעם הר, האבן ירד, און האבן זיי נכה [זען נכה, ישעיהו
53:4] און זיי כתת ביז חרמה.

במדבר15

1 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 2 דבר! צו די בני-ישראל, און זאלסט

אמר צו זיי: אז איר וועט בוא אין הארץ פון אייער מושבות וואס איך נתן
אייך, 3 און איר וועט עשה אן אִשֶּׁה צו ה', אן עולה אדער א זבח, צו פלא נדר,
אדער ווי א נדבה, אדער אין אייערע מועדים, כדי צו עשה א ריח ניחוח צו ה',
פון בקר אדער פון צאן, 4 זאל דער וואס קרב זיין קרבן צו ה', קרב א מנחה
פון 1/10 איפה סולת בלל מיט 1/4 הין שמן; 5 און ויין פאר א נסך 1/4 הין,
זאלסטו עשה מיטן עולה אדער צום זבח פאר איטלעכן כבש. 6 אויב צו אן
איל, זאלסטו עשה א מנחה פון 2/10 סולת בלל מיט שמן 1/3 הין; 7 און וויין
פאר א נסך, 1/3 הין, זאלסטו קרב פאר א ריח ניחוח צו ה'. 8 און אז דו
וועסט עשה א בן בקר פאר אן עולה אדער א זבח, צו פלא נדר, אדער פאר א
זבח שלמים צו ה', 9 זאל מען קרב מיטן בן הבקר א מנחה פון 3/10 איפה
סולת בלל מיט שמן 1/2 הין; 10 און וויין זאלסטו קרב פאר א נסך 1/2 הין,
אן אִשֶּׁה פאר א ריח ניחוח צו ה'. 11 אזוי זאל עשה ווערן צו איטלעכן שור,
אדער צו איטלעכן איל, אדער צו א שה פון כבשים אדער פון עזים [עז]. 12
ווי נאך דער מספר וואס איר וועט עשה; אזוי זאלט איר עשה צו איטלעכן,
לויט זייער מספר. 13 כל אזרח זאל אזוי עשה די דאזיקע, ביים קרב אן אִשֶּׁה
פאר א ריח ניחוח צו ה'. 14 און אז ביי אייך וועט זיך גור א זר, אדער ווער נאר
עס וועט זיין צווישן אייך, אין אייערע דור-דורות, און ער וועט עשה אן אִשֶּׁה
פאר א ריח ניחוח צו ה', זאל ער עשה אזוי ווי איר עשה. 15 הקהל איין חוקה
זאל זיין פאר אייך און פאר דעם גר וואס גור זיך אויף, חוקת עולם אויף
אייערע דור-דורות; ווי איר, אזוי זאל זיין דער גר פאר ה' [זען מה"ש
21:18-26]. 16 תורה אחת און משפט אחת זאל זיין פאר אייך און פאר דעם
גר וואס גור זיך אויף ביי אייך [זען מה"ש 21:18-26]. 17 און ה' האט דבר צו
משהן, לאמור: 18 דבר צו די בני-ישראל, און זאלסט אמר צו זיי: אז איר בוא
אין הארץ וואס איך ברענג אייך אהין, 19 איז, אז איר אכל פון דעם לחם
הארץ, זאלט איר רום תרומה צו ה'. 20 דאס ראשית פון אייערע עריסה
זאלט איר רום א חלה פאר א תרומה; ווי די תרומת גורן, אזוי זאלט איר עס
רום. 21 פון דעם ראשית פון אייערע עריסה זאלט איר נתן א תרומה צו ה'
אויף אייערע דור-דורות. 22 און אז איר וועט שגה, און איר וועט נישט עשה
כל המצוות האלה וואס ה' האט דבר משהן, 23 כל וואס ה' האט אייך צוה
דורך משהן, פון דעם יום וואס ה' האט עס צוה און ווייטער, אויף אייערע
דור-דורות, 24 איז, אויב עס איז, פון די אויגן פון דער עדה עשה געווארן

לשגגה, זאל די כל עדה עשה איין פר בן בקר פאר אן עולה, פאר א ריח ניחוח
צו ה', מיט זיין מנחה און זיין נסך, אזוי ווי דער משפט; און איין שעיר עזים
פאר א חטאת. 25 און הכהן זאל מאכן כפרה [זען "נזה" ישעיהו 52:15 און
"נזה" ויקרא 4:6,17 און כפרה פון משיח לעולם על דברתי מלכי צדק, תהילים
110:4, זען דברי הימים א 21:17] פאר כל עדת בני-ישראל, און זיי זאל סלח
ווערן, ווייל א שגגה איז דאס, און זיי האבן געבראכט זייער קרבן, אן אִשֶּׁה צו
ה', און זייער חטאת פאר ה', פאר זייער שגגה. 26 און כל עדת בני-ישראל, און
דעם גר וואס גור זיך אויף צווישן זיי, וועט סלח ווערן, ווייל ביי דעם כל העם
איז דאס געווען אין שגגה. 27 אויב נאר א נפש אחת וועט חטא אין שגגה,
זאל ער קרבן אן עז בּת שנה פאר א חטאת. 28 און הכהן זאל מאכן כפרה [זען
"נזה" ישעיהו 52:15 און "נזה" ויקרא 4:6,17 און כפרה פון משיח לעולם על
דברתי מלכי צדק, תהילים 110:4, זען דברי הימים א 21:17] פאר דעם נפש
וואס שגג, ווען ער חטאט אין שגגה פאר ה'; כדי זאל מאכן כפרה פאר אים, אז
אים זאל סלח ווערן. 29 פאר דעם אזרח צווישן בני-ישראל, און פאר דעם גר
וואס גור זיך אויף צווישן זיי תורה אחת זאל זיין ביי אייך פאר דעם וואס
עשה עפּעס אין שגגה. 30 נאר נפש וואס עשה מיט א יד רום, פון די אזרח,
אדער פון די גר, גדף ער ה', און יענע נפש זאל כרת [זען דניאל 9:26, משיח
יכרת, כרת] ווערן פון צווישן איר עם. 31 ווייל דאס דבר-ה' האט ער בזה [זען
בזה ישעיהו 53:3], און זיין מצוות האט ער פרר; כרת מוז כרת ווערן יענע
נפש, איר עוון איז אויף איר. 32 און ווען די בני-ישראל זיינען געווען אין דער
מדבר, האבן זיי מצא אן איש קשש עצים אום שבת. 33 האבן די וואס האבן
אים מצא קשש עצים, אים קרב צו משהן און צו אהרנען און צו דער כל עדה.
34 און מע האט אים נוח אין משמר, ווייל עס איז נישט פרש געווארן וואס
אים זאל עשה ווערן. 35 האט ה' אמר צו משהן: מות זאל מות ווערן דער
איש; די כל העדה זאל אים רגם מיט אבנים מחוץ מחנה. 36 און די כל העדה
האט אים יצא מחוץ מחנה, און זיי האבן אים רגם מיט אבנים, און ער איז
מות; אזוי ווי ה' האט צוה משהן. 37 און ה' אמר אל-משהן לאמור. 38 דבר צו
די בני ישראל און אמר צו זיי וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל-כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לדורותם
וְנתְנוּ עַל-צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת [זען מתי 14:36; זען מה"ש 21:18-26] 39
וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּראִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרתֶּם את-כל-מִצְוֹת ה' וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא-תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר-אתֶּם זֹנִים [זנה] אַחֲרֵיהֶם. 40

לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת-כָּל-מִצְוֺתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹקֵיכֶם. 41 אֲנִי ה' אֱלֹקֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹקִים: אֲנִי ה' אֱלֹקֵיכֶם.

https://www.youtube.com/watch?v=ZaHi0zuNX1U

[קרח]

במדב16

1 און קרח בן יצהר בן קהת בן לוין און דתן און אבירם, די בני-אליאבן, און
און בן פלתן, בני-ראובן, ויקח (לקח), 2 און זיך קום אקעגן משהן מיט 250
פון בני-ישראל, נשיאי עדה, קראי מועד, אנשי שם. 3 און זיי האבן זיך קהל
אקעגן משהן און אקעגן אהרנען, און האבן צו זיי אמר: רב צו אייך! ווייל כל
העדה זיינען כל קדושים, און ה' איז צווישן זיי, און מדוע נשא איר זיך איבער
אקעגן דעם קהל ה'? 4 און ווי משה האט עס שמע, אזוי איז ער נפל אויף זיין
פנים. 5 און ער האט דבר צו קרחן און צו זיין כל עדה, לאמור: אין דער בוקר
וועט ה' לאזן האבן דעת, מי עס איז זיינער, און דעם וואס איז קודש, וועט ער
קרב צו זיך; יא, דעם וועמען ער וועט בחר, וועט ער קרב צו זיך. 6 דאס עשה:
לקח אייך מחתה, קרח מיט זיין כל עדה, 7 און נתן אריין אין זיי אש, און שום
אויף זיי ארויף קטורת פאר ה', מחר; און עס וועט זיין, דער איש וואס ה' וועט
בחר, ער איז הקדוש. רב צו אייך, בני-לוי! 8 און משה האט אמר צו קרחן:
שמע נא, בני-לוי. 9 ווינציק אייך וואס דער אלוקי ישראל האט אייך בדל פון
צווישן דער עדת ישראל, אייך צו קרב צו זיך, צו עבד דעם עבודת משכן ה',
און צו עמד פאר דער עדה, זיי צו שרת 10 וואס ער האט קרב דיך און כל
אחיך, בני-לוי, מיט דיר, אז איר בקש גם די כהונה? 11 דעריבער, דו מיט דיין
כל עדה, דאס זייט איר יעד אקעגן ה'; ווייל וואס איז אהרן, אז איר לון זאלט
לון אקעגן אים? 12 און משה האט שלח צו קרא דתן און אבירם, די
בני-אליאבן; אבער זיי האבן אמר: מיר וועלן נישט עלה. 13 ווינציק וואס דו
האסט אונדז עלה פון אן ארץ וואס זבת חלב און דבש, אונדז צו מות אין
דער מדבר, אז שרר ווילסטו נאך שרר איבער אונדז? 14 יא, האסט אונדז

נישט געבראכט אין אן ארץ זבת חלב און דבש, אדער אונדז נתן א נחלת
שדה און כרם. ווילסטו די דאזיקע אנשים די אויגן נקר? מיר וועלן נישט עלה.
15 האט משהן חרה מאד, און ער האט אמר צו ה': זאלסט זיך נישט פנה צו
זייער מנחה; נישט א איינציקן חמור האב איך נשא פון זיי, און נישט איך האב
רעע אן איינציקן פון זיי. 16 און משה האט אמר צו קרחן: דו מיט דיין כל
עדה זייט פאר ה' מחר, דו און זיי, און אהרן. 17 און לקח איטלעכער זיין
מחתה, און איר זאלט נתן דערויף קטורת, און קרב פאר ה' איטלעכער זיין
מחתה, 250 מחתות; גם דו און אהרן, איטלעכער זיין מחתה. 18 האבן זיי
לקח איטלעכער זיין מחתה, און זיי האבן נתן אויף זיי אש, און שום אויף זיי
קטורת, און זיי האבן זיך עמד ביים פתח אוהל-מועד מיט משהן און אהרנען.
19 און קרח האט קהל אקעגן זיי די כל עדה צום פתח אוהל-מועד; און די
כבוד ה' האט זיך באוויזן צו דער כל העדה. 20 און ה' האט דבר צו משהן און
צו אהרנען, לאמור: 21 בדל אייך פון צווישן דער דאזיקער עדה, און איך וועל
זיי אכל אין א רגע. 22 זיינען זיי נפל אויף זייער פנים, און האבן אמר: א-ל
אלקי הרוחות לכל בשר, זאל איין איש חטא, און אויף דער כל עדה זאלסטו
קצף? 23 האט ה' דבר צו משהן, לאמור: 24 דבר! צו דער עדה, לאמור: עלה!
פון ארום דער משכן פון קרחן, דתנען, און אבירמען. 25 איז משה קום און
איז הלך צו דתנען און אבירמען, און נאך אים זיינען הלך די זקני ישראל. 26
און ער האט דבר צו דער עדה, לאמור: סור, נא, פון לעבן די אוהלים פון די
דאזיקע אנשים רשעים, און איר זאלט זיך נישט נגע כל וואס איז זייערס, כדי
איר זאלט נישט ספה ווערן דורך כל זייערע חטאת. 27 האבן זיי עלה פון דער
משכן פון קרחן, דתנען, און אבירמען, פון רונד ארום; און דתן און אבירם
זיינען יצא, זיך נצב אין פתח פון זייערע אוהלים, מיט זייערע נשים און זייערע
בנים און זייערע טף. 28 האט משה אמר: דורך דעם וועט איר האבן דעת, אז
ה' האט מיך שלח צו עשה כל די דאזיקע מעשים, אז דאס איז נישט פון מיין
לב. 29 אויב אזוי ווי כל האדם מות, וועלן די דאזיקע מות, און די פקודה פון
כל האדם וועט זיי פקד זיין, האט מיך ה' נישט שלח. 30 אויב אבער א בריאה
וועט ברא ה', און האדמה וועט פצה איר פה, און וועט בלע זיי און כל וואס
איז זייערס, און זיי וועלן ירד חיים אין שאול, וועט איר האבן דעת, אז די
דאזיקע אנשים האבן נאץ ה'. 31 און עס איז געווען, ווי ער האט כלה דבר כל
די דאזיקע דברים, אזוי האט זיך בקע האדמה וואס אונטער זיי. 32 און הארץ

האט פתח איר פה [זען פה, ישעיהו 53:7], און האט בלע זיי, און זייערע בתים,
און כל האדם מיט קרחן, און דעם כל רכוש. 33 און זיי און כל וואס איז
זייערס האבן ירד חיים אין שאול, און הארץ האט זיי כסה, און זיי זיינען אבד
[זען אבד, יוחנן 3:16] פון צווישן דער קהל. 34 און כל ישראל וואס רונד
ארום זיי זיינען נוס פון זייערע קולות, ווייל זיי האבן אמר: הארץ וועט אונדז
נאך בלע. 35 און אן אש איז יצא פון ה', און האט אכל די 250 איש, וואס
האבן קרב דעם קטורת.

במד17

1 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 2 אמר צו אלעזר בן אהרן הכהן, ער זאל
רום די מחתות פון צווישן דער שרפה, און דאס אש זרה אוועק; ווייל זיי
זיינען געווארן קדש. 3 די מחתות פון די דאזיקע, וואס האבן חטא זייערע
נפשות, פון זיי זאל מען עשה רקועי פחים [פח], אן צִפּוּי צום מזבח, ווייל מע
האט זיי קרב פאר ה', און זיי זיינען געווארן קדש; און זיין פאר אן אות צו די
בני-ישראל. 4 האט אלעזר הכהן לקח די מחתות הנחושת, וואס די
פארברענטע האבן שרף, און מע האט זיי רקע פאר אן צִפּוּי צום מזבח, 5 א
זכרון צו די בני-ישראל, כדי אן איש זר, וואס איז נישט פון דעם זרע פון
אהרן, זאל נישט קרב צו קטר קטורת פאר ה', אז ער זאל נישט ווערן אזוי ווי
קרח און אזוי ווי זיין עדה; אזוי ווי ה' האט דבר אים דורך משהן. 6 און די כל
עדת בני-ישראל האט אויף מחרת לון אקעגן משהן און אקעגן אהרנען,
לאמור: איר האט מות עם ה'. 7 און עס איז געווען, אז די עדה האט זיך קהל
אקעגן משהן און אקעגען אהרנען, אזוי האבן זיי זיך פנה צום אוהל-מועד,
און הנה הענן האט אים כסה, און די כבוד ה' האט זיך באוויזן. 8 און משה
און אהרן זיינען בוא פארן אוהל-מועד, 9 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור:
10 רמם פון צווישן דער דאזיקער עדה, און איך וועל זיי אכל אין א רגע.
זיינען זיי נפל אויף זייער פנים. 11 און משה האט אמר צו אהרנען: לקח די
מחתה, און נתן אויף איר אש פון מזבח, און שום קטורת, און הלך גיך צו דער
עדה, און מאכן כפרה [זען "נזה" ישעיהו 52:15 און "נזה" ויקרא 4:6,17 און
כפרה פון משיח לעולם על דברתי מלכי צדק, תהילים 110:4, זען דברי הימים
א 21:17] פאר זיי, ווייל הקצף איז יצא פון פאר ה'; די נגף האט זיך חלל. 12

האט אהרן לקח, אזוי ווי משה האט דבר, און ער איז רוץ אין מיטן פון דער קהל; און הנה די נגף האט זיך חלל אין עם. האט ער נתן קטורת, און מאכן כפרה [זען "נזה" ישעיהו 52:15 און "נזה" ויקרא 4:6,17 און כפרה פון משיח לעולם על דברתי מלכי צדק, תהילים 110:4, זען דברי הימים א 21:17] פאר העם. 13 און ער איז עמד צווישן די מתים און צווישן די חיים; און די מגפה איז עצר געווארן. 14 און די וואס זיינען מתים אין דער מגפה, זיינען געווען 14,700, אחוץ די וואס זיינען מתים וועגן דער דבר מיט קרחן. 15 און אהרן האט זיך שוב צו משהן, צום פתח אוהל-מועד, ווען די מגפה איז עצר געווארן. 16 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 17 דבר צו די בני-ישראל, און לקח פון זיי מטה, מטה פון א בית אב, פון כל זייערע נשיא לויט זייערע בת אבות, 12 מטות; איטלעכנס שמו [זען שמו, זכריה 6:11-12] זאלסטו כתב אויף זיין מטה. 18 און שם אהרן זאלסטו כתב אויף דעם מטה פון לוי, ווייל איין מטה זאל זיין פאר דעם ראש פון זייערע בית אבות. 19 און זאלסט זיי נוח אין אוהל-מועד, פארן העדות, וואס איך יעד זיך מיט אייך דארטן. 20 און עס וועט זיין, דער איש וואס איך וועל אים בחר, וועט זיין מטה פרח; און איך וועל שכך פון ארום מיר די תלונת פון די בני-ישראל, וואס זיי לון אקעגן אייך. 21 האט משה דבד צו די בני-ישראל, און כל זייערע נשיאים האבן אים נתן מטה פון איטלעכן נשיא, צו מטה פון איטלעכן נשיא, לויט זייערע בת אבות, 12 מטות; און דער מטה פון אהרנען איז געווען צווישן זייערע מטות [מטה]. 22 און משה האט נוח די מטות [מטה] פאר ה', אין דעם אוהל העדות. 23 און עס איז געווען אויף מחרת, אז משה איז בוא אין דעם אוהל העדות, און הנה דער מטת אהרנען פאר בית לוי האט פרח, און יצא פרח, און צוץ ציץ, און גמל שקדים. 24 האט משה יצא כל המטות פון פאר ה' צו כל בני-ישראל, און זיי האבן ראה, און לקח איטלעכער זיין מטה. 25 און ה' האט אמר צו משהן: שוב! מטה אהרן פארן העדות, פאר א משמרת, פאר אן אות [זען אות ישעיהו 7:14] צו די בני מרי, כדי זאלסט כלה צו זייערע תלונות קעגן מיר, און זיי זאלן נישט מות. 26 האט משה דאס עשה; אזוי ווי ה' האט אים צוה, אזוי האט ער עשה. 27 האבן די בני-ישראל אמר צו משהן, לאמור: זע, מיר גוע, מיר אבד כלנו מיר אבד [זען אבד, יוח' 3:16]. 28 איטלעכער וואס קרב וואס קרב צום משכן ה', ימות (מות); צי וועלן מיר תמנו לגוע?

1 און ה' האט אמר צו אהרנען: דו און בניך און דאס בית אביך מיט דיר,
זאלט נשׂא די עוון פון דעם מקדש, און דו און בניך מיט דיר זאלט נשׂא די
עוון פון אייער כהונה [זען נשׂא ישעיהו 53:12; תהילים 110:4, זען דברי
הימים א 21:17]. 2 און גם אחיך, דעם מטה לוי, דעם שבט פון אביך, קרב
מיט דיר, און זיי זאלן לוה מיט דיר, און דיך שרת; ווען דו און בניך מיט דיר
זאלט זיין פאר דעם אוהל העדות. 3 און זיי זאלן זיין שומר איבער משמרת
פון איר, און די משמרת פון כל האוהל, נאר צו די כלי קודש און צום מזבח
זאלן זיי נישט קרב, כדי זיי זאלן נישט מות, אי זיי אי איר. 4 און זיי זאלן זיין
לוה צו דיר, און זיין שומר איבער די משמרת אוהל-מועד ביי כל עבודת
האוהל; און א זר זאל נישט קרב צו אייך. 5 און איר זאלט זיין שומר איבער די
משמרת פון הקודש, און די משמרת פון מזבח, כדי עס זאל מער נישט זיין
קצף אויף די בני-ישראל. 6 און איך, הנה, האב לקח אייערע אחים די לויים
פון צווישן די בני-ישראל; אייך א מתנה זיינען זיי נתן פאר ה', צו עבד דעם
עבודת אוהל-מועד [זען אפסים 4:11]. 7 און דו און בניך מיט דיר זאלט זיין
שומר איבער אייער כהונה ביי איטלעכער זאך פון מזבח און אינעווייניק פון
פרוכת, און עבר דעם עבודת; נתן איך אייך די כהונה ווי א אמתנה, און דער
זר, וואס גענענט, זאל מות ווערן. 8 און ה' האט דבר צו אהרנען: און איך,
הנה, האב דיר נתן די משמרת פון מיינע תרומות פון כל קדשים פון די
בני-ישראל; האב איך זיי נתן פאר א משחה צו דיר און צו דיינע בנים, פאר א
חוק עולם. 9 דאס זאל געהערן צו דיר פון די מקודש קדשים, פון די אש: כל
זייערע קרבנות, פון כל זייערע מנחה, און פון כל זייערע חטאת, און פון כל
זייערע אשם [זען ישעיהו 53:10], וואס זיי ישיבו (שוב) צו מיר; א קודש
קדשים איז דאס, פאר דיר און פאר בניך. 10 אין א קודש הקדשים זאלסטו
עס אכל; איטלעכער זכר מעג עס אכל; קודש זאל עס זיין פאר דיר. 11 און
דאס געהערט צו דיר: די תרומה פון זייער מתנה, ביי כל תנופות פון די
בני-ישראל; צו דיר האב איך זיי נתן, און צו בניך און צו דיינע בנות מיט דיר,
פאר א חוק עולם; איטלעכער וואס איז טהור אין ביתך מעג עס אכל. 12 אל
דאס בעסטע פון יצהר, און כל דאס בעסטע פון תירוש און דגן, דאס ראשית
דערפון וואס זיי נתן צו ה', דאס האב איך נתן צו דיר. 13 די בכורים פון כל

וואס אין זייער ארץ, וואס זיי ברענגען צו ה', זאלן געהערן צו דיר; כל וואס
איז טהור אין ביתך מעג עס אכל. 14 כל חרם אין ישראל זאל געהערן צו דיר.
15 כל וואס עפנט דעם רחם, פון כל וואס מע קרב צו ה', פון אדם און פון
בהמה, זאל געהערן צו דיר; אבער פדה זאלסטו לאזן פדה דעם בכור פון
אדם; גם דעם בכור פון בהמה טמאה זאלסטו לאזן פדה. 16 און זייער פדה
פון א חודש אלט זאלסטו לאזן פדה זאל זיין לויט דיין ערך, 5 שקל כסף,
אויפן שפל הקודש, דאס איז 20 גרה. 17 אבער א בכור שור, אדער א בכור
כבש, אדער א בכור עז, טארסטו נישט לאזן פדה; זיי זיינען קודש. זייער דם
זאלסטו זרק [זרק, זען אויף נזה, משיח איז דער מזה (נזה) פון גוים רבים;
ביום השלישי משיח איז דער איש טהור אין א מקום טהור אין הימל, הדרך
המשיחיסטים 9:11-14, זען במדבר 19, 19:9; ישעיהו 52:15; און פעלנדיק
אים עס איז קיין אנטלויפן אוועק פון דער טמאה פון טויטע זכות מצוות, זען
גלט' 3:21; זרק, זען נזה, ישעיהו 52:15, משיח נזה זיין כפרה פון זיין אשם
נפשו אויף גוים רבים, ויק' 4:6,17] על מזבח, און זייער חלב זאלסטו קטר
פאר אן אִשֶׁה, פאר א ריח ניחוח צו ה'. 18 און זייער בשר זאל געהערן צו דיר;
אזוי ווי די חזה פון תנופה, און אזוי ווי דער כשוק הימין, זאל עס געהערן צו
דיר. 19 כל תרומות פון די קדשים וואס די בני-ישראל רום צו ה', האב איך
נתן צו דיר און צו בניך און צו דיינע בנות מיט דיר, פאר אן חוק עולם; א ברית
מלח עולם איז דאס פאר ה', דיר און דיין זרע מיט דיר. 20 און ה' האט אמר
צו אהרנען: אין זייער ארץ זאלסטו נישט נחלה, און קיין חלק זאלסטו נישט
האבן צווישן זיי; איך בין דיין חלק און דיין נחלה צווישן די בני-ישראל. 21
און צו בני-לוי, הנה, האב איך נתן כל מעשר אין ישראל פאר א נחלה, אין
חלף פאר זייער עבודה וואס זיי עבד, דעם עבודת אוהל-מועד. 22 און די
בני-ישראל זאלן מער נישט קרב צום אוהל-מועד, צו נשׂא חטא און מות. 23
נייערט דער לוי, ער זאל עבד דעם עבודת אוהל-מועד; און זיי זאלן נשׂא זייער
עוון; א חוקת עולם אויף זייערע דור-דורות [זען דור ישעיהו 53:8]. און צווישן
די בני-ישראל זאלן זיי נישט נחל קיין נחלה. 24 ווייל דעם מעשר פון די
בני-ישראל, וואס זיי רום פאר א תרומה צו ה', האב איך נתן צו די לויים פאר
אן נחלה; דעריבער האב איך וועגן זיי אמר: צווישן די בני-ישראל זאלן זיי
נישט נחל קיין נחלה. 25 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 26 און צו די
לויים זאלסטו דבר, און אמר צו זיי: אז איר וועט לקח פון די בני-ישראל דעם

מעשר וואס איך האב אייך נתן פון זיי פאר אייער נחלה, זאלט איר רום
דערפון א תרומה צו ה', מעשר פון דעם מעשר. 27 און אייער תרומה וועט
אייך חשב [זען חשב בראשית 15:6] ווערן אזוי ווי די דגן אויסן גורן, און ווי די
מלאה אויסן יקב. 28 אזוי זאלט איר גם רום די תרומה פון ה' פון כל אייערע
מעשרות, וואס איר וועט לקח פון בני-ישראל, און איר זאלט נתן דערפון די
תרומה פון ה' צו אהרן הכהן. 29 פון כל אייערע מתנות זאלט איר רום די כל
תרומה פון ה', פון כל בעסטן דערפון, דאס מקדש דערפון. 30 און זאלסט
אמר צו זיי: אז איר רום פון דעם דאס בעסטע דערפון, זאל עס חשב [זען
חשב בראשית 15:6] ווערן די לויים אזוי ווי תבואה פון גורן, און אזוי ווי דער
תבואה פון יקב. 31 און איר מעגט עס אכל אין כל מקום, איר און אייער בית,
ווייל דאס איז אייך שכר אין חלף פאר אייער עבודת אוהל-מועד. 32 און איר
וועט נישט נשׂא וועגן דעם א חטא, ווען איר רום פון דעם דאס בעסטע
דערפון. און איר זאלט נישט חלל די קדשי בני-ישראל, כדי איר זאלט נישט
מות.

[חקת]

במדבר19

1 און ה' האט דבר צו משהן און צו אהרנען, לאמור: 2 דאס איז חוקת
התורה, וואס ה' האט צוה, לאמור: אמר צו די בני-ישראל, זיי זאלן דיר
ברענגען א פרה אדומה תמימה, וואס אין איר איז נישטא קיין מום, וואס
אויף איר איז נישט ארויף קיין עול. 3 און איר זאלט זי נתן צו אלעזר הכהן,
און מע זאל זי יצא מחוץ מחנה, און זי שחט פאר אים. 4 און אלעזר הכהן זאל
לקח פון איר דם מיט זיין אצבע, און נזה [משיח נזה זיין כפרה פון זיין אשם
נפשו אויף גוים רבים, ויק' 4:6,17, זען ישעיהו 52:15
[https://youtube.com/watch?v=w5gSFH3A1fE פון איר דם אקעגן דער נוכח פנים
פון אוהל-מועד 7 מאל. 5 און מע זאל שרף די פרה פאר זיינע אויגן; איר עור
און איר בשר און איר דם מיט איר פרש זאל מען שרף. 6 און הכהן זאל לקח
עץ ארז, און אזוב, און שני תולעת, און שלך אין דער שרכה פון דער פרה. 7

און הכהן זאל כבס זיינע בגדים, און רחץ זיין בשר אין מים, און דערנאך מעג ער בוא אין מחנה; און הכהן זאל זיין טמא ביזן ערב. 8 גם דער וואס שרף זי, זאל כבס זיינע בגדים אין מים, און רחץ זיין בשר אין מים, און זיין טמא ביזן ערב. 9 און אן איש טהור זאל אסף די אפר פון דער פרה, און נוח מחוץ מחנה אין א מקום טהור; און עס זאל היה פאר דער עדת בני-ישראל פאר משמרת; א מי נדה חטאת איז דאס. 10 און דער וואס אסף אויף די אפר פון דער פרה, זאל כבס זיינע בגדים, און זיין טמא ביזן ערב. און עס זאל זיין פאר די בני-ישראל, און פאר דעם גר וואס גור זיך אויף צווישן זיי, פאר א חוקת עולם. 11 דער וואס נגע זיך א מת פון כל נפש אדם, זאל זיין טמא 7 ימים. 12 ער זאל זיך חטא דערמיט אויפן 3טן יום און אויפן 7טן יום, און ווערן טהור; און אויב ער וועט זיך נישט חטא אויפן יום השלישי און אויפן 7טן יום, זאל ער נישט ווערן טהור. 13 איטלעכער וואס נגע זיך א מת, נפש האדם וואס איז מות, און ער וועט זיך נישט יתחטא (חטא), האט ער די משכן ה' טמא, און יענע נפש זאל כרת [זען דניאל 9:26 יכרת משיח ואין לו; זען ישעיהו 53:8; נגזר מארץ חיים מפשע עמי] ווערן פון ישראל; אז מי נדה ער איז אויף אים נישט זרק [זרק, זען אויך נזה, משיח איז דער מזה (נזה) פון גוים רבים; ביום השלישי משיח איז דער איש טהור אין א מקום טהור אין הימל, הדרך המשיחיסטים 9:11-14, זען במדבר 19, 19:9; ישעיהו 52:15; און פעלנדיק אים עס איז קיין אנטלויפן אוועק פון דער טמאה פון טויטע זכות מצוות, זען גלט' 3:21; זרק, זען נזה, ישעיהו 52:15, משיח נזה זיין כפרה פון זיין אשם נפשו אויף גוים רבים, ויק' 4:6,17] געווארן, זאל ער זיין טמא; זיין טמאה איז נאך אויף אים. 14 דאס איז דער תורה: אז אן אדם וועט מות אין אן אוהל, זאל איטלעכער וואס בוא אין האוהל, און כל וואס אין אוהל, זיין טמא 7 ימים. 15 און כל פתח כלי, וואס אויף איר איז נישטא אן צמיד פתיל, איז טמא. 16 און כל וואס וועט זיך נגע אויפן פני השדה אן א חלל פון א חרב, אדער אן א מת, אדער אן א עצם אדם, אדער אן א קבר, זאל זיין טמא 7 ימים. 17 און מע זאל לקח פאר דעם טמא פון דער עפר פון דעם שרפת החטאת, און נתן דערויף מים חיים אין א כלי. 18 און אן איש טהור זאל לקח אזוב, און טבל [זען רומ' 6:3, מיר וואס זענען מקוה געטובלט געווארן אין משיח זענען מקוה געטובלט געווארן אין זיין מות דם און מיר זענען געמאכט טהור דורך אמונה, מלכים ב 5:1-14, ישעיהו 53:4-11; בראשית 15:6; זען

ויקרא 4:6] אין דעם מים, און נזה [נזה, זען ישעיהו 52:15, משיח נזה זיין
כפרה פון זיין אשם נפשו אויף גוים רבים] אויפן אוהל, און אויף כל הכלים,
און אויף די נפשות וואס זיינען דארטן געווען, און אויף דעם וואס האט זיך
נגע אן דעם עצם, אדער אן דעם חלל, אדער אן דעם מת, אדער אן דעם קבר.
19 און דער וואס איז טהור זאל נזה [זען ישעיהו 52:15] אויף דעם טמא
אויפן יום השלישי און אויפן 7טן יום; און ער זאל אים וחטאו (חטא) אויפן
7טן יום; און ער זאל כבש זיינע בגדים, און זיך רחץ אין מים, און ווערן טהור
אין ערב. 20 און אז אן איש וועט זיין טמא, און וועט זיך נישט יתחטא (חטא),
זאל יענע נפש כרת [זען דניאל 9:26, יכרת משיח ואין לו; זען ישעיהו 53:8;
נגזר מארץ חיים מפשע עמי] ווערן פון צווישן דער קהל, ווייל דאס מקדש ה'
האט ער טמא; מי נדה ער איז אויף אים נישט זרק [זרק, זען אויף נזה, משיח
איז דער מזה (נזה) פון גוים רבים; ביום השלישי משיח איז דער איש טהור
אין א מקום טהור אין הימל, הדרך המשיחיסטים 9:11-14, זען במדבר 19,
19:9; ישעיהו 52:15; און פעלנדיק אים עס איז קיין אנטלויפן אוועק פון דער
טמאה פון טויטע זכות מצוות, זען גלט' 3:21; זרק, זען נזה, ישעיהו 52:15,
משיח נזה זיין כפרה פון זיין אשם נפשו אויף גוים רבים, ויק' 4:6,17
https://www.youtube.com/watch?v=S4Si147Y_es]
געווארן, איז ער טמא. 21 און עס זאל זיי זיין פאר אן חוקת עולם. און דער
וואס נזה [משיח איז דער מזה פון גוים רבים; ביום השלישי משיח איז דער
איש טהור אין א מקום טהור אין הימל, הדרך המשיחיסטים 9:11-14, זען
במדבר 19, 19:9; ישעיהו 52:15; און פעלנדיק אים עס איז קיין אנטלויפן
אוועק פון דער טמאה פון טויטע זכות מצוות, זען גלט' 3:21] דאס מי הנדה
ער, זאל כבס זיינע בגדים; און דער וואס נגע זיך אן אן דעם מי הנדה, ער זאל
זיין טמא ביזן ערב. 22 און כל וואס הטמא וועט זיך נגע אן דעם, זאל זיין
טמא; און נפש וואס נגע זיך אן אים אן, זאל זיין טמא ביזן ערב.

במדב20

1 און די בני-ישראל, די כל העדה, זיינען בוא אין מדבר צן, אין 1טן חודש;
און העם איז ישב אין קדש; און מרים איז דארטן מות, און איז דארטן קבר
[זען ישעיהו 53:9] געווארן. 2 און די עדה האט נישט געהאט קיין מים, און זיי

האבן זיך קהל אקעגן משהן און אקעגן אהרנען. 3 און העם האט זיך ריב
מיט משהן, און זיי האבן אמר, לאמור: הלוואי וואלטן מיר גוע, ווען אחינו
זיינען גוע פאר ה'! 4 און למה האט איר געבראכט די קהל ה' אין דעם דאזיקן
מדבר, אז מיר און אונדזער בעיר זאלן דא מות? 5 און למה האט איר אונדז
עלה פון מצרים, אונדז צו ברענגען אין דעם דאזיקן מקום הרע, וואס איז
נישט א מקום פון זרע, אדער תאנה, אדער גפן, אדער רמון, און ווו מים צום
שתה איז נישטא? 6 זיינען משה און אהרן בוא פון פאר דער קהל צום פתח
אוהל-מועד, און זיי זיינען נפל אויף זייער פנים; און די כבוד ה' האט זיך
באוויזן צו זיי. 7 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 8 לקח! דעם מטה, און
קהל איין די עדה, דו און אהרן אחיך, און איר זאלט דבר צום סלע פאר
זייערע אויגן, אז ער זאל נתן פון זיך מים; און וועסט זיי יצא מים פון סלע,
און וועסט שקה די עדה און זייער בעיר. 9 האט משה לקח דעם מטה פון
פאר ה', אזוי ווי ער האט אים צוה. 10 און משה און אהרן האבן קהל די קהל
פאר דעם סלע, און ער האט צו זיי אמר: שמע! נא המורים, זאלן מיר פון דעם
דאזיקן סלע אייך יצא מים? 11 און משה האט רום זיין יד, און האט נכה
דעם סלע מיט זיין מטה 2 מאל, און עס איז יצא מים רבים, און די עדה און
זייער בעיר האבן שתה. 12 האט ה' אמר צו משהן און צו אהרנען: יען איר
האט נישט אמן [זען ישעיהו 53:1] אין מיר, מיך צו קדש פאר די אויגן פון
בני-ישראל, לכן וועט איר נישט ברענגען די דאזיקע קהל אין הארץ וואס איך
האב זיי נתן. 13 דאס איז מי מריבה ווו די בני-ישראל האבן ריב אקעגן ה',
ויקדש בם. 14 און משה האט שלח מלאכים פון קדש צו מלך אדום: כוה
אמר אחיך ישראל: דו ידע כל תלאה וואס אונדז האט מצא; 15 ווי אבותינו
האבן ירד קיין מצרים, און מיר זיינען ישב אין מצרים ימים רבים, און די
מצרים האבן רעע אונדז און אבותינו; 16 און מיר האבן צעק צו ה', און ער
האט שמע קולנו, און האט שלח א מלאך [מלאך ה' איז משיח, זכריה 12:8;
בראשית 48:16; שמות 14:19; 23:20], און אונדז יצא פון מצרים; און הנה
זיינען מיר אין קדש, אן עיר ביים עק פון דיין גבול. 17 לאז אונדז, נא, עבר
דורך ארצך; מיר וועלן נישט עבר דורך שדה אדער דורך כרם, און מיר וועלן
נישט שתה מי באר; אויף הדרך המלך וועלן מיר הלך; מיר וועלן זיך נישט
נטה ימין אדער שמאל, ביז וואנען מיר וועלן עבר דיין גבול. 18 האט אדום צו
אים אמר: זאלסט נישט עבר דורך מיר, ווייל מיטן חרב וועל איך יצא אקעגן

דיר. 19 האבן די בני-ישראל צו אים אמר: אויפן דרך וועלן מיר עלה, און אז
מיר וועלן שתה דיין מים, איך און מיינע מקנה, וועל איך נתן מֶכֶר דערפאר;
עס איז דאך גארנישט; לאמיך בלויז עבר אויף מיינע פיס. 20 האט ער אמר:
דו קענסט נישט עבר. און אדום איז יצא אקעגן אים מיט עם כבד, און מיט א
יד חזקה. 21 און אדום האט נישט געוואלט לאזן ישראל עבר דורך זיין גבול;
דעריבער ישראל האט זיך נטה פון אים. 22 און זיי האבן נסע פון קדש; און
די בני-ישראל, די כל העדה, זיינען בוא צום הר הור. 23 און ה' האט אמר צו
משהן און צו אהרנען אויפן הר הור, ביים גבול ארץ אדום, לאמור: 24 זאל
אהרן אסף ווערן צו עמו; ווייל ער וועט נישט בוא אין הארץ וואס איך האב
נתן צו די בני-ישראל, על וואס איר האט מרה מיין פה ביים מי מריבה. 25
לקח! אהרנען און בנו אלעזרן, און עלה! זיי אויפן הר הור; 26 און פשט
אהרנען זיינע בגדים, און לבש זיי אן בנו אלעזרן; און אהרן זאל אסף ווערן
און מות דארטן. 27 האט משה עשה אזוי ווי ה' האט צוה; און זיי זיינען עלה
אויפן הר הור, פאר די אויגן פון דער כל העדה. 28 און משה האט פשט
אהרנען זיינע בגדים, און האט זיי לבש בנו אלעזרן. און אהרן איז דארטן מות
אויפן ראש ההר. און משה און אלעזר האבן ירד פון ההר. 29 און די כל
העדה האט ראה אז אהרן איז גוע; און דאס כל בית ישראל האט בכה
אהרנען 30 יום.

במד21

1 און דער כנעני, מלך ערד, וואס ישב אין הנגב, האט שמע אז ישראל איז בוא
אויף הדרך צו האתרים, און ער האט לחם מיט ישראל, און שבה פון זיי שבי.
2 האט ישראל נדר א נדר צו ה', און האט אמר: אויב נתן וועסטו נתן דאס
דאזיקע עם אין ידי, וועל איך חרם זייערע ערים. 3 און ה' האט שמע צו דעם
קול ישראל, און ער האט נתן דעם כנעני, און זיי האבן חרם זיי און זייערע
ערים. און מע האט גערופן דעם שם פון המקום, חרמה. 4 און זיי האבן נסע
פון הר הור אויפן דרך ים-סוף, כדי צו סבב ארץ אדום, און די נפש העם איז
געווארן קצר אויף דעם דרך. 5 און העם האט דבר אקעגן אלוקים און אקעגן
משהן: למה האט איר אונדז עלה פון מצרים צו מות אין דער מדבר? ווייל
קיין לחם איז נישטא, און קיין מים איז נישטא, און נפשנו קוץ זיך לחם

הקלוקל. 6 האט ה' שלח אויפן עם נחשים השרפים, און זיי האבן נשך העם,
און עס איז מות עם רב פון ישראל. 7 איז העם בוא צו משהן, און זיי האבן
אמר: מיר האבן חטא וואס מיר האבן דבר אקעגן ה' און אקעגן דיר; זיי
דאוונען [זען דאוונען, לוקס 11:1-4] צו ה', אז ער זאל סור פון אונדז די נחש.
האט משה דאוונען געווען פארן העם. 8 און ה' האט אמר צו משהן: עשה דיר
א שרף, און שום זי ארויף אויף א נס; און עס וועט זיין, כל וואס ווערט נשך,
וראה אותו וחי [זען זכריה 12:10; יוח' 3:14-15]. 9 האט משה עשה א נחש
נחשת, און האט זי שום אויף א נס; און עס איז געווען, אז א נחש האט איש
נשך, אזוי האט ער נבט אויף דער נחש נחשת, וחי [זען יוח' 3:14-15]. 10 און
די בני-ישראל האבן נסע, און חנה אין אובות. 11 און זיי האבן נסע פון
אובות, און חנה אין עיי-העברים, אין דעם מדבר וואס פאר מואב, מזרח
השמש. 12 פון דארטן האבן זיי נסע, און חנה אין נחל זרד. 13 פון דארטן
האבן זיי נסע, און חנה אויף יענער זייט ארנון וואס אין מדבר, וואס יצא פון
דעם גבול פון אמורי; ווייל ארנון איז דער גבול פון מואב, צווישן מואב און
צווישן דעם אמורי. 14 דעריבער ווערט אמר אין דעם ספר מלחמות ה': והב
אין סופה, און די נחלים פון ארנון, 15 און דעם אשד פון די נחלים, וואס נטה
זיך צו דער שבת פון ער, און שען זיך אן גבול פון מואב. 16 און פון דארטן
קיין באר. דאס איז דער באר, ווו ה' האט אמר צו משהן: אסף העם, און איך
וועל זיי נתן מים. 17 דעמאלט האט ישראל שיר דאס דאזיקע שירה: עלה,
באר, ענה צו איר 18 דער באר וואס חפר האבן שרים, אים כרה
[https://youtube.com/watch?v=6Xnhzw_A9fU] האבן נשיאים העם, מיטן מחוקק
[חקק], מיט זייערע משענות. און פון מדבר קיין מתנה; 19 און פון מתנה קיין
נחליאל, און פון נחליאל קיין במות; 20 און פון במות צו דעם גיא וואס אין
שדה פון מואב, ביים ראש פון פסגה, וואס שקף על פני ישימון. 21 און
ישראל האט שלח מלאכים צו סיחון מלך האמורי, לאמור: 22 לאמיך עבר
דורך ארצך; מיר וועלן זיך נישט נטה אין א שדה אדער אין א כרם; מיר וועלן
נישט שתה מי באר; אויף הדרך המלך וועלן מיר הלך, ביז וואנען מיר וועלן
עבר דיין גבול. 23 אבער סיחון האט נישט נתן ישראל עבר דורך זיין גבול,
און סיחון האט אסף כל עמו, און איז יצא אקעגן ישראל צום מדבר, און ער
איז בוא קיין יהץ, און האט לחם מיט ישראל. 24 און ישראל האט אים נכה
מיטן שארף פון חרב, און ירש זיין ארץ פון ארנון ביז יבוק, ביז בני-עמון; ווייל

דער גבול פון בני-עמון איז געווען עז. 25 און ישראל האט לקח כל הערים
האלה, און ישראל האט זיך ישב אין כל ערים פון אמורי, אין חשבון, און אין
כל אירע בנות. 26 ווייל חשבון איז געווען די עיר פון סיחון מלך האמורי,
וואס האט לחם מיט דעם פריערדיקן מלך מואב, און האט לקח זיין כל ארץ
פון ידו, ביז ארנון. 27 דעריבער אמר די משל: בוא קיין חשבון! געבויט און כון
זאל ווערן די עיר פון סיחון! 28 ווייל אש איז יצא פון חשבון, א להבה פון
דער קריה פון סיחון; זי האט אכל ער פון מואב, די בעלי במות ארנון. 29 וויי
צו דיר, מואב! אבד ביסטו, עם פון כמוש! ער האט נתן ווערן זיין בנים פליט,
און זיינע בנות אין שבית צו סיחון מלך אמורי. 30 און מיר האבן זיי ירה; אבד
איז חשבון ביז דיבון; און מיר האבן שמם ביז נופח וואס ביז מידבא. 31 און
ישראל האט זיך ישב אין ארץ האמורי. 32 און משה האט שלח צו רגל יעזר,
און זיי האבן לכד אירע בנות, און ירש דעם אמורי וואס איז דארטן געווען.
33 און זיי האבן זיך פנה, און זיינען עלה אויפן דרך הבשן; איז יצא עוג מלך
הבשן אקעגן זיי, ער מיט כל עמו, אויף מלחמה קיין אדרעי. 34 האט ה' אמר
צו משהן: זאלסט נישט מורא האבן פאר אים, ווייל אין דיין יד האב איך נתן
אים מיט כל עמו און זיין ארץ, און וועסט עשה צו אים, אזוי ווי דו האסט
עשה צו סיחון מלך האמורי, וואס איז ישב אין חשבון. 35 און זיי האבן נכה
אים מיט זיין בנים און כל עמו, ביז אים נישט צו שאר אן שריד; און זיי האבן
ירש זיין ארץ.

במד22

1 און די בני-ישראל האבן נסע, און האבן חנה אין די ערבות מואב, אויף
יענער זייט ירדן ביי יריחו.

[בלק]

2 און בלק בן צפורן האט ראה כל וואס ישראל האט עשה צום אמורי. 3 און
מואב האט זיך גור מאד מפני דעם עם, ווייל זיי זיינען געווען רב, און מואב
איז געווען אין קוץ מפני די בני-ישראל. 4 האט מואב אמר צו די זקני מדין:
איצט וועט דאס קהל לחך כל וואס ארום אונדז, אזוי ווי א שור לחך דאס

ירק השדה. און בלק בן צפורן איז געווען מלך מואב אין יענער צייט. 5 האט
ער שלח מלאכים צו בלעם בן בעורן, קיין פתור וואס ביים נהר, אין ארץ
בני-עמו, אים צו קרא, לאמור: הנה איז אן עם יצא פון מצרים; הנה, ער האט
כסה דעם עין פון הארץ, און ער ישב מיר אנטקעגן. 6 און איצט הלך! נא,
ארר פאר מיר דאס דאזיקע עם, ווייל ער איז שטארקער פון מיר. אפשר וועל
איך יכל מיר זאלן אים נכה, און איך וועל אים גרש פון הארץ; ווייל ידעתי את
אשר-תברך מבורך ואשר תאר (ארר) יואר (ארר). 7 זיינען די זקני מואב און
די זקני מדין הלך מיט קסמים אין זייער יד, און זיי זיינען בוא צו בלעמען, און
האבן דבר צו אים די דברי בלקן. 8 האט ער צו זיי אמר: לון דא די לילה, און
איך וועל אייך שוב אן דבר, אזוי ווי ה' וועט דבר צו מיר. און די שרים פון
מואב זיינען ישב ביי בלעמען. 9 איז אלוקים בוא צו בלעמען, און האט אמר:
מי זיינען די דאזיקע אנשים ביי דיר? 10 האט בלעם אמר צו האלוקים: בלק
בן צפורן, מלך מואב, האט שלח צו מיר: 11 הנה איז העם וואס איז יצא פון
מצרים, און ער האט כסה דעם עין הארץ. איצט, הלך קבב פאר מיר אים;
אפשר וועל איך יכל לחם אויף אים, און וועל אים גרש. 12 האט אלוקים אמר
צו בלעמען: זאלסט נישט הלך מיט זיי; זאלסט נישט ארר העם, ווייל ער איז
ברוך. 13 איז בלעם קום אין דער בוקר, און האט אמר צו שרי בלקן: הלך אין
ארצכם, ווייל ה' מאן מיך נתן הלך מיט אייך. 14 זיינען קום שרי מואב, און
זיינען בוא צו בלקן, און האבן אמר: בלעם האט מאן הלך מיט אונדז. 15
האט בלק יסף עוד שלח שרים, רב און כבד פון יענע. 16 און זיי זיינען בוא צו
בלעמען, און האבן צו אים אמר: אזוי האט אמר בלק בן צפורן: זאלסט זיך
נישט מנע, נא, פון הלך צו מיר. 17 ווייל כבוד כבוד מאד וועל איך דיר כבד,
און כל וואס דו וועסט אמר צו מיר, וועל איך עשה; נאר הלך, נא, קבב פאר
מיר דאס דאזיקע עם. 18 האט ענה בלעם און אמר צו די עבדים פון בלקן:
ווען בלק זאל מיר נתן זיין בית מלא מיט כסף און זהב, קען איך נישט עבר
דעם פי ה' אלוקי, צו עשה קטנה אדער גדולה. 19 און איצט, נא, ישב! איר גם
דא די לילה, און איך וועל ידע ווערן וואס ה' וועט יסף דבר מיט מיר. 20 און
אלוקים איז בוא צו בלעמען ביי לילה, און האט צו אים אמר: אויב דיך צו
קרא זיינען די אנשים בוא, קום, הלך מיט זיי, אבער נאר די זאך וואס איך
וועל דבר צו דיר, דאס זאלסטו עשה. 21 איז בלעם קום אין דער בוקר, און
ער האט חבש זיין אתון, און איז הלך מיט די שרי מואב. 22 און דער אף

אלוקים האט חרה וואס ער הלך, און מלאך ה' [זען בראשית 16:7-13; גם בראשית 32:30 און ישוע שר הפנים אין מחזור

http://www.afii.org/mahzor/mahzorA.pdf page 38 Yeshua Sar HaPanim, Machzor Rosh HaShanah vYom Kippurim K]

האט זיך אים יצב לשטן אין דרך. און ער איז רכב אויף זיין אתון, און זיינע 2
נערים זיינען געווען מיט אים. 23 האט די אתון ראה דעם מלאך ה' נצב אויפן
דרך, מיט זיין חרב שלף אין ידו, און די אתון האט זיך נטה פון דרך, און איז
הלך אויפן שדה; און בלעם האט נכה די אתון כדי זי צו נטה אויפן דרך. 24
האט דער מלאך ה' זיך עמד אויף א משעול פון די כרמים, מיט א גדר פון
דער זייט און א גדר פון דער אנדער זייט. 25 און די אתון האט ראה דעם
מלאך ה', און האט זיך לחץ צו דער קיר, און לחץ רגל בלעם צו דער קיר; און
ער האט זי ווידער נכה. 26 איז דער מלאך ה' ווידער עבר, און האט זיך עמד
אין א מקום צר, ווו עס איז נישט געווען קיין דרך זיך נטה ימין אדער שמאל.
27 און די אתון האט ראה דעם מלאך ה', און האט זיך רבץ אונטער בלעמען;
און דער אף בלעמען האט חרה, און ער האט נכה די אתון מיטן מקל. 28
האט ה' פתח דאס פה פון דער אתון, און זי האט אמר צו בלעמען: מה עשה
לך וואס דו האסט מיר נכה זה 3 רגלים? 29 האט בלעם אמר צו דער אתון:
ווייל דו האסט עלל פון מיר; ווען איך האב א חרב אין דער יד, וואלט איך
דיך איצט געהרגעט. 30 האט די אתון אמר צו בלעמען: הלוא אנוכי אתונך
אשר רכבת עלי מעודך עד היום הזה? ההסכן הסכנתי לעשות לך כוה? האט
ער אמר: לא. 31 און ה' האט גלה די אויגן פון בלעמען, און ער האט ראה
דעם מלאך ה' נצב אין דרך, מיט זיין חרב שלף אין זיין יד. האט ער זיך קדד,
און זיך שחה אויף זיין פנים. 32 און דער מלאך ה' האט צו אים אמר: על מה
האסטו נכה דיין אתון שוין 3 רגלים? הנה, איך בין יצא לשטן, ווייל ירט
הרדך לנגדי. 33 און די אתון האט מיך ראה, און האט זיך נטה פאר מיר די 3
רגלים; ווען זי וואלט זיך נישט נטה פון מיר, וואלט איך איצט דיך זיכער
געהרגעט, און זי וואלט איך חיה. 34 האט בלעם אמר צו דעם מלאך ה': איך
האב חטא, ווייל איך האב נישט ידע, אז דו נצב מיר אנטקעגן אויפן דרך; און
איצט אויב עס איז רעע אין דיינע אויגן, וועל איך מיך שוב. 35 האט דער
מלאך ה' אמר צו בלעמען: הלך! מיט די אנשים, אבער נאר דאס דבר וואס
איך וועל דבר צו דיר, דאס זאלסטו דבר. איז בלעם הלך מיט די שרי בלקן.
36 און בלק האט שמע אז בלעם בוא, און ער איז אים יצא אנטקעגן קיין

עיר-מואב וואסביים גבול פון ארנון, וואס ביים עק הגבול. 37 און בלק האט אמר צו בלעמען: האב שלח איך נישט שלח צו דיר, דיך צו קרא? למה ביסטו נישט הלך צו מיר? בין איך האומנם לא אוכל כבדך? 38 האט בלעם אמר צו בלקן: הנה, איך בין בוא צו דיר; איצט, צי קען איך גאר עפעס דבר? דאס דבר וואס אלוקים וועט שום אין מיין פה, דאס וועל איך דבר. 39 און בלעם איז הלך מיט בלקן, און זיי זיינען בוא קיין קרית-חוצות. 40 און בלק האט זבח בקר און צאן, און האט שלח צו בלעמען, און צו די שרים וואס מיט אים. 41 און עס איז געווען אין דער בוקר, האט בלק לקח בלעמען, און האט אים עלה קיין במות-בעל, און ער האט פון דארטן ראה קצה העם.

במדבר23

1 האט בלעם אמר צו בלקן: בנה! מיר דא 7 מזבחות, און כון! מיר דא 7 פרים און 7 אילים. 2 האט בלק עשה אזוי ווי בלעם האט דבר, און בלק און בלעם האבן עלה א פר און אן איל אויף א מזבח. 3 און בלעם האט אמר צו בלקן: יצב! זיך ביי דיין עולה, און איך וועל הלך; אפשר וועט זיך מיר ה' קרה צו קרא, און וואס פאר א זאך ער וועט מיר ווייזן, וועל איך דיר נגד. און ער איז הלך אויף א שפי. 4 און אלוקים האט זיך קרה בלעמען; און ער האט צו אים אמר: די 7 מזבחות האב איך ערך, און האב עלה א פר און אן איל אויף מזבח. 5 האט ה' שום א דבר אין פה בלעם, און האט אמר: שוב! זיך צו בלקן, און אזוי זאלסטו דבר. 6 האט ער זיך שוב צו אים, און הנה ער נצב ביי זיין עולה, ער און כל שרים פון מואב. 7 האט ער נשׂא זיין משל, און האט אמר: פון ארם מיך נחה בלק, פון די קדם-הר מלך מואב: הלך! ארר פאר מיר יעקבן, און הלך! זעם ישראלן. 8 ווי זאל איך קבב ווען א-ל קבב נישט? און ווי זאל איך זעם וועמען ה' זעם נישט? 9 ווייל פון ראש פון די צורים ראה איך אים, און פון די הייכן שור איך אים. זע, אן עם וואס שכן [זען משיח צדקינו געמאכט זיין סוכה צווישן אונדז, יוח' 1:14] באזונדער, און חשב [זען בראשית 15:6] זיך נישט צווישן די גוים. 10 מי האט מנה דעם עפר יעקב, און בארעכנט דעם 1/4 פון ישראל? זאל מות מיין נפש דעם מות ישרים, און זאל מיין אחרים זיין ווי זיינער! 11 האט בלק אמר צו בלעמען: מה עשית לי? צו קבב מיינע אויבים האב איך דיך לקח, און הנה גאר ברך האסטו ברוך. 12

האט ער ענה און האט אמר: פארוואר, דאס וואס ה' שום אין מיין פה, דאס
מוז איך זיין שומר איבער צו דבר. 13 האט בלק אמר צו אים: הלך! מיט מיר,
נא, צו אן אנדער מקום, וואס דו וועסט אים ראה פון דארטן; בלויז א קצה
פון אים וועסטו ראה, אבער אין גאנצן וועסטו אים נישט ראה; און קבב מיר
אים פון דארטן. 14 און ער האט אים לקח צו דעם שדה צופים אויפן ראש
פסגה, און ער האט בנה 7 מזבחות, און עלה א פר און אן איל אויף מזבח. 15
און ער האט אמר צו בלקן: יצב! זיך דא ביי דיין עולה, און איך וועל קרה זיך
דארטן. 16 האט ה' זיך קרה בלעמען, און ער האט שום א דבר אין זיין פה,
און האט אמר: שוב! זיך אום צו בלקן, און אזוי זאלסטו דבר. 17 איז ער בוא
צו אים, און הנה ער נצב ביי זיין עולה, און די שרים פון מואב מיט אים; און
בלק האט צו אים אמר: וואס האט ה' דבר? 18 האט ער נשא זיין משל, און
האט אמר: קום! בלק, און שמע! אזן! צו מיר, בן צפור: 19 נישט אן איש איז
א-ל, אז ער זאל כזב, נישט בן-אדם, ער זאל נחם האבן. אז ער אמר, וועט ער
דען נישט עשה? און אז ער דבר, וועט ער עס נישט קום זיין? 20 הנה, עס איז
ברך! האב איך לקח, און ברך ער, קען איך עס נישט שוב. 21 מע נבט נישט
קיין און אין יעקב, און מע ראה נישט קיין עמל אין ישראל. ה' אלוקיו איז
מיט אים, און די תרועה פון מלך איז אויף אים. 22 א-ל זיי יצא פון מצרים, ווי
תועפות פון א ראם איז ער אים. 23 ווייל נישטא קיין נחש אין יעקב, און קיין
קסם אין ישראל. איצט ווערט פון יעקב און ישראל געזאגט: וואס א-ל האט
פעל! 24 זע, אן עם וואס קום ווי א לביא, און נשא זיך אויף ווי אן ארי [זען
תהילים 22:17]; ער שכב זיך נישט ביז ער אכל טרף, און דם פון חללים שתה
ער. 25 האט בלק אמר צו בלעמען: נישט קבב זאלסטו אים קבב, און נישט
ברך זאלסטו אים ברך. 26 האט בלעם ענה און האט אמר צו בלקן: האב איך
נישט דבר צו דיר, לאמור: כל וואס ה' וועט דבר, דאס וועל איך עשה? 27
האט בלק אמר צו בלעמען: הלך! נא, איך וועל דיך לקח צו אן אנדער מקום;
אפשר וועט ישר אין די אויגן פון האלוקים, און וועסט מיר אים קבב פון
דארטן. 28 און בלק האט לקח בלעמען צום ראש פעור, וואס שקף אויף דער
ישימון. 29 האט בלעם אמר צו בלקן: בנה! מיר דא 7 מזבחות, און כון מיר דא
צו 7 פרים און 7 אילים. 30 און בלק האט עשה אזוי ווי בלעם האט אמר, און
ער האט עלה א פר און אן איל אויף די מזבח.

1 און בלעם האט ראה אז עס איז טוב אין די אויגן פון ה' צו ברך ישראל, און
ער איז נישט הלך אזוי ווי די פריערדיקע מאל, צו קרא נחשים, נאר ער האט
שית זיין פנים צום מדבר. 2 און בלעם האט נשׂא זיינע אויגן, און האט ראה
ישראל שכן [זען משיח צדקינו געמאכט זיין סוכה צווישן אונדז, יוח' 1:14]
לויט זיינע שבטים, און דער רוח אלוקים איז בוא אויף אים. 3 און ער האט
נשׂא זיין משל, און האט אמר: נאום בלעם בן בעור, און נאום דער גבר מיטן
שתם העין; 4 נאום דער וואס שמע אמרי א-ל, וואס די מחזה שדי ער חזה,
נפל, מיט אויגן גלה: 5 ווי שיין זיינען דיינע אוהלען, יעקב, דיינע משכנות,
ישראל! 6 ווי נחלים זיינען זיי נטה, ווי גנות ביים נהר, ווי אהלים וואס ה' האט
נטע, ווי ארזים ביים מים. 7 מים וועט נזל פון זיין דלי, און זיין זרע וועט זיין
מיט מים רבים; און העכער פון אגגן וועט זיין זיין מלך, און נשא וועט זיין זיין
מלוכה. 8 א-ל יצא אים ארויס פון מצרים, ווי תועפות פון א ראם איז ער; ער
וועט אכל די גוים, זיינע צר, און זייערע עצמות גרם; און זיינע חצים וועלן
מחץ. 9 ער כרע, ער שכב זיך ווי אן ארי [זען תהילים 22:17], און ווי א לביא
מי קען אים קום? מברכיך די וואס ברך דיך, און ארור די וואס ארר דיך! 10
האט דער אף בלקן חרה אויף בלעמען, און ער האט ספק זיינע כף; און בלק
האט אמר צו בלעמען: צו קבב מיינע אויבים האב איך דיך קרא, און הנה ברך
האסטו ברוך שוין 3 פעמים. 11 און איצט ברח דיר אין דיין היים; איך האב
אמר, כבוד וועל איך דיר כבד, און הנה ה' האט דיך מנע פון כבוד. 12 האט
בלעם אמר צו בלקן: האב איך נישט דבר צו דיינע מלאכים, וואס דו האסט
שלח צו מיר, לאמור: 13 ווען בלק זאל מיר נתן זיין בית מלא מיט כסף און
זהב, קען איך נישט איבערטרעטן דעם פי ה', צו עשה טובה אדער רעה פון
מיין אייגענעם לב; וואס ה' וועט דבר, וואס וועל איך דבר? 14 און איצט הנני,
איך הלך צו עמי; הלך! לאמיך דיר יעץ וואס דאס דאזיקע עם וועט עשה צו
עמך אין אחרית הימים. 15 און ער האט נשא זיין משל, און האט אמר: אזוי
נאום בלעם בן בעור, און אזוי נאום דער גבר מיטן שתם העין; 16 אזוי נאום
דער וואס שמע אמרי א-ל, און ידע דעם דעת פון עליון, וואס די מחזה פון
שדי טוט ער חזה, נפל, מיט אויגן גלה: 17 איך ראה אים, אבער נישט איצט,
איך שור אים, אבער נישט קרוב; א כוכב [משיח, זען תרגום] דרך ארויס פון

יעקב, און א שבט וועט קום פון ישראל, און וועט מחץ די פאה פון מואב, און
קור כל בני-שת. 18 און אדום וועט ווערן א ירשה, און א ירשה וועט ווערן
שעיר, זיין אויב; און ישראל וועט עשה חיל. 19 און פון יעקב וועט איינער
רדה, און אבד אן שריד פון עיר. 20 און ער האט ראה עמלק, און האט נשׂא
זיין משל, און האט אמר: דער ראשית פון גוים איז עמלק, און זיין אחרית איז
צום אובד. 21 און ער האט ראה דעם קיני, און האט נשׂא זיין משל, און האט
אמר: איתן איז דיין מושב, און שום אין סלע איז דיין קן; 22 אבער צום בער
וועט זיין קין; ווען אשור וועט דיך שבה. 23 און ער האט נשׂא זיין משל, און
האט אמר: וויי, מי קען לעבן ווען א-ל וועט דאס דאזיקע שום! 24 אבער צי
וועלן קומען פון יד כתים, און זיי וועלן ענה אשור, און ענה עבר; און ער גם
איז צום אובד. 25 און בלעם איז קום און איז הלך, און האט זיך שוב צו זיין
היים, און גם בלק איז הלך אויף זיין דרך.

במד25

1 און ישראל איז ישב אין שטים, און העם האט חלל צו זנה מיט די בנות
מואב. 2 און זיי האבן קרא העם צו די זבחים פון זייערע אלוקים, און העם
האט אכל, און האט זיך שחה צו זייערע אלוקים. 3 און ישראל האט זיך צמד
אן דעם בעל פון פעור, און דער אף ה' האט חרה אויף ישראל. 4 האט ה' אמר
צו משהן: לקח! כל ראשי העם, און יקע [יקע, הוקע, זען בן דוד תלוי, שמואל
ב 18:10; תהילים 22:17] זיי פאר ה' נגד דער שמש, און דער חרון אף ה' וועט
זיך שוב פון ישראל. 5 און משה האט אמר צו די שופטים פון ישראל: הרגעט
איטלעכער זיינע אנשים וואס האבן זיך צמד דעם בעל פון פעור. 6 און הנה
אן איש פון די בני-ישראל איז בוא, און האט געבראכט צו אחיו א מדינית
פאר די אויגן פון משהן, און פאר די אויגן פון דער כל עדת בני-ישראל, בעת
זיי האבן בכה ביים פתח אוהל-מועד. 7 האט ראה פינחס בן אלעזר בן אהרן
הכהן, און ער איז קום פון צווישן דער עדה, און האט לקח א רומח אין זיין
יד; 8 און ער איז בוא נאכדעם איש ישראל אין דער קובה, און האט זייביידן
דקר [זען זכריה 12:10], דעם איש ישראל, און די אשה דורך איר קובה. און די

מגפה איז עצר געווארן פון די בני-ישראל. 9 און די וואס זיינען מות אין דער
מגפה, זיינען געווען 24,000.

[פינחס]

10 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 11 פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן,
האט שוב מיין חמה פון די בני-ישראל ווען ער האט זיך קנא פון מיינע קנאה
צווישן זיי, און איך האב נישט כלה די בני-ישראל אין מיין קנאה. 12
דעריבער אמר! הנני, איך נתן אים מיין ברית [זען מה"ש 21:18-26] פון שלום.
13 און עס זאל זיין אים און זיין זרע נאך אים א ברית [זען מה"ש 21:18-26]
פון כהונת עולם, דעריבער וואס ער האט זיך קנא פון אלוקיו וועגן, און האט
מאכן כפרה [זען "נזה" ישעיהו 52:15 און "נזה" ויקרא 4:6,17 און כפרה פון
משיח לעולם על דברתי מלכי צדק, תהילים 110:4, זען דברי הימים א 21:17]
געווען פאר בני-ישראל. 14 און דער שם פון דעם המוכה (נכה) איש ישראל,
וואס איז נכה געווארן מיט דער מדינית, איז געווען זמרי בן סלואן, א נשיא
בית אב ביי די שמעונים. 15 און דער שם פון דער אשה המוכה (נכה)
המדינית איז געווען כזבי בת צורן, וואס איז געווען ראש אומות בית אב אין
מדין. 16 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 17 איר זאלט צרר די מדינים,
און זיי נכה, 18 ווייל זיי האבן אייך צרר מיט זייערע נכלים [נכל] וואס זיי
האבן נכל אקעגן אייך אין דער מעשה פון פעור, און אין דער מעשה מיט
כזבי בת נשיא מדין, זייער אחות וואס איז נכה געווארן אין יום המגפה, אין
דער מעשה פון פעור. 19 און עס איז געווען נאך דער מגפה.

במדבר26

1 האט ה' אמר צו משהן און צו אלעזר בן אהרן הכהן, לאמור: 2 נשא! אויף
די ראש כל עדת בני-ישראל, פון 20 שנה און העכער, לויט זייערע בית אבות,
איטלעכן וואס איז יוצא צבא אין ישראל. 3 און משה און אלעזר הכהן האבן
דבר מיט זיי אין די ערבות פון מואב ביים ירדן לעבן יריחו, לאמור: 4 פון 20
שנה און העכער, אזוי ווי ה' האט צוה משהן, און די בני-ישראל וואס זיינען

יצא פון ארץ מצרים. 5 ראובן, דער בכור ישראלן: בני-ראובן: חנוך די משפחה
פון די חנוכים; פון פלואן די משפחה פון די פלואים; 6 פון חצרונען די
משפחה פון די חצרונים; פון כרמין די משפחה פון די כרמים. 7 דאס זיינען
די משפחות פון די ראובנים; און זייערע פקדים זיינען געווען 43,730 . 8 און
די בני-פלואן: אליאב. און די בני-אליאבן: 9 נמואל, און דתן, און אבירם. דאס
זיינען דתן און אבירם, די קרואי העדה, וואס האבן נצה אקעגן משהן און
אקעגן אהרנען אין עדת קורח, ווען זיי האבן נצה אקעגן ה'; 10 און הארץ
האט פתח איר פה, און האט בלע זיי און קרחן, ווען דאס עדה איז מות; ווען
אן אש האט אכל די 250 איש, און זיי זיינען געווארן פאר א נס. 11 אבער בני
קורח זיינען נישט מות. 12 בני-שמעון לויט זייערע משפחות: פון נמואלן די
משפחה פון די נמואלים; פון ימינען די משפחה פון די ימינים; פון יכינען די
משפחה פון די יכינים; 13 פון זרחן די משפחה פון די זרחים; פון שאולן די
משפחה פון די שאולים. 14 דאס זיינען די משפחות פון די שמעונים, 22,200.
15 בני-גד לויט זייערע משפחות: פון צפונען די משפחה פון די צפונים; פון
חגין די משפחה פון די חגים; פון שונין די משפחה פון די שונים; 16 פון אזנין
די משפחה פון די אוזנים; פון ערין די משפחה פון די ערים; 17 פון ארודן די
משפחה פון די ארודים; פון אראלין די משפחה פון די אראלים. 18 דאס
זיינען די משפחות פון בני-גד לויט זייערע פקודים, 40,500. 19 די בני-יהודהן:
ער און אונן. און ער און אונן זיינען מות אין ארץ כנען. 20 און בני-יהודה לויט
זייערע משפחות זיינען געווען: פון שלהן די משפחה פון די שלונים; פון פרצן
די משפחה פון פרצים; פון זרחן די משפחה פון די זרחים. 21 און די בני-פרץ
זיינען געווען: פון חצרונען די משפחה פון די חצרונים; פון חמולן די משפחה
פון די חמולים. 22 דאס זיינען די משפחות פון יהודה לויט זייערע פקודים,
76,500. 23 בני-יששכר לויט זייערע משפחות: תולע די משפחה פון די
תולעים; פון פווהן די משפחה פון די פונים; 24 פון ישובן די משפחה פון די
ישובים; פון שמרונען די משפחה פון די שמרונים. 25 דאס זיינען די משפחות
פון יששכר לויט זייערע פקודים, 64,300. 26 בני-זבולון לויט זייערע
משפחות: פון סרדן די משפחה פון די סרדים; פון אלונען די משפחה פון די
אלונים; פון יחלאלן די משפחה פון די יחלאלים. 27 דאס זיינען די משפחות
פון די זבולונים לויט זייערע פקודים, 60,500. 28 בני-יוסף לויט זייערע
משפחות: מנשה און אפרים. 29 בני-מנשה: פון מכירן די משפחה פון די

מכירים; און מכיר האט ילד גלעדן; פון גלעדן די משפחה פון די גלעדים. 30
דאס זיינען בני-גלעד: איעזר די משפחה פון די איעזרים; פון חלקן די
משפחה פון די חלקים; 31 און אשריאל די משפחה פון די אשריאלים; און
שכם די משפחה פון די שכמים; 32 און שמידע די משפחה פון די שמידעים;
און חפר די משפחה פון די חפרים. 33 און צלפחד בן חפרן, ער האט נישט
געהאט קיין בנים, אבער בלויז בנות; און די שם פון בנות צלפחד זיינען
געווען: מחלה, און נועה, חגלה, מלכה, און תרצה. 34 דאס זיינען די משפחות
פון מנשה; און זייערע פקודים זיינען געווען 52,700. 35 דאס זיינען
בני-אפרים לויט זייערע משפחות: פון שותלחן די משפחה פון די שותלחים;
פון בכרן די משפחה פון די בכרים; פון תחנען די משפחה פון די תחנים. 36
און דאס זיינען די בני-שותלח: פון ערנען די משפחה פון די ערנים. 37 דאס
זיינען די משפחות פון בני-אפרים לויט זייערע פקודים, 32,500. דאס זיינען
די בני-יוסף לויט זייערע משפחות. 38 בני-בנימינען לויט זייערע משפחות: פון
בלען די משפחה פון די בלעים; פון אשבלן די משפחה פון די אשבלים; פון
אחירמען די משפחה פון די אחירמים; 39 פון שפופמען די משפחה פון די
שופמים; פון חופמען די משפחה פון די חופמים. 40 און די בני-בלען זיינען
געווען ארד און נעמן. די משפחה פון די ארדים; פון נעמנען די משפחה פון
די נעמים. 41 דאס זיינען די בני-בנימין לויט זייערע משפחות; און זייערע
פקודים זיינען געווען 45,600. 42 דאס זיינען בני-דן לויט זייערע משפחות:
פון שוחמען די משפחה פון די שוחמים. דאס זיינען די משפחות פון דן לויט
זייערע משפחות. 43 כל משפחות פון די שוחמים לויט זייערע פקודים זיינען
געווען 64,400. 44 בני-אשר לויט זייערע משפחות: פון ימנהן די משפחה פון
ימנה; פון ישוין די משפחה פון די ישוים; פון בריעהן די משפחה פון די
בריעים. 45 פון די בני-בריעהן: פון חברן די משפחה פון די חברים; פון
מלכיאלן די משפחה פון די מלכיאלים. 46 און דער שם פון בת אשר איז
געווען שרח. 47 דאס זיינען די משפחות פון בני-אשר לויט זייערע פקודים,
53,400. 48 בני-נפתלי לויט זייערע משפחות: פון יחצאלן די משפחה פון די
יחצאלים; פון גונין די משפחה פון די גונים; 49 פון יצרן די משפחה פון די
יצרים; פון שלמען די משפחה פון די שלמים. 50 דאס זיינען די משפחות פון
נפתלי לויט זייערע משפחות; און זייערע פקודים זיינען געווען 45,400. 51
דאס זיינען די פקודים פון די בני-ישראל, 601,730. 52 און ה' האט דבר צו

משהן, לאמור: 53 צו די דאזיקע זאל חלק ווערן הארץ פאר א נחלה לויט דער
מספר פון שמות. 54 דעם רב זאלסטו רבה נחלה, און דעם מעט זאלסטו
מעט נחלה; איטלעכן לויט זיינע פקודים זאל נתן ווערן זיין נחלה. 55 נאר
דורך גורל זאל חלק ווערן הארץ; לויט די שמות פון זייערע מטות אבות זאלן
זיי נחל. 56 לויטן גורל זאל זייער נחלה חלק ווערן, סיי דעם רב סיי דעם מעט.
57 און דאס זיינען די פקודים פון די לויים לויט זייערע משפחות: פון
גרשונען די משפחה פון די גרשונים; פון קהתן די משפחה פון די קהתים; פון
מררין די משפחה פון די מררים. 58 דאס זיינען די משפחות פון לוי: די
משפחה פון די לבנים, די משפחה פון די חברונים, די משפחה פון די מחלים,
די משפחה פון די מושים, די משפחה פון די קרחים. און קהת האט ילד
עמרמען. 59 און דער שם פון אשת עמרם איז געווען יוכבד בת לוי וואס איז
ילד געווארן ביי לוי אין מצרים; און זי האט פון עמרמען ילד אהרנען און
משהן, און זייער אחות מרים. 60 און ביי אהרנען זיינען ילד געווארן נדב, און
אביהוא, אלעזר, און איתמר. 61 און נדב און אביהוא זיינען מות ווען זיי האבן
קרב אש זרה פאר ה'. 62 און זייערע פקודים זיינען געווען 23,000, כל זכור
פון א חודש אלט און העכער; ווייל זיי זיינען נישט פקד געווארן צווישן די
בני-ישראל, ווייל זיי איז נישט נתן געווארן קיין נחלה צווישן די בני-ישראל.
63 דאס זיינען די וואס זיינען פקד געווארן פון משהן און אלעזר הכהן, וואס
האבן פקד די בני-ישראל אין די ערבות פון מואבביים ירדן לעבן יריחו. 64
און צווישן די דאזיקע איז נישט געווען קיינער פון די וואס זיינען פקד
געווארן פון משהן און אהרן הכהן, וואס האבן פקד די בני-ישראל אין מדבר
סיני. 65 ווייל ה' האט וועגן זיי אמר: מות אין מדבר וועלן זיי מות; און קיינער
פון זיי איז נישט יתר אחוץ כלב בן יפונהן, און יהושע בן נון [זען זכריה
6:11-12 יהושע בעל אותו שם פון צמח משיח].

במדב27

1 האבן קרב די בנות צלפחד בן חפר בן גלעד בן מכיר בן מנשהן, פון די
משפחות מנשה בן יוסף און דאס זיינען געווען די שמות פון זיינע בנות:
מחלה, נועה, און חגלה, און מלכה, און תרצה 2 און זיי האבן זיך עמד פאר
משהן און פאר אלעזר הכהן, און פאר די נשיאים און דער כל עדה, ביים

פתח אוהל-מועד, לאמור: 3 אבינו איז מות אין דער מדבר, און ער איז נישט
געווען צווישן דעם עדה וואס האט זיך יעד אקעגן ה' אין עדת קורח, נייערט
אין זיין אייגענער חטא איז ער מות; און קיין בנים האט ער נישט געהאט. 4
למה זאל גרע [זען התגלות 3:5] ווערן דער שם פון אבינו פון צווישן זיין
משפחה, ווייל ער האט נישט קיין בן? נתן! אונדז אן אחוזה צווישן די אחים
פון אבינו. 5 האט משה געבראכט זייער משפט פאר ה'. 6 און ה' האט אמר
צו משהן, לאמור: 7 כן די בנות צלפחדן: נתן זאלסטו זיי נתן אן אחוזה פון א
נחלה צווישן די אחי אביהם, און זאלסט עבר די נחלת אביהם צו זיי. 8 און צו
די בני-ישראל זאלסטו דבר, לאמור: אז אן איש וועט מות, און בן אין לו [זען
דניאל 9:26, משיח יכרת, כרת], זאלט איר עבר זיין נחלה צו זיין בת. 9 און
אויב ער האט נישט קיין בת, זאלט איר נתן זיין נחלה צו אחיו. 10 און אויב
ער האט נישט קיין אחים, זאלט איר נתן זיין נחלה צו די אחים פון אביו. 11
און אויב אביו האט נישט קיין אחים, זאלט איר נתן זיין נחלה צו זיין שאר
הקרוב פון זיין משפחה, און ער זאל זי ירשען. און דאס זאל זיין בני-ישראל
פאר א חוקת משפט, אזוי ווי ה' האט צוה משהן. 12 און ה' האט אמר צו
משהן: עלה! אויף דעם דאזיקן הר עברים, און ראה אן הארץ, וואס איך האב
נתן צו די בני-ישראל. 13 און אז דו וועסט עס האבן ראה, וועסט דו גם אסף
ווערן צו עמיך, אזוי ווי אחיך אהרן איז אסף געווארן. 14 אזוי ווי איר האט
מרה מיין פי, אין מדבר צן ביי דעם מריבה פון דער עדה, מיך צו קדש ביים
מים פאר זייערע אויגן. דאס איז המים פון מריבת-קדש אין מדבר צן. 15
האט משה דבר צו ה', לאמור: 16 זאל ה' אלוקי הרוחות לכל בשר פקד אן
איש איבער דער עדה, 17 וואס זאל יצא זיי פארויס, און וואס זאל בוא זיי
פארויס, און וואס זאל זיי יצא, און וואס זאל זיי אריינברענגען, כדי די עדת ה'
זאל נישט זיין אזוי ווי צאן וואס האבן נישט קיין רועה. 18 האט ה' אמר צו
משהן: לקח! דיר יהושוע בן נון [זען זכריה 6:11-12 יהושוע בעל אותו שם פון
צמח משיח], אן איש וואס אין אים איז דא רוח, און זאלסט סמך ידך אויף
אים [זען מה"ש 14:23]. 19 און זאלסט אים עמד פאר אלעזר הכהן, און פאר
כל העדה, און זאלסט אים צוה דיין פאר זייערע אויגן. 20 און זאלסט נתן פון
דיין הוד אויף אים, כדי די כל עדת בני-ישראל זאלן שמע. 21 און ער זאל
עמד פאר אלעזר הכהן, און ער וועט שאל פאר אים דעם משפט פון די
אורים פאר ה'. לויט זיין פה זאלן זיי יצא, און לויט זיין פה זאלן זיי בוא, ער

און כל בני ישראל מיט אים, די כל עדה. 22 האט משה עשה אזוי ווי ה' האט
אים צוה, און ער האט לקח יהושוען [זען זכריה 6:11-12], און האט אים עמד
פאר אלעזר הכהן, און פאר כל העדה. 23 און ער האט סמך [זען מה"ש
14:23] ידיו אויף אים, און האט אים צוה, אזוי ווי ה' האט דבר דורך משהן.

במדב28

1 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 2 צוה די בני-ישראל, און זאלסט אמר
צו זיי: מיין קרבן, מיין לחם פון מיינע אִשֶה, פאר א ריח ניחוח צו מיר, זאלט
איר זיין שומר איבער צו קרב צו מיר אין זיין מועד. 3 און זאלסט אמר צו זיי:
דאס איז דאס אִשֶה וואס איר זאלט קרב צו ה': 2 ליום כבשים יאריקע,
תמים, פאר אן עולה תמיד. 4 איין כבש זאלסטו עשה אין דער בוקר, און
דעם 2טן זאלסטו עשה קעגן ערבים. 5 און 1/10 איפה סולת פאר א מנחה,
בלל מיט שמן כתית, 1/4 הין. 6 אן עולה תמיד, אזוי ווי עס איז עשה געווארן
ביים הר סיני, פאר א ריח ניחוח, אן אִשֶה צו ה'. 7 און זיין נסך: 1/4 הין צו
דעם איין כבש; אין הקודש זאלסטו נסך דאס נסך פון שכר צו ה'. 8 און דעם
2טן כבש זאלסטו עשה קעגן ערבים; אזוי ווי דאס מנחה פון אין דער בוקר,
און אזוי ווי זיין נסך, זאלסטו עשה, אן אִשֶה פאר א ריח ניחוח צו ה'. 9 און
אין יום השבת: 2 כבשים יאריקע תימם, און 2/10 סולת, א מנחה, בלל מיט
שמן, מיט זיין נסכים; 10 אן עולה פון שבת אין זיין שבת, אחוץ דעם עולת
התמיד און זיין נסך. 11 און אין אייערע ראש-חודשן זאלט איר קרב אן עולה
צו ה': 2 פרים בני בקר און איין איל; 7 כבשים יאריקע, תמימם. 12 און 3/10
סולת, א מנחה, בלל מיט שמן, צו איטלעכן פר, און 2/10 סולת, א מנחה, בלל
מיט שמן, צו דעם איין איל; 13 און 1/10 סולת, א מנחה, בלל מיט שמן, צו
איטלעכן כבש. אן עולה פאר א ריח ניחוח, אן אִשֶה צו ה'. 14 און זייערע נסך:
1/2 הין וויין זאל זיין צו א פר, און 1/3 הין צו אן איל, און 1/4 הין צו א כבש.
דאס איז דאס עולה פון ראש-חודש אין ראש-חודש פאר די חדשים פון שנה.
15 און איין שעיר עזים פאר א חטאת צו ה', אחוץ דעם עולת התמיד, זאל
עשה ווערן, מיט זיין נסך. 16 און אין 1טן חודש, אין 14טן יום פון חודש, זאל
זיין א פסח צו ה'. 17 און אין 15טן יום דעם דאזיקן חודש, זאל זיין א חג [חג
המצות, זען חברא קדישא אויף חג המצות מרק' 15:47]. 7 ימים זאל אכל

ווערן מצות. 18 אין 1טן יום זאל זיין א מקרא קודש; כל מלאכת עבודה
זאלט איר נישט עשה. 19 און איר זאלט קרב אן אִשֶׁה, אן עולה צו ה': 2 פרים
בני בקר, און איין איל, און 7 כבשים יאריקע; תמימם זאלן זיי ביי אייך זיין.
20 און זייער מנחה: סולת בלל מיט שמן; 3/10 צו א פר, און 2/10 צו אן איל,
זאלט איר עשה. 21 1/10 זאלסטו עשה פאר איטלעכן כבש פון די 7 כבשים.
22 און איין שעיר א חטאת, צו מאכן כפרה [זען "נזה" ישעיהו 52:15 און "נזה"
ויקרא 4:6,17 און כפרה פון משיח לעולם על דברתי מלכי צדק, תהילים
110:4, זען דברי הימים א 21:17] פאר אייך. 23 אחוץ דעם עולה פון אין דער
בוקר, וואס פארן עולת התמיד, זאלט איר עשה די דאזיקע. 24 אזוי ווי די
דאזיקע זאלט איר עשה טעגלעך 7 ימים, לחם פון אִשֶׁה פאר א ריח ניחוח צו
ה'. אחוץ דעם עולת התמיד זאל עס עשה ווערן, מיט זיין נסך. 25 און אויפן
7טן יום זאל זיין א מקרא קודש ביי אייך; כל מלאכת עבודה זאלט איר נישט
עשה. 26 און אין יום הבכורים, ווען איר קרב א מנחה חדשה צו ה', אין אייער
שבועות [זען מה"ש 2:1], זאל זיין א מקרא קודש ביי אייך; כל מלאכת עבודה
זאלט איר נישט עשה. 27 און איר זאלט קרב אן עולה פאר א ריח ניחוח צו
ה': 2 פרים בני בקר, איין איל, 7 כבשים יאריקע. 28 און זייער מנחה: סולת
בלל מיט שמן, 3/10 צו איטלעכן פר, 2/10 צו דעם איין איל; 29 1/10 פאר
איטלעכן כבש פון די 7 כבשים. 30 איין שעיר עזים, צו מאכן כפרה [זען "נזה"
ישעיהו 52:15 און "נזה" ויקרא 4:6,17 און כפרה פון משיח לעולם על דברתי
מלכי צדק, תהילים 110:4, זען דברי הימים א 21:17] פאר אייך. 31 אחוץ
דעם עולת התמיד און זיין מנחה זאלט איר זיי עשה תמימם זאלן זיי ביי אייך
זיין מיט זייערע נסך.

במדבר29

1 און אין 7טן חודש, אין 1טן יום פון חודש, זאל זיין א מקרא קודש ביי אייך,
כל מלאכת עבודה זאלט איר נישט עשה; א יום תרועה זאל עס אייך זיין. 2
און איר זאלט עשה אן עולה פאר א ריח ניחוח צו ה': איין פר בן בקר, איין
איל, 7 כבשים יאריקע, תמימם. 3 און זייער מנחה: סולת בלל מיט שמן, 3/10
צו דעם פר, 2/10 צו דעם איל, 4 און 1/10 צו איטלעכן כבש פון די 7 כבשים.
5 און איין שעיר עזים א חטאת, צו מאכן כפרה [זען "נזה" ישעיהו 52:15 און

"נזה" ויקרא 4:6,17 און כפרה פון משיח לעולם על דברתי מלכי צדק, תהילים
110:4, זען דברי הימים א 21:17] פאר אייך [זען ישעיהו 53:5]. 6 אחוץ דעם
עולה פון ראש-חודש און זיין מנחה, און דעם עולת התמיד און זיין מנחה, און
זייערע נסך, לויט זייער משפט, פאר א ריח ניחוח, אן אִשֶׁה צו ה'. 7 און אין
10טן יום פון דעם דאזיקן 7טן חודש זאל זיין א מקרא קודש ביי אייך;
וְעִניתם (ענה) את-נפשותיכם כל-מלאכה לא תעשו. 8 און איר זאלט קרבן אן
עולה צו ה' פאר א ריח ניחוח: איין פר בן בקר, איין איל, 7 כבשים יאריקע;
תמימם זאלן זיי ביי אייך זיין. 9 און זייער מנחה: סולת בלל מיט שמן, 3/10
דעם פר, 2/10 צו דעם איין איל; 10 1/10 פאר איטלעכן כבש פון די 7
כבשים. 11 איין שעיר עזים א חטאת. אחוץ דעם חטאת הכפרים, און דעם
עולת התמיד און איר מנחה, און זייערע נסכים. 12 און אין 15טן יום 7טן
חודש זאל זיין א מקרא קודש ביי אייך; כל מלאכת עבודה זאלט איר נישט
עשה. און איר זאלט חגג א חג צו ה' 7 ימים. 13 און איר זאלט קרבן אן עולה
אִשֶׁה פאר א ריח ניחוח צו ה': 13 פרים בני בקר, 2 אילים, 14 כבשים יאריקע;
תמימם זאלן זיי זיין. 14 און זייער מנחה: סולת בלל מיט שמן, 3/10 צו
איטלעכן פר פון די 13 פרים, 2/10 צו איטלעכן איל פון די 2 אילים, 15 און
1/10 פאר איטלעכן כבש פון די 14 כבשים. 16 און איין שעיר עזים א חטאת.
אחוץ דעם עולה תמיד. איר מנחה און איר נסך, 17 און אויפן 2טן יום: 12
יונגע פרים בני בקר, 2 אילים, 14 כבשים יאריקע, תמימם. 18 און זייער מנחה
און נסכים, צו די פרים, צו די אילים, און צו די כבשים, לויט זייער מספר, אזוי
ווי דער משפט. 19 און איין שעיר עזים א חטאת. אחוץ דעם עולה תמיד און
איר מנחה, און זייערע נסכים. 20 און אויפן 3טן יום: 11 פרים, 2 אילים, 14
כבשים יאריקע, תמימם. 21 און זייער מנחה און זייערע נסכים, צו די פרים,
צו די אילים, און צו די כבשים, לויט זייער מספר אזוי ווי דער משפט. 22 און
איין שעיר א חטאת. אחוץ דעם עולה תמיד און איר מנחה און איר נסך. 23
און אויפן 4טן יום: 10 פרים, 2 אילים, 14 כבשים יאריקע, תמימם. 24 און
זייער מנחה און זייערע נסכים, צו די פרים, צו די אילים, און צו די כבשים,
לויט זייער מספר אזוי ווי דער משפט. 25 און איין שעיר עזים א חטאת. אחוץ
דעם עולה תמיד, איר מנחה, און איר נסך. 26 און אויפן 5טן יום: 9 פרים, 2
אילים, 14 כבשים יאריקע, תמימם. 27 און זייער מנחה און זייערע נסכים, צו
די פרים, צו די אילים, און צו די כבשים, לויט זייער מספר אזוי ווי דער

משפט. 28 און איין שעיר א חטאת. אחוץ דעם עולה תמיד און איר מנחה, און איר נסך. 29 און אויפן 6טן יום: 8 פרים, 2 אילים, 14 כבשים יאריקע, תמימם. 30 און זייער מנחה און זייערע נסכים, צו די פרים, צו די אילים, און צו די כבשים, לויט זייער מספר אזוי ווי דער משפט. 31 און איין שעיר א חטאת. אחוץ דעם עולה תמיד, איר מנחה, און איר נסך. 32 און אויפן 7טן יום: 7 פרים, 2 אילים, 14 כבשים יאריקע, תמימם. 33 און זייער מנחה און זייערע נסכים, צו די פרים, צו די אילים, און צו די כבשים, לויט זייער מספר אזוי ווי זייער משפט. 34 און איין שעיר א חטאת. אחוץ דעם עולה תמיד, איר מנחה, און איר נסך. 35 אויפן 8טן יום זאל זיין אן עצרת ביי אייך; כל מלאכת עבודה זאלט איר נישט עשה. 36 און איר זאלט קרב אן עולה, אן אִשֶּׁה פאר א ריח ניחוח צו ה': איין פר, איין איל, 7 כבשים יאריקע, תמימם. 37 זייער מנחה און זייערע נסך, צו דעם פר, צו דעם איל, און צו די כבשים, לויט זייער מספר אזוי ווי דער משפט. 38 און איין שעיר א חטאת. אחוץ דעם עולה תמיד, און איר מנחה, און איר נסך. 39 די דאזיקע זאלט איר עשה צו ה' אין מועדים, אחוץ אייערע נדרים, און אייערע נדבות, פון אייערע עולות, און פון אייערע מנחות און פון אייערע נסכים, און פון אייערע שלמים.

במד30

1 און משה האט אמר די בני-ישראל, אזוי ווי כל וואס ה' האט משהן צוה.

[מטות]

2 און משה האט דבר צו די ראשי המטות פון די בני-ישראל, לאמור: דאס איז די זאך וואס ה' האט צוה: 3 אז אן איש וועט נדר א נדר צו ה', אדער שווערן א שבועה, צו אסר אויף זיך אן איסור, זאל ער נישט חלל זיין דבר; אזוי ווי כל וואס יצא פון זיין פה, זאל ער עשה. 4 און אז אן אִשָּׁה וועט נדר א נדר צו ה', און וועט אסרן אויף זיך אן איסור, אין איר בית אב, אין איר נעורים, 5 און איר אב וועט שמע איר נדר, אדער איר איסור וואס זי האט אסר אויף זיך, און איר אב וועט איר חרש, זאלן כל אירע נדרים קום, און כל איסור וואס זי האט אסר אויף זיך, זאל קום. 6 אויב אבער איר אב האט איר

נוא אין דעם יום וואס ער האט שמע, זאלן כל אירע נדרים, און אירע איסורים וואס זי האט אסר אויף זיך, נישט קום; און ה' וועט איר סלח, ווייל איר אב האט איר נוא. 7 און אויב זי וועט נעמען אן איש, ווען אירע נדרים זיינען אויף איר, אדער דער מבטא פון אירע שׂפתים, וואס זי האט אסר אויף זיך, 8 און איר איש וועט שמע אין וואסער יום ער וועט שמע און ער וועט איר חרש, זאלן קום אירע נדרים, און אירע איסורים וואס זי האט אסר אויף זיך, זאלן קום. 9 אויב אבער איר איש וועט איר נוא אין דעם יום וואס ער שמע, זאל ער פרר איר נדר וואס אויף איר, און דעם מבטא פון אירע שׂפתים, וואס זי האט אסר אויף זיך, און ה' וועט איר סלח. 10 אבער דער נדר פון אן אלמנה און א גרושה, כל וואס זי האט אסר אויף זיך, זאל קום פאר איר. 11 און אויב אן אִשָה האט נדר אין איר בית איש, אדער זי האט אסר אויף זיך אן איסור דורך א שבועה, 12 און איר איש האט שמע, און האט איר חרש, און איר נישט נוא, זאלן אירע כל נדרים קום, און איטלעכער איסור וואס זי האט אסר אויף זיך, זאל קום. 13 אויב אבער פרר וועט זיי פרר איר איש אין דעם יום וואס ער שמע, זאל קיין ארויסלאז פון אירע שׂפתים, פון אירע נדרים, אדער פון אן איסור אויף זיך, נישט קום; איר איש האט זיי פרר, און ה' וועט איר סלח. 14 איטלעכער נדר, און איטלעכער שבועת איסור, אויף צו ענה די נפש, קען איר איש עס לאזן קום, און איר איש קען עס פרר. 15 אויב אבער חרש וועט איר חרש איר איש א מעת-לעת, האט ער געמאכט קום כל אירע נדרים, אדער כל אירע איסורים וואס אויף איר; ער האט זיי געמאכט קום ווייל ער האט איר חרש אין דעם יום וואס ער האט שמע. 16 און אויב פרר וועט ער זיי פרר לאנג נאך דעם ווי ער האט שמע, וועט ער נשׂא איר עוון. 17 דאס זיינען די חוקים וואס ה' האט צוה משהן, צווישן אן איש און זיין אִשָה, צווישן אן אב און זיין בת, אין איר נעורים, אין איר בית אב.

במד31

1 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 2 נקם! די נקמה פון די בני-ישראל אן די מדינים; דערנאך וועסטו אסף ווערן צו עמך. 3 האט משה דבר צום עם, לאמור: חלץ! אייך אנשים צום צבא, און זאלן זיי היה אויף מדין נתן די נקמה פון ה' אויף מדין. 4 פון איטלעכן מטה, צו 1,000 פון א מטה, פון כל מטות

ישראל, זאלט איר שלח אין צבא. 5 זיינען מסר געווארן פון די אלפי ישראל
צו 1,000 פון א מטה, 12,000 חלץ צבא. 6 און משה האט זיי שלח אין צבא צו
1,000 פון א מטה, זיי מיט פינחס בן אלעזר הכהן, אין צבא, מיט די כלי
הקודש און די חצוצרות התרועה אין ידו. 7 און זיי האבן צבא אויף מדין, אזוי
ווי ה' האט צוה משהן, און זיי האבן הרג כל זכר. 8 גם די מלכים פון מדין
האבן זיי הרג צווישן זייערע חללים: אוי, און רקם, און צור, און חור, און רבע,
די 5 מלכים פון מדין; גם בלעם בן בעורן האבן זיי הרג מיטן חרב. 9 און די
בני-ישראל האבן שבה די נשים פון מדין, און זייערע טף; און כל זייערע
בהמות, און כל זייערע מקנה, און כל חיל פון זיי, האבן זיי בזז. 10 און כל
זייערע ערים אין זייערע מושבות, און כל זייערע טירות [טירה], האבן זיי שרף
אין אש. 11 און זיי האבן לקח כל השלל [זען שלל ישעיהו 53:12], און דעם
מלקוח, פון אדם און פון בהמות, 12 און האבן געבראכט די שבי און דעם
מלקוח און דעם שלל [זען ישעיהו 53:12] צו משהן און צו אלעזר הכהן, און
צו דער עדת בני-ישראל, אין מחנה, אויף די ערבות פון מואב וואס ביים ירדן
לעבן יריחו. 13 זיינען משה, און אלעזר הכהן, און כל נשיאים פון דער עדה,
יצא זיי אנטקעגן מחוץ מחנה. 14 ויקצף משה על פקודי החיל שרי האלפים
ושרי המאות הבאים מצבא המלחמה. 15 און משה האט צו זיי אמר: האט
איר געלאזט חיה כל נקבה? 16 הנה דאס האבן זיי דאך, אויף דעם עצה פון
בלעמען, געבראכט די בני-ישראל צו מסר מעל אן ה', אין דער מעשה פון
פעור, און די מגפה איז געווען אויף דער עדת ה'. 17 און איצט הרג! כל זכר
צווישן די טף, און הרג! כל אשה וואס ידע פון אן איש דורך שכב מיט א זכר.
18 און כל טף צווישן די נשים וואס ווייסן נישט פון שכב מיט א זכר, זאלט
איר לאזן חיה פאר אייך. 19 און איר,חנה מחוץ מחנה 7 ימים; איטלעכער
וואס האט הרג נפש, און איטלעכער וואס האט זיך נגע אן א חלל, רייניקט
אייך אויפן 3טן יום [קור"א 15:4; רומ' 4:25] און אויפן 7טן יום, איר און
שביכם. 20 און כל בגד, און כל כלי עור, און כל וואס איז מעשה עזים, און כל
כלי עץ, זאלט איר אייך רייניקן. 21 און אלעזר הכהן האט אמר צו די אנשי
הצבא וואס זיינען בוא אין מלחמה: דאס איז חוקת התורה וואס ה' האט צוה
משהן: 22 נאר דאס זהב, און דאס כסף, דאס נחושת, דאס ברזל, דאס בדיל,
און דאס עפרת, 23 כל וואס קען בוא אין אש, זאלט איר עבר דורך אש, און
עס וועט ווערן טהר; נאר עס מוז חטא ווערן מיט מי נדה. און כל וואס קען

נישט בוא אין אש, זאלט איר עבר דורך מים. 24 און איר זאלט כבס אייערע בגדים אויפן 7טן יום, און איר וועט ווערן טהור, און דערנאך מעגט איר בוא אין מחנה. 25 און ה' האט אמר צו משהן, לאמור: 26 נשא! אויף די ראש פון דעם מלקוח השבי, פון אדם און פון בהמות, דו און אלעזר הכהן, און די ראשי אבות העדה. 27 און זאלסט חצה דעם מלקוח אין העלפט, צווישן די תפש המלחמה וואס זיינען יצא אין צבא, און צווישן דער כל העדה. 28 און זאלסט רום מכס צו ה' פון די אנשי המלחמה וואס זיינען יצא אין צבא; איין נפש פון 500, פון די אדם, און פון די בקר, און פון די חמורים, און פון די צאן. 29 פון זייער העלפט זאלט איר עס לקח; און זאלסט עס נתן צו אלעזר הכהן, א תרומה צו ה'. 30 און פון דער העלפט פון די בני-ישראל זאלסטו לקח 1 אחז פון 50, פון די אדם, פון די בקר, פון די חמורים, און פון די צאן פון כל בהמה; און זאלסט זיי נתן צו די לויים, וואס זיין שומר איבער משמרת משכן ה'. 31 און משה און אלעזר הכהן האבן עשה אזוי ווי ה' האט צוה משהן. 32 און דער מלקוח וואס איז יתר נאך בז וואס דאס עם הצבא האט בזז, איז געווען: צאן, 675,000; 33 און בקר, 72,000; 34 און חמורים, 61,000; 35 און נפש אדם מן-הנשים אשר לא-ידעו משכב זכר: כל-נפש, 32,000. 36 און א העלפט, דער חלק פון די וואס זיינען יצא אין צבא די מספר פון די צאן, איז געווען 337,500. 37 און די מכס צו ה' פון הצאן איז געווען 675. 38 און די בקר, 36,000, און די מכס צו ה', 72. 39 און חמורים, 30,500; און די מכס צו ה', 61. 40 און נפש אדם, 16,000; און די מכס צו ה', 32. 41 און משה האט נתן די מכס פון תרומת ה' צו אלעזר הכהן, אזוי ווי ה' האט צוה משהן. 42 און פון דער העלפט פון די בני-ישראל, וואס משה האט חצה ביי די אנשים הצובאים: 43 און די העלפט פון דער עדה איז געווען: פון די צאן, 337,500; 44 און בקר, 36,000; 45 און חמורים, 30,500; 46 און נפש אדם, 16,000. 47 פון דער העלפט פון די בני-ישראל האט משה לקח 1 פון 50, פון די אדם, און פון די בהמה, און ער האט זיי נתן צו די לויים, וואס זיין שומר איבער משמרת משכן ה', אזוי ווי ה' האט צוה משהן. 48 און די פקודים וואס איבער די אלפי הצבא, די שרי האלפים, און די שרי המאות, האבן קרב צו משהן; 49 און זיי האבן אמר צו משהן: עבדיך האבן נשא די ראש פון די אנשי מלחמה וואס אונטער ידנו, און קיינער פון אונדז איז נישט פקד געווארן. 50 האבן מיר געבראכט א קרבן צו ה', איטלעכער וואס ער האט מצא, כלי זהב,

אצעדה, און צמיד, טבעת, עגיל, און כומז, צו מאכן כפרה [זען "נזה" ישעיהו
52:15 און "נזה" ויקרא 4:6,17 און כפרה פון משיח לעולם על דברתי מלכי
צדק, תהילים 110:4, זען דברי הימים א 21:17] פאר נפשותינו פאר ה'. 51
האבן משה און אלעזר הכהן לקח פון זיי דאס זהב, כל כלי מעשה. 52 און
דאס כל זהב פון דער תרומה וואס זיי האבן רום צו ה', איז געווען 16,750
שקל, פון די שרי האלפים, און פון די שרי המאות. 53 די אנשי הצבא האבן
בזז איטלעכער פאר זיך. 54 און משה און אלעזר הכהן האבן לקח דאס זהב
פון די שרי האלפים און פון המאות, און האבן עס געבראכט אין
אוהל-מועד, א זכרון פאר בני-ישראל פאר ה'.

במד32

1 און בני-ראובן און בני-גד האבן געהאט פיל מקנה, זייער א סך, און זיי
האבן ראה ארץ יעזר און ארץ גלעד, און הנה המקום איז א מקום פאר מקנה.
2 זיינען בני-גד און בני-ראובן בוא, און זיי האבן אמר צו משהן, און צו אלעזר
הכהן, און צו די נשיאים פון דער עדה, לאמור: 3 עטרות, און דיבון, און יעזר,
און נמרה, און חשבון, און אלעלה, און שבם, און נבו, און בעון, 4 הארץ וואס
ה' האט נכה פאר דער עדת ישראל, איז אן ארץ פאר מקנה, און עבדיך האבן
מקנה. 5 און זיי האבן אמר: אויב מיר האבן מצא חן אין דיינע אויגן, זאל
הארץ הזאת נתן ווערן צו עבדיך ווי אן אחזה; זאלסט אונדז נישט עבר דעם
ירדן. 6 האט משה אמר צו בני-גד און צו בני-ראובן: אייערע אחים זאלן בוא
אין מלחמה, און איר זאלט ישב דא? 7 און למה זאלט איר נוא דאס לב פון
די בני-ישראל פון עבר אין הארץ וואס ה' האט זיי נתן? 8 אזוי האבן עשה
אבותיכם, ווען איך האב זיי שלח פון קדש-ברנע צו ראה הארץ. 9 ווייל זיי
זיינען עלה ביזן נחל אשכול, און האבן ראה הארץ, און זיי האבן נוא דאס לב
פון די בני-ישראל, נישט צו בוא אין הארץ, וואס ה' האט זיי נתן. 10 און דער
אף ה' האט חרה אין יום ההוא, און ער האט געשווארן, לאמר: 11 אם די
אנשים וואס זיינען עלה פון מצרים, פון 20 שנה און העכער, וועלן ראה
הארץ, וואס איך האב צוגעשווארן צו אברהמען, צו יצחקן, און צו יעקבן כי
זיי זיינען נישט מלא נאך מיר. 12 אחוץ כלב בן יפונהן, דער קנזי, און יהושע
[זען זכריה 6:11-12] בן נון, ווייל זיי זיינען מלא נאך ה'. 13 און דער אף ה'

האט חרה אויף ישראל, און ער האט זיי געמאכט נע אין דער מדבר 40 שנה,
ביז דער כל הדור וואס האט עשה הרע אין די אויגן פון ה', איז תמם געווארן.
14 און הנה זייט איר קום תחת פון אבותיכם, א תרבות פון אנשים חטאים,
נאך ספר צו דעם חרון אף ה' אויף ישראל. 15 ווייל אז איר שוב זיך פון
הינטער אים, וועט ער זיי ווידער נוח אין דער מדבר, און איר וועט שחת [זען
תהילים 16:10] דאס דאזיקער כל העם. 16 האבן זיי נגש צו אים, און האבן
אמר: גדרות צאן פאר אונדזער מקנה וועלן מיר דא בנה, און ערים פאר טפנו.
17 אבער מיר אליין וועלן זיין חלץ חוש פאר די בני-ישראל, ביז
וואנען מיר האבן זיי געבראכט אויף זייער מקום; און טפנו וועלן ישב אין די
ערי המבצר פון וועגן די יושבי הארץ. 18 מיר וועלן זיך נישט שוב אין
אונדזערע בתים, ביז די בני-ישראל נחל איטלעכער זיין נחלה. 19 ווייל מיר
וועלן נישט נחל מיט זיי אויף יענער זייט ירדן און ווייטער, ווייל אונדז איז בוא
אונדזער נחלה אויף דער זייט ירדן, צו מזרח. 20 האט משה צו זיי אמר: אויב
איר וועט עשה די דאזיקע זאך, אויב איר וועט אייך חלץ פאר ה' פאר
מלחמה, 21 און כל חלץ פון אייך וועלן עבר דעם ירדן פאר ה', ביז ער ירש
זיינע אויבים פון פאר אים, 22 און הארץ וועט כבש ווערן פאר ה', און איר
וועט זיך דערנאך שוב, וועט איר זיין נקיים פאר ה' און פאר ישראל, און
הארץ הזאת וועט אייך זיין פאר אחזה פאר ה'. 23 אויב אבער איר וועט אזוי
נישט עשה, הנה חטאתם פאר ה', ודעו חטאתכם אשר תמצא אתכם [זען
מה"ש 5:1-11]. 24 בנה! אייך ערים פאר אייערע טף, און גדרות פאר אייערע
צאן, אבער וואס איז יצא פון אייער פה זאלט איר עשה. 25 האבן בני-גד און
בני-ראובן אמר צו משהן, לאמור: עבדיך וועלן עשה אזוי ווי אדוני צוה. 26
אונדזערע טף, אונדזערע נשים, אונדזער מקנה, און כל אונדזערע בהמה, וועלן
זיין דארטן אין די ערים פון גלעד; 27 אבער עבדיך, איטלעכער חלץ צום
צבא, וועלן עבר פאר ה' צו מלחמה, אזוי ווי אדוני דבר. 28 און משה האט
צוה וועגן זיי אלעזר הכהן, און יהושע בן נון [זען זכריה 6:11-12], און די
ראשי אבות המטות פון די בני-ישראל, 29 און משה האט צו זיי אמר: אויב
בני-גד און בני-ראובן, איטלעכער חלץ צו מלחמה, וועלן עבר מיט אייך דעם
ירדן פאר ה', און הארץ וועט כבש ווערן פאר אייער פנים, זאלט איר זיי נתן
ארץ גלעד פאר אחוזה. 30 אויב אבער זיי וועלן נישט עבר חלץ מיט אייך,
זאלן זיי אחז צווישן אייך אין ארץ כנען. 31 האבן זיך ענה בני-גד און

בני-ראובן, לאמור׃ וואס ה' האט דבר צו עבדיך, אזוי וועלן מיר עשה. 32 מיר
וועלן עבר חלץ פאר ה' אין ארץ כנען, און דאס אחוזה פון אונדזער נחלה
וועט זיין אויף דעם זייט פון די ירדן. 33 און משה האט זיי, בני-גד און
בני-ראובן און דעם 1/2 שבט פון מנשה בן יוסףן, נתן דאס ממלכה פון
סיחון מלך אמורי, און דאס ממלכה פון עוג מלך בשן, הארץ לויט אירע ערים
מיט די גבולן, די ערים פון הארץ רונד ארום. 34 און בני-גד האבן בנה דיבון,
און עטרות, און ערוער, 35 און עטרות-שופן, און יעזר, און יגבהה, 36 און
בית-נמרה, און בית-הרן; ערי מבצר מיט גדרות צאן. 37 און בני-ראובן האבן
בנה חשבון, און אלעלא, און קריתים, 38 און נבו, און בעל-מעון מוסבות שם
און שבמה; און זיי האבן קרא מיט שמות די שמות פון ערים וואס זיי האבן
בנה. 39 און בני-מכיר בן מנשהן זיינען הלך קיין גלעד, און זיי האבן עס לכד,
און האבן ירש דעם אמורי וואס דרינען. 40 און משה האט נתן גלעד צו מכיר
בן מנשהן, און ער האט זיך ישב דרינען. 41 און יאיר בן מנשהן איז הלך און
האט לכד זייערע חוה, און ער האט זיי קרא חוות-יאיר. 42 און נובח איז הלך
און האט לכד קנת מיט אירע חוה; און ער האט זי קרא נובח אויף שמו [זען
שמו זכריה 6:11-12].

[מסעי]

במדב33

1 דאס זיינען די מסעי בני-ישראל, וואס זיינען יצא פון ארץ מצרים לויט
זייערע צבאות אונטער דער יד פון משהן און אהרנען. 2 און משה האט כתב
מוצאיהם אויף מסעיהם לויט דעם פי ה'; און דאס זיינען מסעיהם אין
מוצאיהם׃ 3 זיי האבן נסע פון רעמסס אין 1טן חודש, אין 15טן יום פון 1טן
חודש; אויף מחר נאכן פסח זיינען בני-ישראל יצא מיט א יד רמה (רום) פאר
די אויגן פון כל מצרים [זען יום ראשון, ניסן 16, 2315, זען יום שלישי משיח
איז הבכורים פון תחית המתים, זען ניסן 16, 3793 פסח קורבן שה משיח
ישעיהו 53:7 לרצונכם זען ויקרא 23:11; זען דניאל 9:25-26, בראשית 1:13], 4

בעת די מצרים מקברים [זען ישעיהו 53:9] די וואס ה' האט נכה צווישן זיי כל
בכור; און גם אויף זייערע אלוקים האט ה' עשה שפטים. 5 און די בני-ישראל
האבן נסע פון רעמסס, און חנה אין סוכות. 6 און זיי האבן נסע פון סוכות,
און חנה אין אתם וואס ביים עק מדבר. 7 און זיי האבן נסע פון אתם, און זיך
שוב צו פי-החירות וואס פאר בעל-צפון, און חנה פאר מגדול. 8 און זיי האבן
נסע פון פני-החירות, און זיינען עבר בתוך ים צום מדבר; און זיי זיינען הלך
דרך 3 ימים אין מדבר אתם, און האבן חנה אין מרה. 9 און זיי האבן נסע פון
מרה, און זיינען בוא קיין אילם; און אין אילם זיינען געווען 12 עינות מים און
70 תמרים; און זיי האבן דארטן חנה. 10 און זיי האבן נסע פון אילם, און
חנה ביים ים-סוף. 11 און זיי האבן נסע פון ים-סוף, און חנה אין מדבר סין.
12 און זיי האבן נסע פון מדבר סין און חנה אין דפקה. 13 און זיי האבן נסע
פון דפקה, און חנה אין אלוש. 14 און זיי האבן נסע פון אלוש, און חנה אין
רפידים; און דארטן איז נישט געווען קיין מים פארן עם צום שתה. 15 און זיי
האבן נסע פון רפידים, און חנה אין מדבר סיני. 16 און זיי האבן נסע פון
מדבר סיני, און חנה אין קברות-התאוה. 17 און זיי האבן נסע פון
קברות-התאוה, און חנה אין חצרות. 18 און זיי האבן נסע פון חצרות, און
חנה אין רתמה. 19 און זיי האבן נסע פון רתמה, און חנה אין רמון-פרץ. 20
און זיי האבן נסע פון רמון-פרץ, און חנה אין לבנה. 21 און זיי האבן נסע פון
לבנה, און חנה אין רסה. 22 און זיי האבן נסע פון רסה, און חנה אין קהלתה.
23 און זיי האבן נסע פון קהלתה, און חנה ביים הר שפר. 24 און זיי האבן
נסע פון הר שפר, און חנה אין חרדה. 25 און זיי האבן נסע פון חרדה, און
חנה אין מקהלות. 26 און זיי האבן נסע פון מקהלות, און חנה אין תחת. 27
און זיי האבן נסע פון תחת, און חנה אין תרח. 28 און זיי האבן נסע פון תרח,
און חנה אין מתקה. 29 און זיי האבן נסע פון מתקה, און חנה אין חשמונה.
30 און זיי האבן נסע פון חשמונה, און חנה אין מוסרות. 31 און זיי האבן נסע
פון מוסרות, און חנה אין בני-יעקן. 32 און זיי האבן נסע פון בני-יעקן, און
חנה אין חור-הגדגד. 33 און זיי האבן נסע פון חור-הגדגד, און חנה אין
יטבתה. 34 און זיי האבן נסע פון יטבתה, און חנה אין עברונה. 35 און זיי
האבן נסע פון עברונה, און חנה אין עציון-גבר. 36 און זיי האבן נסע פון
עציון-גבר, און חנה אין מדבר צן, דאס איז קדש. 37 און זיי האבן נסע פון
קדש, און חנה ביים הר הור, אין עק ארץ אדום. 38 און אהרן הכהן איז עלה

אויפן הר הור, לויט דעם פי ה', און ער איז דארטן מות, אין דעם 40טן שנה
נאך דעם ווי די בני-ישראל זיינען יצא פון ארץ מצרים, אין 5טן חודש, אין
1טן יום פון חודש. 39 און אהרן איז געווען 123 שנה, ווען ער איז מות אויפן
הר הור. 40 און דער כנעני, מלך ערד, וואס איז ישב אין נגב, אין ארץ כנען,
האט שמע וועגן דעם בוא פון די בני-ישראל. 41 און זיי האבן נסע פון הר
הור, און חנה אין צלמונה. 42 און זיי האבן נסע פון צלמונה, און חנה אין
פונן. 43 און זיי האבן נסע פון פונן, און חנה אין אובות. 44 און זיי האבן
נסע פון אובות, און חנה אין עיי-עברים, ביים גבול פון מואב. 45 און זיי האבן
נסע פון עיים, און חנה אין דיבון-גד. 46 און זיי האבן נסע פון דיבון-גד, און
חנה אין עלמון-דבלתים. 47 און זיי האבן נסע פון עלמון-דבלתים, און חנה
אין די הר העברים, פאר נבו. 48 און זיי האבן נסע פון הר העברים, און חנה
אין די ערבות פון מואב ביים ירדן לעבן יריחו. 49 און זיי האבן חנה ביים
ירדן, פון בית-ישימות ביז אבל-שטים אין די ערבות פון מואב. 50 און ה'
האט דבר צו משהן אין די ערבות פון מואב ביים ירדן לעבן יריחו, לאמור: 51
דבר! צו די בני-ישראל, און זאלסט אמר צו זיי: אז איר עבר דעם ירדן קיין
ארץ כנען, 52 זאלט איר ירש כל ישב הארץ פון פאר אייך, און איר זאלט אבד
[זען אבד, יוח' 3:16] כל זייערע משכיות, און כל זייערע צלמי מסכות זאלט
איר אבד, און כל זייערע במות (במה) זאלט איר שמד. 53 און איר זאלט ירש
הארץ, און זיך ישב דרינען, ווייל אייך האב איך נתן הארץ, עס צו ירש. 54 און
איר זאלט נחל הארץ דורך גורל, לויט אייערע משפחות; דעם רב זאלט איר
געבן רבה נחלה, און דעם מעט זאלסטו געבן מעט נחלה. דארטן ווו זיין גורל
וועט יצא, זאל געהערן צו אים; לויט אייערע מטות אבות זאלט איר אייך נחל.
55 און אויב איר וועט נישט ירש פון פאר אייך די יושבי הארץ, וועלן די וואס
איר וועט לאזן יתר פון זיי, זיין פאר שך אין אייערע אויגן, און פאר צנין אין
אייערע זייטן, און זיי וועלן אייך צרר אין הארץ וואס איר יושבים דרינען. 56
און עס וועט זיין, אזוי ווי איך האב דמה צו עשה צו זיי, וועל איך עשה צו
אייך.

במדבר34

1 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 2 צוה! די בני-ישראל, און זאלסט אמר

צו זיי: אז איר בוא קיין ארץ כנען, זאל דאס זיין הארץ וואס וועט אייך נפל
פאר א נחלה ארץ כנען לויט אירע גבולות: 3 די נגב-זייט זאל אייך זיין פון
מדבר צן לעבן אדום, און דער גבול פון נגב זאל אייך זיין פון עק ים-המלח,
צו קדמה. 4 און דער גבול זאל זיך סבב ביי אייך צו נגב פון דעם מעלה פון
עקרבים, און עבר קיין צן; און זיין תוצאה זאל זיין אין נגב פון קדש-ברנע;
און ער זאל יצא צו חצר-אדר, און עבר ביז עצמון. 5 און דער גבול זאל זיך
סבב פון עצמון צום נחלה מצרים; און זיין תוצאה זאל זיין ביים ים. 6 און
דער גבול פון מערב זאל אייך זיין דער ים-הגדול מיטן גבול; דאס זאל אייך
זיין דער גבול פון מערב. 7 און דאס זאל אייך זיין דער גבול פון צפון: פון
ים-הגדול זאלט איר אייך תאה ביז דעם הר הור. 8 פון הר הור זאלט איר
תאה ביז מע בוא חמת; און דער תוצאה פון דעם גבול זאל זיין ביי צדד. 9 און
דער גבול זאל יצא ביי זפרון, און זיין תוצאה זאל זיין חצר-עינן. דאס זאל
אייך זיין דער גבול פון צפון. 10 און איר זאלט אייך אוה פארן גבול פון
קדמה פון חצר-עינן ביז שפם. 11 און דער גבול זאל ירד פון שפם ביז רבלה,
אין קדמה פון עין; און דער גבול זאל ירד און זיך מחה אן דעם כתף פון ים
כנרת, צו קדמה. 12 און דער גבול זאל ירד צום ירדן, און זיין תוצאה זאל זיין
דער ים-המלח. דאס זאל אייך זיין הארץ לויט אירע גבולות רונד ארום. 13
און משה האט צוה די בני-ישראל, לאמור: דאס איז הארץ וואס איר זאלט
עס זיך נחל לויט גורל, וואס ה' האט צוה צו נתן צו די 9 מטות און דעם 1/2
שבט. 14 מחמת דער מטה פון בני-ראובן לויט זייערע בית אבות, און דער
מטה פון בני-גד לויט זייערע בית אבות, האבן לקח, און 1/2 מטה מנשה
האבן לקח, זייער נחלה. 15 די 2 מטות און דער 1/2 מטה האבן לקח זייער
נחלת דער זייט ירדן לעבן יריחו, צו קדמה, צו מזרחה. 16 און ה' האט דבר צו
משהן, לאמור: 17 דאס זיינען די שמות פון די אנשים וואס זאלן נחל פאר
אייך הארץ: אלעזר הכהן, און יהושע בן נון [זען זכריה 6:11-12]. 18 און איר
זאלט לקח צו איין נשיא, צו איין נשיא פון א מטה, צו נחל הארץ. 19 און דאס
זיינען די שמות פון די אנשים: פאר מטה יהודה, כלב בן יפונהן. 20 און פאר
דעם מטה פון בני-שמעון, שמואל בן עמיהודן. 21 פאר מטה בנימין, אלידד
בן כסלונען. 22 און פאר דעם מטה פון בני-דן, דער נשיא בוקי בן יגלין. 23
פאר בני-יוסף: פאר דעם מטה בני-מנשה, דער נשיא חניאל בן אפודן; 24 און
פאר דעם מטה פון בני-אפרים, דער נשיא קמואל בן שפטנען. 25 און פאר

דעם מטה פון בני-זבולון, דער נשיא אליצפן בן פרנכן. 26 און פאר דעם
מטה פון בני-יששכר, דער נשיא פלטיאל בן עזנען. 27 און פאר דעם מטה פון
בני-אשר, דער נשיא אחיהוד בן שלומין, 28 און פאר דעם מטה פון די
בני-נפתלי, דער נשיא פדהאל בן עמיהודן. 29 דאס זיינען די וועמען ה' האט
צוה צו נחל די בני-ישראל אין ארץ כנען.

במד35

1 און ה' האט דבר צו משהן אין די ערבות פון מואב ביים ירדן לעבן יריחו,
לאמור: 2 צוה! בני-ישראל, זיי זאלן נתן די לויים פון דער נחלת פון זייער
אחוזה ערים צום ישב; און א מגרש צו די ערים רונד ארום זיי זאלט איר נתן
די לויים. 3 און די ערים וועלן זיין פאר זיי צום ישב, און זייערע מגרשים וועלן
זיין פאר זייער בהמה, און פאר זייער רכוש, און פאר כל זייערע חיה. 4 און די
מגרשים פון די ערים, וואס איר וועט נתן די לויים פון דער עיר קיר, חוצה
זאלן זיין 1,000 אמה רונד ארום. 5 און איר זאלט מדד מחוץ פון עיר,
קדמה-זייט 2,000 אמה, און נגב-זייט 2,000 אמה, און ים-זייט 2,000 אמה,
און צפון-זייט 2,000 אמה, מיט דער עיר אין מיטן. דאס זאלן ביי זיי זיין די
מגרשים פון די ערים. 6 און די ערים וואס איר וועט נתן די לויים, זאלן זיין די
6 ערים פון מקלט וואס איר וועט נתן פאר דעם רוצח צו נוס אהין; און צו זיי
זאלט איר נתן 42 ערים. 7 כל הערים וואס איר וועט נתן די לויים, זאלן זיין
48 ערים; זיי מיט זייערע מגרשים. 8 און די ערים וואס איר וועט נתן פון דעם
אחוזה פון די בני-ישראל, זאלט איר פון דעם רב רבה, און פון דעם מעט
מעט; איטלעכער לויט זיין נחלה וואס ער נחל, זאל נתן פון זיינע ערים צו די
לויים. 9 און ה' האט דבר צו משהן, לאמור: 10 דבר! צו די בני-ישראל, און
זאלסט אמר צו זיי: אז איר עבר דעם ירדן קיין ארץ כנען, 11 זאלט איר אייך
קרה ערים וואס זאלן אייך זיין ערים פון מקלט, און אהין זאל נוס דער רוצח
וואס נכה נפש בשגגה. 12 און די ערים זאלן אייך זיין פאר מקלט פון דעם
גואל, און דער רוצח זאל נישט מות איידער ער עמד זיך פאר דער עדה צום
משפט. 13 און די ערים וואס איר זאלט נתן: 6 ערים פון מקלט זאלן ביי אייך
זיין. 14 3 ערים זאלט איר נתן פון דער זייט ירדן, און 3 ערים זאלט איר נתן
אין ארץ כנען; ערים פון מקלט זאלן זיי זיין. 15 פאר די בני-ישראל, און פארן

גר, און פארן תושב צווישן זיי, זאלן זיין די דאזיקע 6 ערים פון מקלט, אויף
צו נוס אהין פאר איטלעכן וואס נכה נפש בשגגה (שגגה). 16 אויב אבער ער
האט אים נכה מיט כלי ברזל, און ער איז מות, איז ער א רוצח; מות זאל מות
ווערן דער רוצח. 17 און אויב ער האט אים נכה מיט אן אבן אין יד, וואס מע
קען דערפון מות, און ער איז מות, איז ער א רוצח; מות זאל מות ווערן דער
רוצח. 18 אדער אז ער האט אים נכה מיט א כלי עץ אין יד, וואס מע קען
דערפון מות, און ער איז מות, איז ער א רוצח; מות זאל מות ווערן דער רוצח.
19 דער גואל הדם, ער זאל מות דעם רוצח; ווען ער פגע אים, זאל ער אים
מות. 20 און אויב ער האט אים מיט שנאה הדף, אדער ער שלך אויף אים
עפעס מיט א כיוון, און ער איז מות, 21 אדער ער האט אים מיט איבה נכה
מיט ידו, און ער איז מות, זאל מות יומת ווערן דער שלעגער; א רוצח איז ער;
דער גואל הדם זאל מות דעם רוצח, ווען ער פגע אים. 22 אויב אבער ער
האט אים אין פתע, אן איבה, הדף, אדער ער האט שלך אויף אים עפעס א
זאך אן א כיוון, 23 אדער מיט עפעס אן אבן וואס מע קען דערפון מות, האט
ער געווארפן אויף אים אומגעזען, און ער איז מות, און ער איז אים נישט
געווען אן אויב, און נישט בקש רעה, 24 זאל די עדה שפט צווישן דעם
שלעגער און צווישן דעם גואל הדם לויט די דאזיקע משפטים. 25 און די
עדה זאל נצל זיין דעם רוצח פון דעם יד גואל הדם, און די עדה זאל אים שוב
צו זיין עיר מקלט, וואס ער איז אהין נוס, און ער זאל ישב אין איר ביז דעם
מת פון כהן-גדול וואס מע האט אים משח מיטן שמן הקודש [זען: עס איז
פרייהייט אין די טויט פון די כוהן גדול; אויך דארט איז שלום איז די טויט
פון די משיח כוהן וואס נעמט אוועק די איבה, תהילים 110:4, זען דברי
הימים א 21:17; ישעיהו 53:5; בראשית 3:15, מדרש רבה 23:5-6]. 26 אויב
אבער יצא וועט יצא דער רוצח פון דעם גבול פון זיין עיר מקלט, וואס ער איז
אהין נוס, 27 און דער גואל הדם וועט אים מצא מחוץ דעם גבול פון זיין עיר
מקלט, און דער גואל הדם וועט מות דעם רוצח, אין לו דם [זען אין לו, דניאל
9:26]. 28 ווייל אין זיין עיר מקלט מוז ער ישב ביז דעם מות פון כהן-גדול,
און ערשט נאך דעם מות פון כהן-גדול מעג דער רוצח זיך שוב צו ארץ פון
זיין אחוזה. 29 דאס זאל אייך זיין פאר א חוקת משפט אויף אייערע
דור-דורות [זען דור, ישעיהו 53:8] אין כל אייערע מושבות. 30 ווער נאר עס
נכה נפש, זאל מען רצח דעם רוצח לויט דעם פה פון עדות; און איין עדות

קען נישט עדות-זאגן אויף א נפש, ער זאל מות. 31 און איר זאלט נישט לקח
כופר פאר דעם נפש פון א רוצח וואס איז פארשולדיקט צום טויט; כי מות
יומת. 32 און איר זאלט נישט לקח א כופר פון דעם וואס איז נוס אין זיין עיר
מקלט, אז ער זאל מעגן זיך שוב ישב אין ארץ פריער דעם מות הכהן. 33 און
איר זאלט נישט חנף הארץ וואס איר זיצט דרינען, ווייל הדם דאס חנף הארץ,
און הארץ ווערט נישט יכופר פאר דעם דם וואס איז דרינען שפך געווארן,
סיידן מיט דעם דם פון דעם וואס האט עס שפך. 34 און זאלסט נישט טמא
הארץ וואס איר ישב דרינען, וואס איך שכן [זען משיח צדקינו געמאכט זיין
סוכה צווישן אונדז, יוח' 1:14] אין דעם; ווייל איך, ה', שכן צווישן בני-ישראל.

במדבר36

1 און די ראשי האבות פון דער משפחה פון בני-גלעד בן מכיר בן מנשהן, פון
די משפחות פון בני-יוסף, האבן קרב, און האבן דבר פאר משהן, און פאר די
נשיאים ראשי אבות פון די בני-ישראל, 2 און זיי האבן אמר: ה' האט צוה
אדוני צו נתן הארץ אין נחלה לויט גורל צו די בני-ישראל, און אדוני איז צוה
געווארן פון ה' צו נתן די נחלה פון אחינו צלפחדן צו זיינע בנות. 3 און אז זיי
וועלן ווערן פאר נשים צו איינעם פון די בני-שבטי בני-ישראל, וועט זייער
נחלה גרע ווערן פון דער נחלה פון אבותינו, און וועט יסף ווערן צו דער נחלה
פון דעם מטה וואס זיי וועלן צו אים געהערן; אזוי וועט גרע ווערן פון דעם
גורל פון נחלתנו. 4 אפילו אז יובל וועט זיין ביי די בני-ישראל, וועט זייער
נחלה בלייבן יסף צו דער נחלה פון דעם מטה וואס זיי וועלן צו אים געהערן,
און זייער נחלה וועט גרע ווערן פון דער נחלה פון אבותינו. 5 האט משה צוה
די בני-ישראל לויט דעם פי ה', לאמור: כן דבר דער מטה פון בני-יוסף. 6
דאס איז די זאך וואס ה' האט צוה וועגן די בנות פון צלפחדן, לאמור: זיי
מעגן ווערן פאר נשים צו דעם וואס וועט ווילגעפעלן אין זייערע אויגן, אבער
אין דער משפחה פון דעם מטה פון אביהם זאלן זיי ווערן פאר נשים. 7 כדי
א נחלה פון די בני-ישראל זאל נישט סבב פון מטה צו מטה; נייערט די
בני-ישראל זאלן זיין דבק איטלעכער אן דער נחלה דעם מטה פון אבותיו. 8
און כל בת פון די מטות פון די בני-ישראל, וואס ירש א נחלה, מוז ווערן פאר
אן אִשָּׁה צו איינעם פון דער משפחה פון מטה אביה; כדי די בני-ישראל זאלן

ירש איטלעכער די נחלת אבותיו. 9 און א נחלה זאל נישט סבב פון איין מטה
צו אן אנדער מטה; נייערט די מטות פון די בני-ישראל זאלן זיין דבק
איטלעכער אן זיין נחלה. 10 אזוי ווי ה' האט צוה משהן, אזוי האבן די בנות
פון צלפחדן עשה. 11 און מחלה, תרצה, און חגלה, און מלכה, און נועה, די
בנות פון צלפחדן, זיינען געווארן פאר נשים צו די בני-דודיהן . 12 אין די
משפחות פון בני-מנשה בן יוסף זיינען זיי געווארן פאר נשים, און זייער
נחלה איז געבליבן אין דעם מטה פון משפחה אביהן. 13 דאס זיינען די
מצוות און די משפטים וואס ה' האט צוה די בני-ישראל דורך משהן אין די
ערבות פון מואבביים ירדן לעבן יריחו.